

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie P · número 15

Ple del Parlament

Sessió 13, primera reunió, dimecres 4 de juliol de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre l'ocupació d'immobles per a dur-hi a terme activitats il·legals 300-00017/12	5
Interpel·lació al Govern sobre la transició energètica 300-00011/12	12
Interpel·lació al Govern sobre turisme 300-00016/12	18
Interpel·lació al Govern sobre la política sanitària 300-00012/12	25
Interpel·lació al Govern sobre salut i gènere 300-00014/12	32
Interpel·lació al Govern sobre els serveis d'atenció a la primera infància 300-00013/12	37
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)	44
Proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment de les polítiques per a persones amb discapacitat 252-00008/12	45
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola a Catalunya 252-00011/12	58
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi del treball autònom 252-00012/12	73

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 13.1

La sessió s'obre a tres quarts de deu del matí i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Cultura, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).

2. Preguntes amb resposta oral.

3. Interpel·lació al Govern sobre l'ocupació d'immobles per a dur-hi a terme activitats il·legals (tram. 300-00017/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

4. Interpel·lació al Govern sobre la transició energètica (tram. 300-00011/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

5. Interpel·lació al Govern sobre turisme (tram. 300-00016/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre la política sanitària (tram. 300-00012/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre salut i gènere (tram. 300-00014/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre els serveis d'atenció a la primera infància (tram. 300-00013/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre l'administració dels recursos propis i la lluita contra les desigualtats socials (tram. 300-00015/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics de la Generalitat (tram. 300-00010/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

11. Proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment de les polítiques per a persones amb discapacitat (tram. 252-00008/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

12. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola a Catalunya (tram. 252-00011/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades.

13. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi del treball autònom (tram. 252-00012/12). Tots els grups parlamentaris. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model sanitari (tram. 302-00001/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la conciliació dels diferents vessants de la vida de les famílies amb infants d'entre zero i tres anys (tram. 302-00002/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el consens polític i social al voltant dels grans temes de país (tram. 302-00003/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00004/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la normativa del Parlament anul·lada i suspesa pel Tribunal Constitucional (tram. 302-00005/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

El president

Bon dia. Comença la sessió.

Els faig avinent que la llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple, i d'acord amb l'article 164 del Reglament, i tal com es va acordar a la Junta de Portaveus, se substanciaren demà, dijous, a les deu del matí, com a segon punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària. Per tant, la sessió de control no es farà avui, com és habitual, sinó demà al matí.

Així mateix, els recordo que, segons l'article 95 del Reglament, les delegacions de vot presentades són les dels diputats Oriol Junqueras, Raül Romeva i Najat Driouech, que han delegat el seu vot al senyor Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà, i dels senyors Carles Puigdemont, Jordi Turull, Josep Rull, Jordi Sánchez, que han delegat el seu vot al senyor Albert Batet, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia... Sí, senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Sí; por una cuestión de orden, señor presidente.

El president

Trenta segons.

Carlos Carrizosa Torres

Una crida a l'observança del Reglament..., en concreto a la observancia del artículo 95, sobre la delegación de voto. Este grupo parlamentario se opone a que puedan ejercer la delegación del voto, o el voto, aquellas personas a las que usted se ha referido. Sabemos todos que el día 27 de junio se conoció a través de los medios de comunicación que estas personas están suspendidas en su condición de diputado por resolución del Tribunal Supremo que ha devenido firme.

Y nosotros, esa misma fecha, el día 27 de junio, presentamos un escrito a Secretaría General pidiendo que se dilucidasen las consecuencias en cuanto al voto y a los derechos económicos. Esto fue el día 27; hoy es día 4. Es un hecho notorio; aunque no se haya notificado oficialmente a la Mesa, todos conocemos, todos los periodistas, todos los ciudadanos, todos los diputados conocemos que estas personas han sido suspendidas de forma automática en virtud del artículo 384 bis de la Ley de enjuiciamiento criminal.

Las resoluciones judiciales son de obligado cumplimiento, también...

El president

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

...para el poder legislativo. Señor presidente, si me permite..., porque también yo creo que debemos ampararnos en su facultad, del artículo 39, que tiene usted la obligación de cumplir y hacer cumplir el Reglamento. Cuando existe una resolución judicial firme, eso vincula a todos los poderes públicos, incluido el poder legislativo. Por lo tanto, el Parlamento no puede someter a votación ni a discusión ni a deliberación si se cumplen o no se cumplen las resoluciones judiciales.

Por eso pedimos que no se acepte esa delegación de voto que usted acaba de hacer en este momento, y con las consecuencias, si no se accede por parte del presidente a ese cumplimiento del Reglamento, que le tendré que exponer con posterioridad, si su decisión es mantener esta delegación de voto, que creemos que es absolutamente ilícita e ilegal y vulnera lo dispuesto en el artículo 384 bis de la Ley de enjuiciamiento criminal, como, por otra parte, no pueden desconocer los diputados afectados por esta resolución, que están haciendo, pidiendo una delegación de voto en contra de una resolución judicial que se les ha dictado y notificado a ellos.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Carrizosa, com vostè bé sap, o hauria de saber, aquest Parlament no ha rebut cap notificació de suspensió de cap diputat. Per tant, no ha rebut cap notificació oficial i formal. I aquest Parlament es basa, no en notícies de premsa, sinó en notificacions oficials.

I en tot cas, com vostè sap també..., i ja que apella a l'observança del Reglament, jo també ho faré, òbviament, perquè és el que em pertoca, i li diré que aquest Parlament s'autoregula i té els seus propis procediments per actuar en casos d'aquest tipus. I, per tant, si es rep una notificació –que, hi insisteixo, en aquest moment no s'ha rebut cap notificació–, s'analitzarà com procedir en aquests casos, tenint en compte, ho torno a repetir, els propis procediments interns d'aquesta cambra.

(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.) Sí.

Carlos Carrizosa Torres

En ese caso, por una nueva llamada a la observancia del Reglamento, y esta vez, al amparo del artículo 41 del Reglamento, pedimos este grupo parlamentario a todos los secretarios de la Mesa que cumplan con el artículo 41 del Reglamento, que les obliga a asistir al presidente para asegurar la corrección de las votaciones. Cada vez que por el presidente se lean las votaciones entiendo que los secretarios deben hacer constar que existen seis votos cuya delegación se ha aceptado por el presidente que no es aceptada por un grupo parlamentario, con la relevancia que eso pueda tener en caso de impugnación futura de las votaciones o de acceso al Tribunal Constitucional por considerar que se han vulnerado los derechos de los demás diputados de esta cámara.

El president

Molt bé.

Interpелlació al Govern sobre l'ocupació d'immobles per a dur-hi a terme activitats il·legals

300-00017/12

Seguim amb l'ordre del dia; comencem amb les interpелlacions. La primera interpелlació al Govern és sobre l'ocupació d'immobles per a dur-hi a terme a terme activitats il·legals. La presenta el Grup Parlamentari de Ciutadans; exposa la interpелlació el diputat senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades..., conseller, miri, avui li portem un problema real que pateixen molts de ciutadans, molts de veïns, que ha sigut denunciat per activa i per passiva, i poder tenim el punt de llança a Barcelona, al barri del Raval, però li demostraré durant la intervenció que està extrapolat a les quatre províncies catalanes.

Dintre la nostra comunitat autònoma hem de tenir la responsabilitat també d'aquelles polítiques que han de ser de previsió, i quan un problema no el tenim arreglat hem de començar a treballar per arribar a l'objectiu. Vostè l'altre dia obria la porta a poder tenir interacció amb els grups parlamentaris, i en tot allò que li aportéssim buscaríem les solucions oportunes.

Davant d'aquesta referència..., em refereixo a la «lacra» creixent de la delinqüència organitzada..., per una banda, afavorida i practicada a través de l'ocupació legal. Miri, l'ocupació il·legal d'immobles on es porten a terme activitats de narcotràfic, explotació sexual..., i en alguns casos hem vist que s'han convertit en el macromagatzem del top manta. Vull dir, teníem ubicat el top manta, sempre deien que havíem d'anar a buscar l'origen, que poder eren les naus que subministren el top manta, i ara sembla que les naus ja descarreguen a pisos ocupats.

Miri, des de Ciutadans, i sota la responsabilitat de ser el grup parlamentari que ha guanyat les eleccions a Catalunya, per responsabilitat, obligació i deure davant de molts de ciutadans, veïns, que ens estaran sentint en aquest moment, havíem de portar aquesta interpellació a aquest plenari; una interpellació que busca solucions..., que han provocat el deteriorament i degradació en molts de casos de zones urbanes. Hem vist l'especulació immobiliària que ha anat a conseqüència de. Hem vist també una expulsió, que és el més flagrant de tot..., quan situacions que la institució no arregla acaben expulsant veïns de la seva zona, del seu barri.

Miri, guerra de les màfies a on ja veiem que Catalunya se'n converteix en una lluita per zones, per barris, d'aquestes bandes organitzades; a on hem vist tristos vídeos, que hem pogut veure tots, ganivetades, gent amb armes blanques, amb matxets, amb catanes, conseller.

Davant d'això, hem de començar a pensar tots en quina és la solució i de com i de quina manera la podem arreglar també entre tots. És una mà estesa a on tindrà l'oportunitat, en la moció subsegüent, de veure les valoracions i les introduccions que li aportarem, també, en busca d'això, del que vostè anomenava l'altre dia, aquesta interacció. Tindrà la primera oportunitat, crec, en la propera moció.

Miri, davant de, en definitiva, una gran situació d'inseguretat que viuen molts de veïns, si em permet, ja comencem a centrar-ho en el que pateix Barcelona, en el que va ser aquella primera detecció, l'any 2013, d'algun pis que ja plataformes veïnals i veïns demostraven que existien, però també li volem portar molts de casos..., no li estic parlant d'espai públic, no li parlo de cap galàxia on viu una república imaginària, li estic parlant lamentablement de la conseqüència de la inacció, de la manca de polítiques. Quan estem parlant d'un problema des de l'any 2013, aquí davant tenim dues vies: el que hem tingut, un govern que no ha estat pel que havia d'estar, o hem tingut un govern inhàbil per assolir solucions.

El convido, des de la seva entrada a la conselleria, a que prenguem aquestes solucions. Aquest grup parlamentari, com li vaig dir a la comissió l'altre dia, el tindrà al cantó per trobar-les. I la problemàtica que hem vist instaurada d'una manera exponencial a les quatre províncies catalanes. (*L'orador mostra un full.*) Miri, això és una mica..., i no hi són tots, però perquè pugui veure la província de Barcelona; tenim molt ubicades les zones. També ho tenim en diferents províncies, com a Lleida. Hauríem de començar a pensar quina acció i quins operatius territorials, a nivell de la nostra autonomia, de les quatre províncies, comencarem a portar a terme. Girona, conseller, Girona –no és un problema de Barcelona, és un problema de tot Catalunya–, i Tarragona. Això són algunes de tantes. El que volem és solucions.

Com li deia, no és un problema exclusiu de Barcelona, i el que hem de provocar també..., després d'un any sense govern, després de quasi un any sense conselleria..., a on hem vist un govern, des de l'entrada de la senyora Colau al govern de l'Ajuntament de Barcelona, també de la permissivitat que a vegades és perillosa; a vegades, és perillosa. Però també l'hi diré, poder també a una alcaldessa li ha mancat una conselleria al cantó o una direcció general que comencés a prendre les solucions oportunes.

Miri, davant de diferents factors, manca de coordinació..., que han provocat, com li deia, permissivitat, alterant la situació. La manca de recursos i efectius. Aquí tornàriem a parlar del pressupost, però miri, el temps, avui, de la interpellació és el que és; crec que l'altre dia ja l'hi vaig fer avinent, i tindrem oportunitat, en comissió, també, de valorar quin ha de ser el futur pressupost d'aquesta conselleria per assolir solucions, no per posar pedaços i quedar sota mínims com en aquest últim temps.

Com li deia, la manca de recursos, el tràfic de les rutes... Escolti'm, d'Algèciras tenim una ruta terrestre que es para a diferents ciutats, ens arriba a Catalunya, a la nostra comunitat autònoma, i passa al país veí, que és França. Quan tenim això, hi podem posar operatius, hi podem posar solucions. Miri, a Madrid passava alguna cosa similar al barri de Vallecas, i sort..., i ens va alegrar veure la notícia, fa quaran-

ta-vuit hores, que sembla que actuació i feina han solucionat problemes. Li demanem actuació i feina.

Miri, després de la manca de recursos com li deia i aquest tràfic que tenim evident, un altre control i una altra cooperació que hem de tenir, i molta intercomunicació, és amb la subdelegada, amb la nova, senyora Cunillera, subdelegada del Govern a Catalunya. Hem de tenir «assentades» i comunicació. Miri, li posaré un exemple, el port de Barcelona: al port de Barcelona, el 29 de l'XI de 2017, 331 quilos d'heroïna; port de Barcelona, 12 del III del 2018, 1.200 quilos de cocaïna; port de Barcelona –li poso tres exemples–, 10 de gener de 2017, 500 quilos de cocaïna. També hem de tenir aquesta cooperació i hem de tenir aquesta comunicació amb la Subdelegació del Govern.

També li diré la manca d'instruments jurídics que ens porten a no poder lluitar contra l'ocupació illegal; responsabilitat compartida entre ajuntaments i Generalitat i entre institucions; què menys?, un problema compartit ha de tenir, a vegades, solucions compartides, conseller.

També l'hi diré, el reforç policial i aquesta intercomunicació que li deia quan parlàvem del port de Barcelona també l'hem de tenir amb la subdelegada del Govern quan parlem de la Policia Nacional –la Policia Nacional–, que no perd mai..., i té competència completa i àmplia en l'àmbit del narcotràfic. Escolti'm, si tenim una ràtio de 4.500 mossos, més o menys, que serien dels que estem per sota... –també tindrem un procés de veure com acabem de quedar en el cos en allò que li demanava l'altre dia a la comissió, no?, quants expedients, poder, que comportaran expulsions, també, del cos, acabarem–, però si tenim una ràtio de 4.500 mossos, conseller, per sota, què menys que recolzar-nos... Una competència derivada des de l'Estat a una comunitat autònoma. L'Estat no perd mai el control. El control, sap quin és? Per assolir l'objectiu, que és garantir a tots els catalans tenir la seguretat... Aquests veïns que clamen, aquests veïns que s'han hagut de mobilitzar –plataformes, associacions–, no hi ha dret que la institució permeti que siguin els mateixos veïns qui hagin de defensar allò que és de rebut: que posés solucions, la nostra institució. Miri, els gremis d'associació de turisme ja estan apuntant a un augment exponencial de robatoris, furts, de turistes que ens estan, ja, denunciant aquest fet.

Conseller, en aquest primer torn, m'agradarà acabar dient-li: tolerància zero en aquest aspecte, solucions, responsabilitat i corresponsabilitat des de la conselleria. Tenim un greu problema: la manca d'efectius, els sota mínims. I, en el segon torn en podrem parlar, de quin ha de ser el projecte de la solució.

Miri, a vegades quan parlem de quants efectius de Mossos d'Esquadra tenim, disposem..., a vegades veiem dispositius, com el que podem tenir a casa d'un senyor, que és expresident de la Generalitat, el senyor Puigdemont, amb onze efectius en una casa on el president no hi és. I dic: comencem a racionalitzar...

El president

Senyor Castel...

Jean Castel Sucarrat

...amb sentit comú... –acabo, president–, i jo crec que entre tots podem començar a trobar solucions.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Respon el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president. Diputats, diputades, molt bon dia. Obviaré el comentari que ha fet ara de l'oficina de l'expresident, perquè entenc que vostè vol complir la llei i, per tant, doncs, com que hem de complir la llei, s'han de garantir els serveis que la llei garanteix a un expresident.

Li agraeixo la preocupació, li agraeixo la mà estesa que m'ha ofert. La pregunta que em faig és: durant aquests vuit mesos que no hem tingut conseller ni director general, la preocupació l'ha manifestat algú més? Perquè durant aquests vuit mesos el poder absolut sobre la seguretat d'aquest país requeria sobre el Govern de l'Estat espanyol. Vostès tenien una influència política en el Govern de l'Estat espanyol i, doncs, no sé si ho han fet. Públicament no ho he sabut trobar com vostès, doncs..., demostrant aquest patiment que té per tanta gent com ha dit. Que és un patiment que compartim nosaltres, eh?, però que nosaltres ens hi hem posat a treballar, perquè fins ara, doncs, el Govern de l'Estat espanyol, amb el 155, amb el mal anomenat «155», ha prohibit que nosaltres poguéssim actuar políticament sobre molts afers, no només el que ha comentat, sinó sobre molts altres afers que tenim.

Ha parlat de..., ha vingut a dir que si es desconfiava d'altres policies, ha vingut a fer un discurs així. Jo ja els vaig dir a la... –o que no es volia comptar amb ells–, jo ja els vaig dir a la comissió que professionalment els cossos policials treballen conjuntament per resoldre els casos que tenim entre mans, no?

I, en tot cas, el que hem de fer és reforçar, que, per exemple, el Cos de Mossos d'Esquadra estigui, tal com s'ha aprovat en la Junta de Seguretat de Catalunya, en una sèrie de taules, en una sèrie de reunions de seguretat en la qual s'ha aprovat. Però el Govern de l'Estat espanyol no ens permet estar en aquestes taules de seguretat o en organismes internacionals.

M'ha parlat de manca d'efectius, i hi estic d'acord. Ja ho he dit, s'han de fer convocatòries. També és veritat que els 800 milions d'euros que ara mateix el Govern de l'Estat espanyol ens deu en matèria de Mossos d'Esquadra impedeix que nosaltres puguem anar tirant endavant més convocatòries per tenir el número aprovat per la Junta de Seguretat de Catalunya, que és concretament d'uns divuit mil, una mica menys per sobre dels divuit mil agents dels Mossos d'Esquadra de Catalunya.

Ha parlat de diferents indrets de Catalunya. Com que jo he sentit abans el portaveu de la seva formació que es basava en criteris periodístics, m'agradaria saber si aquestes dades que vostè aporta són criteris periodístics també, o són criteris, diguem-ne, oficials, donats per algun tipus de cos de seguretat, etcètera. I li agrairia que ara, a la tornada, doncs, ho pogués compartir amb mi, tot i que sabem que és un..., el problema dels narcopisos és un problema que se situa concretament a la ciutat de Barcelona, però que sí que té aquesta capacitat d'estendre's.

Concretament, pel que fa als narcopisos, jo l'hi puc informar, perquè són treballs que fa temps que es porten. Vostè sap que tot just fa quatre setmanes que estem..., jo, com a conseller d'Interior, i el director general, doncs, fa tres setmanes que estem al capdavant, doncs, hi ha una feina prèvia de molts, molts mesos, i m'agradaria donar-los una sèrie de dades, no? Que és que, concretament, aquest any 2018 s'han fet quaranta-tres accions a dins dels domicilis; s'han detingut cinquanta-vuit persones, cinc de les quals estan a la presó. I, pel que fa al tancament de narcopisos, concretament, que també són les xifres que li deia, jo li puc dir que la desarticulació policial ara mateix ha suposat trenta-cinc pisos tancats, o narcopisos, tancats; cessament d'activitat, quatre; desnonaments, via civil o penal, tres, i expedients de salubritat, un, no? Per tant, els trenta-cinc estan molt per sobre dels altres, i, per tant, l'efectivitat policial és molt notòria aquí, que està treballant seriosament i que ho aconsegueix.

Sí que és veritat, perquè ho ha comentat abans, ha parlat de l'alcalde... Vostè sap com està a la Junta de Seguretat, va ser un dels temes que vam estar comentant a la Junta de Seguretat de Barcelona. I allà, doncs, ja es va fer palès que aquest és un dels problemes de la ciutat de Barcelona, no? I vam convenir, tots plegats, a donar les gràcies i a continuar treballant amb la col·laboració policial que ara mateix tenen els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana de Barcelona, que treballen conjuntament en aquest fenomen, en d'altres, també, però en aquest fenomen també. Els Mossos d'Esquadra tenen una unitat només destinada a això i la Guàrdia Urbana també té una unitat destinada al fenomen dels narcopisos, que treballen conjuntament.

Però que aquí hi ha una tercera pota, i ens vam encomanar l'alcaldesa i un servidor de treballar per aquesta pota, que també és la pota judicial, per entendre'ns, no? Perquè, a vegades, també hem d'anar acompanyats, no? Perquè els agents, els cossos de seguretat fan una sèrie de tasques, i a vegades no van acompanyades, doncs, de les penes judicials que haurien de ser, no? I, com que estem parlant del fenomen de narcopisos, i, per tant, doncs, és un fenomen absolutament diferent al que hi havíem tractat fins ara amb el tema de drogues, i no es confisquen grans quantitats, sinó que es confisquen petites quantitats. A partir d'aquí, a vegades, hi ha algun jutjat que no ho considera prou..., el que s'ha confiscat no ho consideren prou gran, doncs, per actuar. Per tant, doncs, aquí el que estem treballant també amb la tercera pota de la justícia, un objectiu que ja no és només entrar en un pis, sinó que també, diguem-ne, poder-lo tancar absolutament, no? I això, doncs, ho hem de treballar conjuntament. És un fenomen nou, diguem-ne que la policia i els cossos de seguretat s'han adaptat a aquest nou fenomen.

Ara ens falta, també, que la justícia també s'hi adapti, i treballar tots plegats per evitar aquest fenomen que existeix a Barcelona, a altres llocs, però que bàsicament se centra en la ciutat de Barcelona.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, és el torn, ara, del diputat Castel. Endavant.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, president. Conseller, el seu començament ja em semblava que passava el mateix que a la comissió i que ja fugia d'estudi. Sembla que el que ha passat fins ara i el que ha pogut passar dintre d'una conselleria d'Interior..., encara que vostè, l'hi reconec, en aquell moment no era conseller, però la responsabilitat i la corresponsabilitat, com li deia en la primera intervenció, és no fugir d'estudi, assumir aquella conselleria, veure també les mancances, les mesures de prevenció, els operatius i els dispositius que necessitem. I començar a pensar que poder aquella feina que no es va fer en un moment li toca a vostè assumir-la a partir d'avui.

I, com li he dit abans, doncs, ens tindrà al seu cantó per treballar davant de qualsevol situació que sigui per millorar la situació que pateixen molts de veïns.

Miri, mentre uns..., en un procés que també ens va portar a l'aturament institucional, mentre uns els vèiem que es dedicaven a penjar llaços grocs, com hem vist i com li deia no en espais públics... Miri (*l'orador mostra una fotografia a la cambra*), al barri del Raval es dedicaven a penjar draps vermells, fent una campanya similar a allò que han fet altres ciutats. Quan la gent que es dedica al narcotràfic penja un drap per saber la ubicació on ha d'anar a comprar el toxicòman, doncs, penjant a tot arreu draps vermells els perdem una mica.

Escolti'm, sap quina és la gran «lacra» d'això? La gran «lacra» d'això és que la ciutadania ha d'assumir la responsabilitat que ha de tenir la institució i el mateix Govern. Quan a la Ciutat de la Justícia, l'edifici, el Victòria Kent... (*L'orador mostra una fotografia a la cambra.*) Escolti'm, en aquest edifici hi ha pisos d'habitatge, d'habitatge públic, conseller. Què estem fent en aquest edifici amb tota la zona ocupada, m'ho podria també explicar? Quina acció des de la conselleria s'ha fet?

Escolti'm, com vostè deia, «sembla que el 155 ens impedia fer i desfer». Escolti'm, ens ha parlat de trenta i escaig expedients, no? Ens ha parlat de que s'estaven portant a terme accions, com ens ha dit, entrades en domicilis, accions... I també li he dit que en l'últim tram també del 155 s'estava produint. Vull dir que el 155 no ha de ser l'excusa simptomàtica per tapar-ho tot.

L'altre dia en la comissió li deia si podia mirar a la cara en una companyia diputada, Susana Beltrán, i allò que sortia en premsa aquell dia, li vaig demanar a veure si la podia mirar a la cara i dir-li que vostè no havia vingut a parlar d'allò. Avui li demano que miri a la cara no només els veïns del Raval, els veïns de Barcelona, els

veïns de Girona, Tarragona i Lleida, els veïns de la nostra comunitat autònoma que estan patint la xacra del que una institució ha sigut incapaç per ara, i desitjo que sigui per ara, de solucionar, conseller.

També l'hi dic, els responsables polítics que hem vist al davant de la conselleria d'Interior... —que potser la tasca de la conselleria i del mateix Cos de Mossos d'Esquadra no es portava de la manera més adequada—, em produeix tristor també quan veig que sindicats han de començar a repartir en sis idiomes pasquins, sindicats de policia municipal (*l'orador mostra uns fulls a la cambra*), on diuen entre altres coses: «Barcelona no es una ciudad segura. Los hurtos y la violencia están aumentando; no hay suficientes agentes de policía...» Podria continuar i, si ho vol, l'hi facilitaré, més que re perquè hi posi un ull... Perquè jo crec que, a vegades, davant de la denúncia de sindicats, de ciutadans, també tenim la capacitat de veure quines són les solucions. A vegades, és aplicar el sentit comú i la responsabilitat.

Miri, com li deia, m'agradaria que mirés els veïns i que els veïns avui i a la moció subsegüent puguin començar a veure llum en el seu problema. Puguin començar a veure llum a que la justícia, els cossos policials, la intercomunicació, aquí no tenen identitat, sinó que han de tenir responsabilitat. I davant d'això, com li deia abans, ens tindrà al cantó en tot moment; ens tindrà al cantó, mai davant de la desídia, sempre al cantó de la feina. Treballant podem aportar solucions.

I, per últim, permeti'm, crec que l'operatiu, la solució a tota aquesta xacra no passa només per la seva conselleria. Crec que ha de ser una tasca compartida entre la conselleria d'Interior de l'àmbit de la seguretat policial i operativa i de l'àmbit de la salut. La conselleria de Salut també quan parlàvem de les narcosaes, quan hem parlat de les sales de venopunció, de tota la problemàtica que ens ha comportat de control, però també que les sales de venopunció tinguin una cooperació i una comunicació directa també amb els CAPs per al seguiment també d'aquella persona, del control, de l'ajuda que li puguem prestar i que no siguin sales només dedicades a cobrir la *papeleta* i...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Jean Castel Sucarrat

Acabo, president. I assumir que allò és una realitat.

Conseller, per últim, solucions, ens tindrà al cantó sempre.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per a la rèplica, és el torn, de nou, del conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Diputats, diputades, em diu que «no fugi d'estudi». Bé, no fugi vostè d'estudi! Jo li he preguntat al llarg d'aquests mesos què han fet i no m'ha respost. O sigui, s'han preocupat dels narcopisos tot just quan ha vingut el Govern de la Generalitat de Catalunya ja restituit, no? No puc dir «restituit» perquè el conseller que hauria d'estar aquí ara mateix és el conseller Forn i no un servidor de tots vostès, però s'han preocupat dels narcopisos —o me'n dona la sensació a mi— a partir d'ara. Benvinguts siguin, escolti'm! Hi ha un cos policial, hi ha un munt de persones que estan treballant amb els narcopisos ja fa molts mesos i una de les dades és del 18, però li puc donar dades del 17-18 que doblen els números que els he donat jo.

O sigui que ja fa molt de temps que s'hi està treballant molt intensament i amb professionals no amb polítics. Perquè vostè hi ha hagut un moment que ha vingut a dir: «Vostè els pot mirar a la cara i a partir de la moció de la setmana que ve i...» Com si per dir «la setmana que ve» ja es pogués solucionar el problema? No. Si se soluciona el problema, francament l'hi dic, eh?, nosaltres podrem ajudar i podrem

collaborar en la part política, però si se soluciona el problema, bàsicament, també, és per la professionalitat d'agents, d'homes i dones que es dediquen cada dia a treballar per la seguretat dels nostres veïns, no només en el camp dels narcopisos, sinó en molts d'altres camps.

Diu: «El 155, per tapar-ho tot», que jo l'utilitzo. No, li faig evident una realitat. Vostès han estat aquí sis mesos fent plens i no han tingut el Govern de la Generalitat, perquè algú ho va decidir. Van ser els que van decidir tirar endavant el 155.

Diu que si podré mirar a la cara els veïns. Sí, i els podré dir: «Hi ha un munt de gent que està treballant permanentment per solucionar aquest problema.» D'altres, que avui ensenyen cartells i diuen: «Escolta'm, aquí és on has d'anar a comprar la droga» –jo no ho he fet, vostè sí, eh?–, «perquè hi ha un drap vermell», potser no els poden mirar a la cara. No ho sé, vostè, el que pot fer. Jo li puc dir que jo miraré a la cara els veïns i els diré: «Escoltin, hi ha un munt de gent que treballa, i jo hi poso el coll, per solucionar aquest problema que tenim.»

Ha parlat dels sindicats de la Policia Local. Escolti'm, ja està bé que em digui coses, però jo li recomano que la seva companya regidora de Barcelona s'adrexi a l'alcaldeessa, que és a qui li pertoca aquest..., perquè jo no li puc parlar dels sindicats de Policia Local. Però sí que li dic una cosa, la hi torno a dir: segurament, si l'Estat espanyol pagués el que ens deu no només en tot, sinó en el capítol acordat, signat i aprovat per la Junta de Seguretat de 800 milions d'euros en matèria de Mossos d'Esquadra, aquest país tindria més agents i es podrien dedicar a molta més feina. (*Veus de fons.*) No em diguin que no. Home, amb 800 milions, tindrem més agents o no? (*Veus de fons.*) Molt bé. Vostès... Escolti'm, vostès, que vulguin defugir el problema...

El president

Si us plau...

El conseller d'Interior

...facin-ho i comentin-ho i enganyin-se vostès mateixos; el que vostès vulguin. La conselleria d'Interior, bàsicament, en el que té una partida més gran és de capítol I, «Despeses de personal». Si aquests 800 milions que l'Estat espanyol ens deu en matèria de Mossos..., segurament tindrem molts més mossos, tindrem molta més eina, tindrem molts més avantatges o serveis dels quals podrem disposar de cara als ciutadans.

I, respecte al que ha comentat dels habitatges públics, doncs sí, és molt probable que hi hagin també habitatges públics, d'acord? A partir d'aquí, sí que és veritat que el Govern està treballant o ja hi estava treballant, d'acord?, per també mirar com legalment, doncs, es pot actuar en aquests casos. Vostè sap que un narcopís, quan és propietat d'algú, doncs, aquest algú ha de demanar que es desallotgi, que es desocupi, etcètera. Doncs el mateix, treballem igualment amb l'Administració pública.

I..., bé, bàsicament, res més. Jo, de veritat, si vostès, la setmana que ve o d'aquí a quinze dies, presenten una moció que ens ha d'ajudar o ajudarà a arreglar el problema, jo, escolti'm, benvinguda sigui. Aquí tots hem de col·laborar en la matèria que jo treballa dia a dia o m'ha encomanat el president de la Generalitat; però, l'hi dic, amb l'objectiu d'ajudar més els agents a fer la seva feina, i no pas amb l'objectiu de buscar protagonisme polític amb un dels problemes que són molt reals i que molts veïns pateixen. I, aquí, doncs no m'hi trobaran. Ja els hi vaig dir: em trobaran en el camp de la política, no al camp del politiqueig.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

La següent interpellació, sobre la transició energètica, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Exposa la interpellació el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Consellera, consellers, diputades i diputats, mirin, el punt de partida de la transició energètica és la consideració inapel·lable que l'actual model energètic d'Espanya i de Catalunya és insostenible. De fet, un model energètic basat en el carbó, en el petroli, les centrals nuclears, és un model propi del segle xx, inadequat i perjudicial per a les necessitats de la societat del segle xxi. De fet, la Unió Europea ha fet de la lluita contra el canvi climàtic una de les seves senyes d'identitat: ha formulat un full de ruta de la descarbonització de l'economia en l'horitzó 2050 i l'ha acompanyat d'estratègies en el camp de l'energia, del transport, de l'eficiència, de les energies renovables, del desenvolupament tecnològic, també de la innovació. La major part de les grans economies europees, aquelles amb les que el nostre país jo crec que ha d'aspirar a comparar-se, ja han posat en marxa els seus propis processos de transició energètica.

En un recent estudi d'opinió realitzat a trenta-vuit països pel Pew Research Center, les principals amenaces identificades per la majoria social internacional eren el terrorisme gihadista, un 67 per cent, i el canvi climàtic, un 66 per cent, aquest últim especialment majoritari en els menors de trenta-cinc anys. En l'esmentat estudi, el 89 per cent de la població espanyola –per tant, també la catalana– considerava que el canvi climàtic suposa una important amenaça per al país. Aquestes dades sociològiques expressen, al nostre entendre, un missatge important: la societat espanyola i catalana està a l'espera d'un lideratge polític clar, un lideratge polític audaç, a l'altura dels desafiaments que percep sobre el clima i l'energia, un lideratge que li presenti una visió i un projecte de futur.

La importància que jo crec que dona la Unió Europea a aquestes polítiques es deu a la consideració que és un dels problemes cridats a definir les nostres generacions.

La percepció de la ciutadania és una percepció positiva pel que fa a la utilització de les energies renovables, perquè suposen una oportunitat de generar llocs de treball, necessaris també a Catalunya, i sobretot per la modernització de la nostra economia.

A més, una part àmplia de la societat és conscient que durant la dècada 2004-2011 Espanya es va situar, juntament amb Dinamarca i Alemanya, entre les nacions més avançades en el món en energies renovables i ha vist, amb una certa decepció, que aquest important actiu del país no només es diluïa en anys recents amb el Govern del Partit Popular, sinó que experimentava un considerable retrocés. Però no només a Espanya, també a Catalunya, consellera. Catalunya no ha destacat mai, precisament, en el seu recolzament a les energies renovables, tot i que tenim molt potencial.

Tot i el retrocés, Espanya continua sent el segon productor d'Europa d'energia eòlica i, l'any 2015, era el quart país del món en potència eòlica instal·lada, i el potencial en fotovoltaica també és enorme. Fer realitat aquest potencial necessita formular una visió a llarg termini i desenvolupar una estratègia de país –quan estic parlant de país estic parlant de Catalunya.

Joaquín Estefanía, el subdirector actual d'*El País*, en un article que va publicar recentment, que deia «Moloch és el canvi climàtic», escrivia: «La transició cap a un sistema energètic renovable, distribuït i participatiu, amb control democràtic, esdevindrà el principal factor de modernitat de les economies de tot el món», afirmació que subscriu. En els propers anys i dècades, la pau, la seguretat i la prosperitat dels països i de les societats inclouen com a condició necessària preservar els llindars climàtics que han fet possible el desenvolupament de la nostra civilització.

L'Acord de París ha significat o ha suposat un *game changer* per al sistema energètic global, malgrat que ara de l'acord s'hagi retirat –jo crec que momentàniament– Estats Units. La descarbonització sistemàtica i profunda del sistema energètic global ja no és només una utopia o una consideració teòrica, sinó que és una realitat i un horitzó polític a aconseguir al llarg d'aquest segle.

A diferència de la Unió Europea i dels països de referència que els comentava abans –Alemanya, França, Gran Bretanya i Itàlia–, l'economia espanyola i catalana no ha aconseguit encara desacoblar, en termes absoluts, el creixement de l'economia de les emissions de gasos d'efecte hivernacle. De fet, l'any 2017 a Espanya l'augment d'emissions va ser un 4,46 per cent i a Catalunya ja portem tres anys seguits de pujades, coincidint amb la represa de l'activitat econòmica, i això que ara moltes empreses són molt més eficients; de fet, Catalunya representa el 13 per cent del conjunt d'emissions de l'Estat. Caldrà introduir, per tant, consellera –i tindrem temps de parlar-ne en el futur–, nous processos i mesures.

L'any 2020 hauríem d'haver reduït a un 20 per cent respecte a l'any base, que era l'any 1990, malgrat els debats que l'anterior legislatura, amb la Llei de canvi climàtic, vam tenir, que el Govern es resistia a assumir aquesta data de l'any 1990 com a any base. I sap per què? Doncs perquè havíem d'haver reduït un 20 per cent sobre l'any base i resulta que la realitat ens diu que estem un 17 per cent per sobre de les emissions de 1990. Aquí tenim un problema importantíssim.

Vostè sap que la majoria d'emissions de gasos d'efecte hivernacle el produeix o l'origina el sistema energètic, en la doble vessant del transport i la generació elèctrica. Observem que cada dia –i ho observem amb preocupació– tenim més vehicles als nostres carrers i carreteres, sense afrontar una veritable transformació de les motoritzacions d'aquests cap a sistemes més nets o directament elèctrics. I aquí el Govern de la Generalitat tampoc no és que sigui un exemple: l'any passat vam renovar 318 vehicles i només n'hi havien dotze amb motoritzacions elèctriques o híbrides, una mica més que ara fa dos anys, que en van renovar 960, si no ho recordo malament, i només n'hi havien dos, d'elèctrics, eh? Hem de donar exemple com a administració.

A més a més, a Catalunya, la producció d'energia renovable està estancada, especialment des de l'any 2013, estem en xifres molt baixes, i, si seguim així, serà molt difícil aconseguir que l'any 2050 arribem al cent per cent d'energies renovables, sobretot en el sector elèctric, si el Govern no fa un canvi radical en la seva estratègia. De fet, l'any 2017 l'energia nuclear ha estat la principal font energètica per a la producció d'energia elèctrica a Catalunya: un 53,5 per cent. I en conjunt, l'hi torno a repetir, la producció d'energia elèctrica amb fonts renovables està estancada a un 16 per cent, tenint en compte que aquí hi ha una aportació molt important de la hidroelèctrica, aproximadament un 8 per cent, que es manté estable des de fa molts anys; com també es manté estable la resta, l'eòlica i la fotovoltaica en aquests darrers cinc anys.

Miri, de fet, ahir analitzava una dada de Red Eléctrica que deia que els permisos d'accés i connexió, la generació prevista, eh?, d'energies renovables –un 15 per cent de gigawatts eren amb eòlica i un 14 per cent, una mica més, amb fotovoltaica–..., a Catalunya, això era insignificant, pràcticament no hi havia res. Tenim un problema, consellera, amb aquest tema, eh?

Ens preocupa, per tant, que aquesta poca acció, per ser benèvol amb el Govern, ens creï dificultats en el futur per arribar als objectius assolits. Vostès presumeixen i diuen –només hem de mirar la pàgina web del Govern– que han impulsat un pacte nacional per la transició energètica. És cert, l'anterior conseller va venir aquí, va presentar un powerpoint, però després ningú ha tingut la voluntat política de liderar aquest debat. I un pacte nacional per la transició energètica, consellera, malgrat les contradiccions que jo intueixo que hi han en els socis de govern, necessita anar més enllà dels socis de govern, necessita apellar la resta de formacions polítiques del país per arribar a consensos en aquesta matèria.

Per tant, li pregunto si pensa impulsar el debat polític per arribar a un veritable pacte nacional de transició energètica que ens permeti afrontar un debat d'una llei d'aquestes característiques; quines polítiques pensa impulsar per arribar com a mínim a les previsions definides per la Unió Europea en matèria energètica i reducció d'emissions –acord de fa quinze dies–, i, aprofitant que a Espanya ara hi ha un govern del Partit Socialista Obrer Espanyol, que ha fet, com una de les seves senyes d'identitat, de la transició ecològica un factor important, com pensa abordar la relació amb el Govern de l'Estat en aquestes polítiques.

El president

Respon la consellera d'Empresa i Coneixement.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Gràcies, president. Diputat, conseller, consellera, diputats, diputades, efectivament, Catalunya té un percentatge molt i molt baix de participació d'energies renovables, amb només un 8 per cent. Ser conscients d'aquest repte, doncs, crec que és la primera de les passes per avançar cap a la direcció adequada.

A nivell normatiu, feia vostè referència a aquest pacte que va ser aprovat per a la transició energètica el gener del 2017. Molts dels principis, moltes de les accions estan també recollides en la Llei de canvi climàtic, en l'article 19, disposicions addicionals tercera, quarta i sisena d'aquesta Llei de canvi climàtic; recull molt del contingut d'aquest pacte que, evidentment, doncs –ara en parlaré–, ha de seguir avançant.

I deia que és cert, tenim un repte, no estem assolint, doncs, els nivells esperats i no ens apropem tampoc als objectius europeus de participació de les renovables del 2020, d'un 20 per cent, i del 2030 d'un 32 per cent. I això és degut a diverses causes, una d'elles –i són repartides– és la interrupció de retribucions adequades per a les energies renovables i la inseguretat jurídica que hi ha hagut per part de l'Estat espanyol; però també és cert, hi ha temes normatius pendents a la Generalitat de Catalunya. I deia: és cert i admetem que cal un marc normatiu català perquè l'actual ha quedat en part una mica obsolet, i també perquè la futura modificació del Decret d'energia eòlica i fotovoltaica és una de les assignatures pendents que hem de treballar en aquesta legislatura. Hi estem treballant amb diferents departaments; té continguts molt transversals, però, sí, sí, és un dels deures que tenim.

Quines són les polítiques o quina és l'estratègia que des de Govern volem impulsar en matèria d'energies renovables? Doncs són..., jo ho englobaria en tres blocs: l'apoderament de la ciutadania; el segon, l'electrificació de l'economia, i el tercer, la implicació de tots els actors.

Quan parlem d'apoderament de la ciutadania, el Govern durà a terme actuacions necessàries per situar el ciutadà al centre del model energètic, amb igualtat de tracte i no discriminació, garantint que ciutadans i empreses puguin desenvolupar-se com a consumidors actius d'energia, és a dir, que puguin consumir i alhora puguin generar, emmagatzemar, compartir o vendre la seva pròpia energia, ja sigui directament o mitjançant agregadors –una figura a desenvolupar–, sense estar subjectes a procediments desproporcionadament onerosos ni càrrecs que no reflecteixin els seus costos, dotant-los de capacitat per poder decidir d'on ha de proveir l'energia que consumeixen i d'eines per poder gestionar el consum energètic de manera eficient i responsable.

Actualment es perfilen diverses respostes, per aportar la flexibilitat necessària a les energies renovables. Les trobem en les bases del Pacte nacional per la transició energètica, i són: el plantejament de polítiques que reforcin el paper de la gestió de la demanda per fer front al repte de la intermitència; les tecnologies de generació distribuïda, entre les quals s'inclouen els sostres solars, les bateries, els vehicles elèctrics i les infraestructures de recàrrega, i la interacció agregada d'aquestes tecnologies, que obre la porta a nous i innovadors models de negoci lligats a l'energia com a servei i on el paper del consumidor, deia, té un paper estratègic.

Per tant, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya han d'esdevenir agents principals del mercat energètic. L'Administració no ha de centrar-se únicament a reclamar uns preus més econòmics per als consumidors –que sí–, sinó que també ha de promoure el desenvolupament de les energies renovables distribuïdes i la gestió de la demanda flexible per aconseguir canviar el paradigma energètic i que d'aquesta manera els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tinguin uns preus d'energia més baixos.

Respecte a la mobilitat elèctrica. Desplegar la mobilitat elèctrica per carretera és essencial per a la transició energètica. El transport de persones i mercaderies per carretera suposa prop del 82 per cent del consum energètic del transport, alhora que aquest sector suposa més del 40 per cent de l'energia consumida a Catalunya. Per això, bona part del pressupost de l'Institut Català d'Energia d'enguany servirà per seguir desplegant infraestructures de recàrrega de vehicle elèctric. Inicialment estava previst un esforç major per aconseguir un desenvolupament molt més ambiciós, que òbviament no s'ha pogut dur a terme. Però insistirem en aquest punt.

L'altre aspecte, dins l'apoderament de la ciutadania, és l'autoconsum fotovoltaic. Autoconsum fotovoltaic compartit, interconnectat i interoperable en la xarxa, que és un eix fonamental en el camí a la transició energètica de Catalunya. A més de permetre l'impuls de les energies renovables, els sostres solars fotovoltaics permeten que els ciutadans se situïn en el centre del model energètic i puguin decidir sobre l'energia, ja sigui a l'hora de generar-la, gestionar-la o consumir-la. I per això la Generalitat de Catalunya treballa per establir les condicions per esdevenir un país atractiu per a aquesta pràctica, tant per als ciutadans com per al desenvolupament dels diferents models de negoci vinculats. Des de l'any 2017, l'Institut Català d'Energia coordina la Taula d'Impuls a l'Autoconsum Fotovoltaic a Catalunya.

Per últim, en aquest primer punt d'apoderament de la ciutadania, hi ha les plantes virtuals de generació. L'any 2017, la Generalitat de Catalunya va realitzar una convocatòria de subvencions pionera a l'Estat –pionera a l'Estat–, per a la instal·lació de bateries d'emmagatzematge d'energia elèctrica associades a instal·lacions fotovoltaïques. En aquests moments s'està treballant en una segona convocatòria per arribar als mil sostres solars residencials, i en aquesta línia, conjuntament amb el departament d'Acció, se seguirà treballant pel desenvolupament, deia, d'un nou actor en el mercat elèctric que és l'agregador –mercat energètic.

El segon punt: l'electrificació de l'economia. Anem cap a una electrificació de l'economia, i ho volem fer sobre les bases d'un model distribuït, renovable i participatiu. Tenim clar que això és viable, possible i necessari. Tot i que la tecnologia ha madurat molt, s'ha fet molt més segura i que els preus han baixat de forma molt important, Catalunya només disposa d'una potència instal·lada de 1.260 megawatts eòlics, i uns 3.000 megawatts solars fotovoltaïcs. Tot i això, cal tenir present que Catalunya té un potencial molt i molt alt en generació d'energia de fonts renovables.

S'ha comentat que l'energia solar –i en això tenim un tret de sortida molt i molt positiu respecte a altres països– hauria de potenciar-se. És necessari, per tant, identificar i proposar solucions de caràcter urgent a aquestes barreres normatives i territorials, per impulsar la implantació de l'energia eòlica i solar fotovoltaica de manera prioritària, en forma de projectes de menor potència, més fàcils d'integrar al territori, aprofitant, si és possible, corredors d'infraestructures ja existents, amb la participació col·laborativa dels ciutadans, ajuntaments i/o empreses locals que esdevinguin propietaris de la tecnologia.

Per tant, ho tenim damunt, sobre la taula, i impulsarem una proposta de llei de mesures urgents pel desplegament de l'energia solar i eòlica distribuïdes i participades de Catalunya.

El tercer punt, deia, la implicació de tots els actors en aquestes polítiques de transició energètica. La Generalitat de Catalunya..., vostè ho esmentava: «Practicar amb l'exemple.» I amb l'objectiu d'impulsar l'eficiència energètica i la introducció d'energies renovables en els nostres edificis i equipaments, es realitzarà..., perquè

les inversions siguin d'acord amb aquestes polítiques, s'iniciaran accions per promoure-les. També caldrà explotar noves fórmules de compra agregada, com el tipus Power Purchase Agreement, que permeti a la Generalitat de Catalunya bastir el seu consum energètic amb energies renovables provinents de noves instal·lacions ubicades al nostre país.

Els municipis. El Govern va constituir el passat 3 de març la Taula d'Impuls de l'Autoconsum Fotovoltaic, formada per diferents actors, enginyeries, distribuïdores, comercialitzadores, col·legis professionals, etcètera, per tal de promoure-ho.

El sector empresarial. Des de fa més de deu anys, es va promoure també la creació del Clúster de l'Energia Eficient de Catalunya –fa poc celebraven, doncs, la jornada d'aquest any–, amb l'objectiu de potenciar el treball conjunt entre empreses per desenvolupar equips i serveis en aquest àmbit.

La recerca; no oblidem la recerca. El Govern aposta decididament també pel desenvolupament de noves tecnologies en l'àmbit energètic vinculades a la recerca i la innovació. En aquest sentit, l'Institut de Recerca d'Energia de Catalunya, l'IREC, és també un dels actors a tenir en compte.

Vostè preguntava si hi haurà debat, si hi haurà interacció. Jo crec que amb tot el que acabo de comentar és evident que el necessitem, que hi serà. I els volem també en l'impacte de totes aquestes mesures i iniciatives legislatives que pretenem fomentar, doncs, per instaurar realment els objectius, per acabar assolint els objectius que tenim en matèria de renovables.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per a la rèplica, és el torn del diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

La seva intervenció era previsible, consellera. He escoltat allò de: «Farem...», o ho podríem resumir en: «Farem, farem, farem...» I jo li pregunto: podem començar ja a fer alguna cosa, a Catalunya? Perquè li vull recordar que l'any 2020, a aquest objectiu del 20-20-20, no hi arribarem ni de casualitat, en cap dels tres vectors; ni de casualitat.

Li torno a insistir que un pacte nacional va més enllà de l'acord de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, i circumstancialment amb la CUP, o amb grups d'interès, que és el que jo crec que vostès han promocionat en el passat. Un pacte nacional per la transició energètica necessita el consens ampli de tota la cambra. Perquè la resta també representem visions, diferents, segurament, de la que vostès poden representar.

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar estem disposats, en aquest debat, a arribar a acords amb el Govern, perquè en aquesta matèria ens hi juguem moltes coses, el país s'hi juga moltes coses.

Li preguntava, i no he obtingut resposta, què creu que hem de fer o què creu que ha de fer el Govern amb les centrals nuclears que tenim a Catalunya, aquestes que ens reporten el 53 per cent de l'energia elèctrica. Sé que la competència no és del Govern de la Generalitat, que és del Govern de l'Estat, però el Govern de la Generalitat té alguna cosa a dir sobre si l'operativitat de les centrals ha de ser de quaranta anys o han de renovar les llicències? Perquè jo crec que aquest ha sigut un dels temes que ha impossibilitat aquest debat transversal del pacte nacional, perquè hi havien discrepàncies, com també hi havia discrepàncies respecte a com ubiquem les centrals de generació renovable; estic referint-me a l'eòlica i a la fotovoltaica.

Tenen previst activar algun pla de reindustrialització de les comarques amb centrals nuclears si, al final, quan arribin als quaranta anys de vida útil es tanquen? Quines polítiques d'estalvi i eficiència energètica pensa proposar amb l'objectiu de reduir el consum final d'energia per arribar, com a mínim, al 27 per cent que fixa la Llei de canvi climàtic, l'any 2030? I ja li dic que els objectius d'Europa van més

enllà de la Llei de canvi climàtic, i ens estan parlant d'un 32 i mig. Com s'ho pensa fer, el Govern, per trobar les energies renovables i arribar a la quota del 32 per cent indicada ara fa quinze dies per la Unió Europea? Queden dotze anys i anem molt, molt, molt endarrerits. Calen de l'ordre de quatre mil megawatts de renovables nous per poder arribar a aquests objectius.

Pensa el Govern agilitzar la tramitació per la instal·lació de parcs eòlics? Sí o no? Perquè a l'últim molí que hem posat en el nostre país la tramitació ha durat ni més ni menys que deu anys. I, així, convindrà vostè amb mi que no avançarem i no anem bé, no?

Creu el Govern que caldria elaborar un pla director urbanístic sobre les infraestructures fotovoltaïques i eòliques de petita potència, fins a cent kilowatts en fotovoltaïca i deu megawatts en eòlica per agilitzar les tramitacions? Pensen explorar la possibilitat de fer una normativa pròpia, com a Generalitat, per regular les instal·lacions d'energia fotovoltaïca de baixa potència? Perquè aquí tenim competències, i seguim tenint colls d'ampolla en aquests moments, i caldria agilitzar aquesta qüestió.

M'ha tornat a dir que el Govern creu en l'electrificació del transport. Jo li dic: vostè considera que anem en la línia adequada i que avancem correctament? Nosaltres som crítics respecte al que s'està fent o s'ha fet fins ara en aquest camp. Ja no és només perquè el Govern no hagi donat exemple, sinó perquè anem lents. De fet, pensa fer alguna cosa el Govern per limitar les traves que en aquests moments l'empresa Endesa està posant a diversos ajuntaments respecte a la connexió de punts de recàrrega ràpida?

L'hi torno a repetir, consellera: creiem que cal buscar sinergies també amb el nou Govern d'Espanya –no m'ha contestat–, perquè creiem que la transició energètica requereix, doncs, repetir lideratge polític del Govern. I en aquests moments –em sap greu dir-l'hi–, no acabem de percebre aquest lideratge per part del Govern de Catalunya; no de vostè, perquè porta poc temps en el càrrec, però sí, en els darrers anys, respecte a aquestes polítiques.

I, ho torno a dir, aprofiti que ara a Espanya hi ha un govern que ha fet de la transició ecològica de l'economia un dels seus vectors centrals, per arribar a acords i per desencallar alguns dels problemes que seguim tenint a Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Consellera...

La consellera d'Empresa i Coneixement

Gràcies, president. Diputat, com vostè bé comenta... –deia que la meua intervenció era previsible–, com vostè comenta, acabem d'arribar, arrenquem aquest Govern. Jo crec que hem manifestat de manera molt, molt clara els objectius i reptes que ens posem pel davant. Espero que ens deixi un petit marge per valorar tots aquests elements que vostè comprovava; jutgi després, quan passem de les paraules a l'acció..., perquè li asseguro que hi passarem.

Pacte nacional. Aquest pacte nacional..., es van aprovar les bases d'aquest pacte, i, després, moltes d'elles es van incloure en la Llei de canvi climàtic. L'hi he dit abans –l'hi torno a dir–: parlarem; aquests temes són cabdals per a l'economia del nostre país. Parlarem, en farem debat amb tots els grups, evidentment. La resposta, per tant: sí.

Centrals nuclears. La posició d'aquest Govern –i li responc de manera molt clara– és que l'any 2050 no hi hagi centrals nuclears. Per tant, doncs, la resposta és: no hi haurà centrals. No. No fomentarem ni l'allargament ni la creació de noves centrals nuclears. No.

Respecte a si hi haurà polítiques de reindustrialització de les zones on abans hi havia centrals nuclears, és evident, és obvi, igual que ho estem fent en altres territo-

ris i en altres condicionants on la indústria s'ha vist clarament alterada o hi ha hagut circumstàncies excepcionals, perquè és el que estem fent ja en moltes i moltes àrees.

Foment de polítiques d'estalvi, Llei de canvi climàtic, foment dels parcs fotovoltàics. L'hi he esmentat també abans, en la meua intervenció, però, ho repeteixo: deixi'ns passar a l'acció, perquè jo crec que és caminant on els trobarem. Per tant, a la seva pregunta de si crearem diàlegs, si parlarem, si entomarem aquests temes, li he contestat ja diverses vegades, sí.

Respecte a les relacions amb l'Estat espanyol, com amb la resta d'estats, com..., és evident, en un entorn global, la relació més directa que hem de tenir..., i aprofitarem, evidentment, si hi ha interlocutors a l'altra banda receptius a les polítiques, i, en moltes, segur que podem arribar a coincidir, de les que volem promoure al nostre país, Catalunya. Evidentment que hi parlarem. No pretenem estar aïllats del món; ans al contrari. És més, també considerem que haurem de parlar amb altres països on van més avançats que nosaltres i agafar models de referència. Són aquests països també on moltes vegades ens inspirem. Per tant, si la seva pregunta..., «hi haurà interlocució en aquests temes cabdals?», esperem que sí, que n'hi pugui haver.

I em preguntava també: parcs eòlics. Ho he comentat. Cal desenvolupar –en som conscients– aquesta normativa en parcs eòlics i fotovoltaics. Ja he dit al principi de la meua intervenció: admetre que no estem on hauríem d'estar és el primer dels punts per començar a avançar en aquest sentit. Ho hem admès, en som conscients, i he dit també que part d'aquesta situació es deu a que hi ha un cert buit legal o falta l'impuls de normativa, doncs, que fomenti aquestes renovables en aquests dos àmbits. Hi serà i la farem.

Per tant, doncs, deixem-nos un marge de temps de treball i, evidentment, celebrar que conjuntament puguem adreçar i dirigir les polítiques d'energies renovables en el nostre país de manera conjunta.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre turisme

300-00016/12

Passem ara a la següent interpellació, que és sobre turisme. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, exposa la interpellació la diputada senyora Laura Vílchez.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, convidats. Espanya és un gran país. I no ho dic jo, que també ho penso, sinó que ho diu l'Organització Mundial del Turisme en el seu últim rànquing, que situa el nostre país com a segona potència turística mundial, l'any 2017, només superat per França.

Catalunya, com a part d'aquesta potència, gaudeix d'una de les més importants ofertes turístiques de tot l'Estat; una important activitat econòmica que representa aproximadament un 12 per cent del PIB i genera aproximadament un 13 per cent dels llocs de treball, amb dades del 2017.

Per aquestes mateixes dates, però de l'any passat, debatiem aquí tot el que el Govern podia fer i no feia en matèria de turisme. Però, malgrat això, el sector estava tranquil perquè es confiava en els auguris que feien preveure un any de xifres rècord.

Però va arribar el setembre. Tornàvem tocats, després de viure els terribles atemptats que van colpir les ciutats de Barcelona i de Cambrils. I, lluny de voler posar-se a treballar per començar forts un nou curs, vostès van cometre el pitjor error en què un governant pot caure: saltar-se les lleis, trepitjar els drets de més de la meitat de la població catalana, i anunciar que a l'octubre seria molt pitjor.

Doncs bé, aquest any, quan ja està ben entrada la temporada d'alta ocupació de l'any, vostès tornen a estar en el punt de partida: sense pla, sense estratègia, sense l'estructura necessària preparada per revertir la situació que només vostès i els seus socis han provocat, amb l'ajuda dels qui governen a l'Ajuntament de la ciutat clau, turísticament parlant, de Catalunya, que és Barcelona.

Li donaré dades objectives. Segons l'Institut Nacional d'Estadística, el mes de maig de 2018 dona una baixada respecte al mateix mes de l'any passat d'un 2,64 per cent en nombre de turistes que venen a Catalunya com a destí principal. La Comunitat de Madrid, però, puja un 5,35 per cent. I aquestes dades les ratifica l'Idescat, també.

Una dada que evidentment no és bona, però que vostès han de saber que és que venim d'un mes d'octubre del 2017 on la baixada d'aquest indicador va estar en un 4,67 negatiu, quan la Comunitat de Madrid pujava un 7,16, o la Comunitat Valenciana un 6,56 per cent. Dotze punts de diferència. I això, consellera, no és la meua opinió, són dades objectives contrastades amb professionals del sector turístic català.

I no només en quantitat de visitants, sinó que el més preocupant és que, per exemple, el mes de novembre del 2017, la despesa mitjana del turista va baixar un 4,2 per cent, mentre que a la resta d'Espanya puja un 10,3. I sap el que significa aquesta dada? Doncs, és crisi per al sector, i, per tant, inestabilitat i patiment per a les famílies que depenen del turisme. I això fa que l'oferta pateixi una degradació en preus, qualitat, i els llocs de treball es precaritzin.

Tots els agents coincideixen en una cosa: que tot això ve donat per la inseguretat política que es percep, tant nacional com internacional; que afecta, com comprendrà també, un sector importantíssim del turista que ve a Barcelona, com és el turista de congressos i convencions. I, tot i que ja s'està notant, vostè sap que els efectes d'aquest segment els hem de patir encara en els propers anys, donat que aquest tipus de client és, potser, el client que planifica i contracta amb més antelació, aproximadament a dos anys vista.

O sigui, no només es deslocalitzen les empreses, sinó que també es deslocalitza l'activitat empresarial, amb tot el que això comporta. I en aquesta coincidència que tothom en el sector comparteix, que no és cap altra que la mala imatge i els discursos que emeten missatges negatius cap enfora, hi tenen molt a veure els seus socis de govern. Perquè, si ja coneixíem l'actitud totalitària de la CUP, de qui hem vist atacs a busos turístics de Barcelona, o punxar rodes de bicicletes de lloguer, o atacs directament a hotels de la ciutat de Barcelona, ara hem de veure com es suma a la festa Esquerra Republicana.

Senyora consellera, els seus socis de govern transmetent missatges negatius contra el turisme, de rebuig al turisme, que clarament fan molt de mal a la imatge i a la capacitat d'acollida de Barcelona. Condemna vostè, senyora consellera, aquestes actituds? Pensa prendre mesures al respecte? Vostè creu que les famílies que es guanyen la vida amb activitats relacionades amb el turisme han d'aguantar aquesta campanya de turismofòbia que fa perillar tant els seus llocs de treball com els seus negocis, sobretot a la ciutat de Barcelona?

No sé què em respondrà, consellera, però molt em temo que no tindrà respostes contundents per a les meves preguntes, perquè els seus governs ens tenen acostumat a la inacció en aquesta matèria. Però pensi que no només m'ha de respondre a mi –faci aquest exercici–, ha de respondre a les empreses i als treballadors del sector que estan patint aquesta incertesa turística que vostès han generat. O potser els dirà el mateix que vostè mateixa deia a les empreses que han hagut de marxar de Catalunya per les fatals decisions del Govern, que els deia que si a sobre els haurien de donar un premi.

Què fem, consellera? A qui li donem el premi? Li donem a vostè i als seus predecessors, que han provocat que més de quatre mil empreses marxin de Catalunya?

No, consellera, no es pot governar per a uns quants. I tampoc es pot menystenir els qui pateixen les seves decisions.

No li dic res de nou si dic que aquest Govern en matèria de turisme es troba, com li deia, adormit, amb velocitat creuer, com qui aprofita la inèrcia; fet que contrasta, de fet, amb el tarannà del sector, que és dinàmic, molt sensible als esdeveniments geopolítics i amb turistes cada vegada més exigents.

Sap vostè, consellera, el que contesten variats i molts agents del sector quan se'ls pregunta què fa l'Administració de la Generalitat en matèria de turisme? Doncs responen que res –responen que res. I m'ho crec, perquè, com comentava al principi, amb totes les dades que li he facilitat, hem d'afegir que no tenim pla estratègic des del 2016 –des de llavors està caducat–, s'ha de reactivar urgentment la Taula de Turisme –que duplica, de fet, funcions amb la que ja existeix a l'Estat, per cert–, tenim una comissió interdepartamental de turisme de la que no es tenen notícies, tenim un fons de turisme, que no sabem què fa amb la recaptació de la taxa turística. Potser caldria que s'anessin despertant.

I parlem de promoció, de la promoció que s'encarrega a l'Agència Catalana de Turisme. Creu vostè, consellera, que la promoció que està fent aquesta agència està pensada per revertir la imatge que s'està donant al món i les conseqüències de tot plegat? Sincerament, no creu que es podria fer o que es podria estar fent alguna cosa més, amb la que està caient i la que està per caure?

I què dir del decret fantasma, el famós Decret de turisme de Catalunya? Ens sabria dir quan el tindran llest? Perquè aquest decret ha passat ja per les mans de quatre consellers diferents. Ha consensuat amb el sector temes tan urgents com la regulació dels apartaments turístics? Espero que en aquest tema em pugui contestar, consellera.

Té el seu departament pensada alguna actuació específica per al turisme familiar, per al turisme adaptat en persones amb discapacitat? S'ha reunit, per exemple, amb col·lectius que tenien Barcelona com un referent mundial, com per exemple el col·lectiu LGTBI, per escoltar les seves demandes en matèria de turisme, per exemple?

Com veu, consellera, són moltes preguntes, són massa preguntes. No només s'ha de repensar l'estratègia, que en aquests moments és inexistent, sinó que s'ha de reorientar el model. Volem saber quin és el seu model turístic, ja que tenim la sensació que ho improvisa, i a sobre no reaccionen quan se'ls necessita.

Volem una oferta més innovadora, sostenible, digital i de qualitat, com de qualitat han de ser els seus llocs de treball. Demostri, doncs, consellera, que el que de veritat li importa són les empreses del sector i els més de 450.000 treballadors que en depenen, i que no permetrà la criminalització del sector a Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Sí; gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, bé, era molt i molt previsible, no?, que el procés tingui la culpa de tots i tots els mals.

Parlem. Parlem de xifres, també. Un sector que..., som molt i molt conscients de la seva importància. És un sector que genera l'11 per cent del PIB a Catalunya, el 13 per cent dels llocs de treball que hi ha a Catalunya, i és un sector..., i ja li contesto d'entrada i primera: no subscriu cap dels atacs als turistes. Sí que defensem un cert model de turisme –i ara en parlarem–, però no ho subscriu... Em demanava una pregunta i l'hi contesto, molt i molt directa.

L'any passat, si parlem de dades del 2017, 19,7 milions de turistes de tot l'any, cosa que suposa un 3,4 per cent més que l'any 2016. És cert, l'últim trimestre hi ha-

via 3,6 milions de visitants, un 3,3 per cent menys que l'any passat. I també és cert que aquest trimestre va disminuir a la resta de l'Estat espanyol.

Vostè ens parlava de que aquesta caiguda és per tota la inestabilitat o..., l'ambient d'inestabilitat política que hi havia. Jo li diria que és per l'ambient d'inestabilitat provocat arran de les imatges, de les terribles imatges de les descàrregues policials de l'1 d'octubre, i evidentment, també..., i no obviem l'atemptat del 17 d'agost de l'any passat. Crec que aquests elements, aquestes imatges sí que colpien i transmetien una imatge d'inseguretat social, a nivell d'alerta social, de Catalunya. Aquests pronòstics catastrofistes que llavors s'esmentaven amb caigudes del 30 per cent de la facturació, etcètera, com després ha passat, amb temes del PIB industrial, doncs, no s'han complert, i els ho deia abans: un augment del 3,4 per cent quant a nombre de visitants.

Més xifres de l'any 2017. Tenim xifres rècord amb dinou milions de turistes que van realitzar una despesa de 19.182 milions d'euros. L'element més rellevant és que va créixer de manera molt superior, a nivell d'ingressos. Els ingressos –no el nombre de turistes, els ingressos– creixen en un 9,2 per cent, i davant del nombre de visitants. Per tant, molt important no només la quantitat, sinó el nivell d'ingressos que deixen els turistes en el nostre territori.

L'any 2017, el sector turístic a Catalunya ha concentrat el 13,8 per cent del total d'ocupats a Catalunya, com deia abans, amb 458.000 persones, tant les que treballen per compte aliè com per autònoms.

D'octubre a abril de 2018, hem assolit ja la xifra de 7.973 milions de facturació, un 3,7 per cent més d'augment, i en el període gener a abril de 2018, un augment del 7,4 per cent. Per tant, doncs, les xifres negatives van ser en un període molt i molt concret; i, ho repeteixo, m'he referit abans a quins poden ser els elements que el causen.

Respecte al seguiment específic del mercat espanyol, gener-maig, i pernoctacions hoteleres. Hem volgut fer un seguiment específic del mercat espanyol, el resident, i també una comparativa amb altres destinacions peninsulars; per exemple, el País Valencià, Andalusia i Múrcia, per posar un exemple, per no parlar només de les xifres relatives a Catalunya. No podem fer excessiva atenció al comportament dels mesos de març i abril, perquè han acabat de tenir un comportament de vasos comunicants, però si fixem l'atenció al gener, febrer i maig a Catalunya i al País Valencià, tenen un comportament a la baixa en tots aquests tres mesos; a Andalusia, només el febrer, i en el cas de Múrcia, el mes de maig.

Complementàriament, si incorporem també els estrangers a l'anàlisi, veiem que, en el període gener-maig, hem tingut a la baixa Terres de l'Ebre, Costa Daurada, Costa de Barcelona, Costa de la Luz, Costa Blanca, Costa del Azahar i Cadis; altres destinacions. Hem tingut a l'alça Costa d'Almeria –Tropical– i Costa Brava, baixant molt al detall.

Respecte a les activitats als aeroports catalans de l'octubre al maig del 2018, Barcelona ha tingut una activitat dinàmica marcadament a l'alça en el conjunt d'aeroports de Barcelona, Reus i Girona, i el conjunt de mesos que sempre hem tingut un comportament superior al de l'any precedent. A Barcelona, en aquests vuit mesos, s'ha registrat un moviment de 29 milions de passatgers, un augment del 6,18 per cent; Girona, un augment del 5,92 per cent, i Reus, del 10,76 per cent.

En aquest període, hem vist també com les companyies anuncien noves rutes o ampliació de la seva activitat. Si tan poc atractius som com a destinació, com a agent turístic, a nivell internacional, ens sobta molt que aquestes companyies internacionals prevegin augmentar el nombre de vols. Al Prat, per exemple, per posar algunes dades de març a octubre, Vueling té previst créixer un 12 per cent; Ryanair, un 9 per cent; Norwegian, un 13 per cent; noves rutes a Londres, a Shannon, a Beijing, a Boston, etcètera.

Si fem valoració de la temporada de neu –perquè per nosaltres no tot el turisme és Barcelona, no tot el turisme es concentra territorialment; entenem que hi ha d'ha-

ver, doncs, una distribució al llarg de tot el territori català—, la temporada de neu a Lleida, les estacions d'esquí alpi del Pirineu de Lleida tanquen el 15 d'abril, amb 1,3 milions de forfets venuts aquesta temporada i una afluència d'esquiadors superior a la de l'any passat. Molt bon comportament de les estacions també gestionades per Ferrocarrils: Molina, Vall de Núria, Espot, Port Ainé.

Sobre el que abans ens transmetia, no?, que els preocupa a vostès el turisme, la generació d'economia que aporta el turisme... Miri, és una dada també objectiva. Sap vostè que Barcelona va ser la líder mundial en ciutat de congressos el 2017? Va rebre també un reconeixement internacional per aquest efecte..., 2017 –2017–, l'any passat, aquest any passat. Barcelona és, per posar un exemple, també, doncs, la cinquena ciutat –quarta, ara– atractiva en creació de *start-ups* i turisme de negocis. És una dada de fa molt i molt poc.

Deia, doncs, comportament del turisme litoral. Previsions de les activitats de juny a desembre, què estem preveient. Partim d'un any que va ser, ho he dit abans, un creixement excepcional. Saben vostès que també pot influir i està influïent en la reducció del nombre de reserves, el fet que comencen a ser operatives algunes destinacions del litoral del Mediterrani, mercats que fins ara estaven tancats en aquests darrers anys, com podien ser Turquia, Tunísia, etcètera? Saben vostès que també hi ha un desplaçament de turistes a aquests mercats? I és que a les destinacions del litoral català és on s'evidencia una major discrepància entre els actors a l'hora d'oferta i fer valoració de l'exercici. Dèiem, també, el cas singular de la Costa Brava, on hi ha hagut fins ara un creixement pel que fa a les reserves.

A Barcelona ciutat, segons dades del gremi, entre gener i maig s'ha detectat una disminució aproximada d'un 10 per cent de les facturacions d'establiments hotelers. Aquí sí, i l'admetem, s'observa una tònica similar amb el que queda d'any; però, els ho comentava, nosaltres entenem que no tot el turisme és Barcelona i no tot el turisme s'ha de desenvolupar al territori català.

Respecte a les activitats creuerístiques, Palamós i Roses esperen 57.000 passatgers i un increment del 26 per cent de creueristes. Tarragona espera 80.000 passatgers i un increment del 59 per cent d'activitat. Per tant, estem traslladant també l'activitat dels creuers per tal que no es concentri només en el port de Barcelona.

Respecte al Pla de turisme i de màrqueting –em queda poc temps, l'utilitzaré després en la rèplica–, s'ha treballat el Pla nacional de turisme amb els agents –precisament d'aquí a una hora em reuneixo amb tots els agents vinculats al sector turístic, i parlarem, entre altres coses, de l'impuls d'aquest pla. Tenim a punt el pla, el compartirem, hi treballarem a nivell, doncs, parlamentari, però també tenim a punt el Pla de màrqueting.

Per tant, la idea de que tot és un desastre, de que no hem fet res, la poden anar guardant perquè ni tot és un desastre ni hem fet res. Crec que el Pla de turisme n'és un exemple, que ho podran comprovar, i el Pla de màrqueting també. Però, ho repetixo, en la rèplica, doncs, ja ho exposaré amb més detall.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Vílchez.

Laura Vílchez Sánchez

Bé; gràcies, senyor vicepresident. Senyora consellera, també vostè és molt previsible en les respostes a les meves preguntes. Quant als atacs que vostè deia que també..., en els atacs a Barcelona contra actius turístics..., també li he preguntat si pensa prendre mesures. Perquè la imatge que jo li ensenyava..., els qui promouen aquests atacs estan asseguts amb vostès al Govern. També li he preguntat quines mesures ha de prendre, o vol prendre o pensa prendre en aquest sentit.

No m'ha parlat de turisme cultural, per exemple. Diu la seva web que aquest any 2018 és l'any del turisme cultural, l'any de la cultura. Tenen alguna acció pensada

en matèria de turisme cultural? Perquè, de moment, l'únic que hem vist ha estat un viatge del president i els seus amics a un festival de folk a Washington, o, millor dit, anar a rebentar actes a un festival de folk a Washington. (*Aplaudiments.*)

Estarà d'acord amb mi que no és seriós que s'utilitzi el boicot d'actes culturals, com l'homenatge, que tampoc van condemnar, a Cervantes, que es va celebrar a la Universitat de Barcelona, com a forma de promoció del turisme cultural català. És aquesta l'estratègia? Denigrar les institucions catalanes i avergonyir a molts catalans per allà on van? O serà vostè la consellera dels CDRs contra el turisme? De veritat seguirà permetent que les platges es converteixin en cementiris ideològics? Li vindria de gust, a vostè, com a turista, anar a una platja així? Què pretenen, que no tornin, que no vinguin els turistes? No li sembla que potser seria més interessant pensar en accions com la digitalització del patrimoni cultural? A mi, almenys, em sembla molt més útil, no sé què en pensarà vostè.

Parlar de la pujada d'activitat al Prat; creix, però a costa de què? Creix a costa d'abaixar preus per mantenir la facturació. Així que no ens enganyi, consellera, amb aquestes xifres.

Parla vostè també d'ingressos –d'ingressos. Jo també li parlaré d'ingressos. Un estudi publicat ahir mateix –ahir mateix– per Comunicatur ens ha dit que les pernoctacions del client que ve de la resta d'Espanya han caigut un quart de milió –un quart de milió–, i això vol dir que els ingressos no rebuts pels hotels catalans, només de gener a maig, ascendeixen a 20.600.000 euros. Imagina..., imagini vostè què sortiria si fem una estimació de tot l'any; doncs, aproximadament, uns 55 milions d'euros.

No m'ha parlat de turisme familiar, en parla molt poc. Potser hauríem de pensar que és un segment que es podrien plantejar de potenciar. El turisme familiar, que és una tendència que va en augment, que mou més de 16.000 milions d'euros a l'any, i Espanya és un destí líder en aquest tipus de turisme.

La certificació que emet l'Agència Catalana de Turisme de destinació de turisme familiar està molt bé i compartim la necessitat estratègica de posar en valor aquest nínxol de mercat, però s'ha de ser molt..., molt més ambiciós –molt més. Aplaudim la nova campanya, en aquest sentit, d'«Hola, família!», que hem vist en la seva web, perquè respon a una demanda del nostre grup la legislatura passada, que per fi veiem algun resultat. Però, tornem-hi, s'ha de buscar ser més ambiciós, més perfeccionista, s'ha de buscar l'excel·lència en les campanyes, no cobrir el tràmit.

Parlem de destinacions madures, no només de Barcelona; les destinacions madures de tot el territori català. Per a aquestes destinacions, ja no només importa, com deia, el volum de turistes que reben en períodes punters, sinó que en alguns casos, aquest volum ja és insostenible, sinó que s'ha de buscar l'exigència del turista que fa que se'ls hagi d'ajudar a reinventar-se, a millorar el seu atractiu per créixer en valor afegit i adaptar-se a la capacitat d'absorció del destí i negociar amb les operadores potser els fluxos. També rebrà propostes en el meu Grup en la propera ocasió.

Nosaltres, per acabar, ja, hem intentat, amb aquesta exposició, obrir-los els ulls, fer-los veure tot el que l'Administració pot fer i no fa per una de les més importants activitats econòmiques de Catalunya.

En la següent ocasió...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyora diputada.

Laura Vilchez Sánchez

...–vagi acabant–, rebrà les nostres propostes, i m'ofereixo des d'aquí a treballar-les amb vostès; però aquell dia vingui decidida, vingui valenta, vingui amb ganes de buscar solucions i no siguin vostès el problema.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per a la rèplica, té finalment la paraula la consellera.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies. Parla d'obrir ulls. Obrin vostès els ulls a una realitat que és que Catalunya té una activitat econòmica viva, dinàmica, canviant, innovadora, i el turisme no és menys.

Si vostès dediquessin la meitat, només la meitat, de les seves energies, en lloc de treure pit i parlar de desastres i de catàstrofes... –perquè ha passat també en el sector, en l'element de l'activitat econòmica industrial, eh?–, tant d'alarmisme, si dediquessin només una part d'aquesta energia a treballar i promoure el positiu que té el nostre territori, jo crec que tots hi sortiríem guanyant.

Bé, parla vostè de desastre i parla d'inactivitat; em parla de que no hem tractat el tema del turisme familiar. Bé, jo entenc que vostè vulgui manifestar aquesta versió, però evidentment això no és realitat. Li estava dient que aquest any 2017, i aviat en tindran vostès coneixença de tots els detalls, s'han elaborat dos nous documents: un és el pla estratègic i l'altre, el pla de màrqueting del turisme de Catalunya, que han substituït els anteriors que hi havia. Aquests plans contemplen accions del 2018 al 2022, perquè entenem que cal un sector turístic potent –ho tenim claríssim, he esmentat abans les xifres–; un sector que defineix el seu desenvolupament atenent als criteris de sostenibilitat mediambientalment, econòmicament, socialment i culturalment. Per tant, pretendre que obviem el turisme cultural és que no sé ni d'on ho treu. I, evidentment, doncs, podrà comprovar que en absolut això és cert.

És un model que volem que generi ocupació, ocupació de qualitat, amb remuneracions justes. Volem també un model que afavoreixi la redistribució temporal i la descentralització de l'activitat cap a l'interior, que estimuli l'equilibri territorial. Hi ha hagut diferents iniciatives. I li faré arribar un exemplar d'aquest pla perquè vegi, doncs, totes les propostes que s'hi recullen. Entenem també que cal atendre la diversitat del país, una diversitat geogràfica, cultural i que a tots nivells vol integrar aquest pla de turisme. Un model que fixi l'atenció en els ingressos generats i en els volums de turistes. Vostè em parlava ara d'unes xifres que no conec. Jo n'hi he dit unes altres, però, al cap i a la fi, com ha passat tantes vegades, quan fem la valoració de tot l'any i amb xifres objectives, doncs, podrem treure'n conclusions.

Entenem també que la innovació.... Aquest Govern ha creat una conselleria de polítiques digitals. Com admet o afirma que la digitalització no la tenim contemplada també en el turisme? Jo crec que més obvi que la digitalització és un element transversal... I, evidentment, les noves tecnologies incorporades al turisme, doncs entenc que és més que obvi.

Entenem també que aquest nou model ha d'estimular la participació, la governança afavorint la participació. Un model que també generi oportunitats a d'altres sectors productius, perquè, evidentment, amb les experiències, no ja de turisme sinó també de compra, creem sinergies amb altres sectors.

També volem que es desenvolupi de manera harmònica al territori i els seus residents. Estem preparant, també, molt aviat, aquesta normativa, aquesta regulació. Ja els hi deia, d'aquí a breus moments tinc reunió amb representants del sector turístic. Però evidentment que hem de regular el tema de residències i oferta d'habitatges.

Entenem que posem en valor, nosaltres posem en valor els efectes del turisme, no de qualsevol turisme. Tenim un model claríssim. Volem també una vessant més social d'aquest turisme.

I també parlant de xifres –i amb aquestes acabo–, el creixement en despesa per turisme internacional d'un 35 per cent aquest període 2013-2017, superior al 35 per cent, i la despesa per turista augmenta un 39 per cent en aquests anys. Ho sento, no els agradaran aquestes xifres. Segueixin amb el seu tremendisme, catastrofisme,

negativitat. Nosaltres mentrestant anirem treballant per desenvolupar el sector turístic a Catalunya. I aquí espero, doncs, tal com els oferia, trobar-nos i impulsar-lo. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre la política sanitària

300-00012/12

Finalitzat aquest punt de l'ordre del dia, passem al punt número 6, que és la interpellació al Govern sobre la política sanitària, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar la interpellació, té la paraula la diputada senyora Assumpta Escarp per un temps de deu minuts.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies. Diputades, diputats, voldria començar amb una notícia d'actualitat, diríem. Aquest dematí ens hem despertat quan ha saltat la notícia, també, de que l'exjugador Abidal havia rebut de manera..., no se sap què havia passat amb el tema del seu transplantament. I la veritat és que m'ha semblat que fer una interpellació sobre salut i no fer referència a això, doncs, no hi cabia. I, per tant, en primer lloc, deixin-me dir-los que espero que no sigui cert, i ho espero sincerament. Estic convençuda que jo..., i la consellera compartirà el meu criteri, també..., però, en tot cas, consellera, sí que li demano que tinguin tota la cura, que el departament investigui si, en un hospital de referència com és el Clínic i amb un sistema com és el de transplantaments, es pot haver produït qualsevol..., no diria un frau, sinó claríssimament una illegalitat. No sé si després ho han desmentit o no, però, en tot cas, manifestar la meua preocupació perquè avui estava en els mitjans.

Bé, en tot cas, consellera, pel que fa a la interpellació, l'altre dia vostè va fer la presentació en la comissió sobre els seus objectius, i sobre, una mica, les actuacions que el departament vol portar a terme. Jo crec que, pel que fa a la diagnosi, hi coincidim tots; coincidim en la potenciació dels dos àmbits, salut pública i serveis assistencials, i sobretot coincidim en donar aquesta visió absolutament comunitària, que és el que hem de potenciar. Parlàvem dels determinants socials, d'una visió que treballi en xarxa, que estigui lligada al territori, i que d'alguna manera també adapti els serveis assistencials a tots els canvis socials, econòmics i demogràfics que es produeixen. Ho dèiem l'altre dia: la sortida de la crisi no està sent igual per a tothom; les desigualtats en salut s'incrementen, i la pobresa, malauradament, continua fent molt mal entre els menors de setze anys a Catalunya. Hi ha aquella frase que surt en un informe propi del departament: «La salut i la pobresa s'hereten.» Però jo els demano que no ens resignem, cap, a aquesta afirmació.

Aquí hi sumem que han canviat les estructures i les necessitats de la població. Tenim sobreenvelliment, increment de l'esperança de vida, per sort; també per sort, increment de l'índex de supervivència oncològica. Tot són bones notícies. Però a la vegada provoca més cronicitat, més pluripatologia, processos de reagudització, i, per tant, diferents necessitats assistencials i sobretot moltes necessitats comunitàries.

Com veu, coincidim en la diagnosi, i, tal com li vam dir divendres, home, és una mica decebedora la manca de proposta sobre com actuar. Està molt bé parlar d'estratègies úniques, de construir un món amigable o de convocar cimeres per planificar les necessitats futures dels professionals, però a mi m'agradaria, consellera, que poguéssim parlar de revertir el present, de marcar prioritats abastables, que poguéssim..., o poguessin vostès analitzar tots els plans que tenen en marxa, dir-nos on som en tot això, amb quins costos i quines necessitats o què tenim per abordar les neces-

sitats. I al mateix temps demanar-li que facin un pla plurianual d'escenaris pressupostaris amb la voluntat clara de recuperació pressupostària per tal de revertir.

I després parlem del canvi de paradigma: quin és el futur del sistema, com fem la sostenibilitat, com avancem cap a una medicina personalitzada basada en la genòmica, com fem la nova llei i com busquem el consens amb els forces polítiques –l'ha de buscar vostè, com jo li deia l'altre dia.

Insisteixo en el que jo li deia, venim de cinc anys de retallades i dos anys de powerpoints, i realment això es fa molt difícil de revertir, i aquí estem. Les retallades han afectat sobretot els serveis, en forma de reducció de llits, plantes tancades, reduccions horàries, especialistes... Això què fa? Més increment de les llistes d'espera. El mes de desembre passat hi havia un retard entre cinc i trenta dies a una visita programada al metge de capçalera.

Les retallades van afectar els professionals, sous, DPOs, precarietat, no substitucions, però és que, miri, em remetre a una dada: la massa salarial total de facultatius i d'infermeres de l'any 2010 era superior en 115 milions de la que és ara en aquest moment. I les dades són d'una resposta a una pregunta que se li ha fet a la conselleria. I han passat deu anys, o set, o vuit. Per tant, les necessitats s'han incrementat i se suposa que hem fet reposició. I encara estem 115 milions per sota en massa salarial.

I l'altre tema que també surt reiteradament és el tema de les infraestructures. No hi ha hagut inversió, no hi ha hagut renovació de manteniment dels aparells i es calcula que un 10 per cent dels aparells estan obsolets. Miri, li diré dos coses: l'única renovació que hi ha hagut d'aparellatge ha sigut els «zaratrons», que en diuen «zaratrons», els aparells de radioteràpia que el propietari de Zara, amb els 78 milions que han tocat a Catalunya, s'han destinat als hospitals; 330 a tot Espanya, 78 a Catalunya, però només a radioteràpia.

Però vostè sap el que està passant al Baix Llobregat aquests dies? Al Baix Llobregat aquests dies, com s'han espatllat els aparells de mamografia, doncs, no es fa cribratge. I, per tant, en aquest moment tenim les dones de Sant Feliu, d'Esplugues i de Cornellà que no tenen nova visita perquè no hi ha cribratge perquè no hi han màquines perquè s'han espatllat. I aleshores els diuen que els enviaran una unitat mòbil, que, pel que jo sé, a dia d'ahir encara no tenien.

Com li deia, consellera, estem en xifres de pressupost de fa deu anys. El pressupost més alt en salut el vam tenir el 2010, i aleshores estàvem a 1.300 euros *per capita*; ara estem a 1.186, i en aquell moment ens fixàvem un objectiu de 1.500. Per tant, feina tenim, i només ho podrem fer de veritat amb un escenari plurianual de recuperació pressupostària i que la Generalitat destini més d'aquest 30 i escaig que destina ara a Salut en el pressupost de la Generalitat. Per tant, li demano aquesta cura en el pressupost del 2019.

Perquè és evident que l'excel·lència de la sanitat catalana, aquesta que tots ens n'omplim la boca –jo també, perquè me la crec–, la que aconsegueix grans fites, la que està al mateix nivell que els millors en àrees com l'oncologia, els tractaments punters o la cirurgia imaginativa, té una base; la base que la sustenta es pot trencar, i això seria molt greu. Tenim un problema del dia a dia, de la gent que espera, dels professionals cremats o de les infraestructures obsoletes.

I avui, consellera, m'agradaria centrar-me en els llistes d'espera, que em va decebre molt que vostè no hi fes cap referència quan fins i tot el president Torra en aquell programa de govern també una mica difós hi va fer referència. I, per tant, vull pensar que no per no parlar-ne el problema desapareix. El problema hi és, i no podem simplificar una gestió de llistes.

Perquè el Pla integral per la millora de les llistes d'espera sanitàries, que tenia una aportació pressupostària molt disminuïda, tenia uns objectius que no s'han complert. Si havíem de reduir un 10 per cent el temps d'espera de les intervencions quirúrgiques, doncs estem parlant que hem aconseguit abaixar un 0,4 per cent de les persones que esperen. És veritat que en algunes coses hem fet algunes millores però

hem fet gestió de llista, no hem abordat el problema del temps que la gent s'espera; del temps que s'espera per formar part de la llista d'espera o del temps que en forma, que ja està dins de la llista, i hi ha alguns canvis. Perquè el primer error és que continuem comptabilitzant des de que es programa i no des del dia en què el metge de primària pren la decisió clínica de la derivació. Per tant, que, en realitat, al final, ja no sabem quant temps s'esperen.

En aquest Parlament hem aprovat moltes mocions; demà espero que n'aprovem una altra on també es torna a fer referència una mica a temes com el tema de les llistes d'espera, a part de que hi ha altres temes més generals. I a mi m'agradaria que es continuï, continuar reclamant aquelles mocions que demanaven la derogació de l'ordre del Departament que feia perdre els temps de garantia. Perquè el temps de garantia vol dir que t'han de donar hora al metge de primària amb quaranta-vuit hores, i que no pots estar més de quaranta-vuit hores a urgències, i que d'alguna manera, si no et poden atendre en els temps de garantia, t'han de buscar una alternativa dins del sistema públic.

Perquè, consellera, em pot assegurar que es compleix el termini màxim d'un mes perquè es realitzi la intervenció cancel·lada o les visites programades? Ja l'hi dic jo: no; no m'ho pot assegurar perquè et desprogramen i no et tornen a programar.

Per tant, consellera, el tema de les llistes d'espera i de l'espera no només és un problema de transparència de les llistes. És veritat, ara mensualment entres i coneixes tot el que hi ha en la llista d'espera, però també sabem, i vostè ho sap tan bé com jo, que es produeixen baixes i posteriors altes que fan reduir el temps mitjà d'espera, que els centres concertats usen les llistes per negociar amb el CatSalut, que hi han rederivacions que es donen de baixa de la llista i llavors quan es dona d'alta és quan torna a comptar, que la transparència està molt bé però que ha de reflectir la realitat.

Però jo, consellera, li demanaria sortir d'aquesta anàlisi només de la transparència de les llistes d'espera i que poguéssim parlar realment d'un pla de xoc. I un pla de xoc vol dir obrir quiròfans, vol dir professionals, vol dir serveis complementaris, però vol dir d'alguna manera abordar les 164.000 persones o 160.000 que tenim encara a la llista d'espera pendents d'una intervenció quirúrgica, i que aquest estiu, consellera, si tanquem llits, com sempre es fa, si fem el que..., doncs, s'incrementarà la llista d'espera, no en dubti, tot i que estic convençuda que ho podrem veure en la transparència.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. És el torn de resposta de la consellera, és el torn de la senyora Vergés.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Bé, bon dia a totes i a tots. Moltes gràcies, diputada Escarp. Bé, començaré pel final, per llistes d'espera, pel que vostè insisteix que vol treballar bé en aquesta interpellació i en aquesta moció, i dir-li que tenim clars els principis pels quals hem de regir la gestió de les llistes d'espera. El primer, evidentment, quan parlem de l'accessibilitat ha de ser aquesta equitat: que els ciutadans en llista d'espera, a igual situació clínica i social –que això és una incorporació també dels últims anys, tenir els criteris socials en compte a l'hora de les llistes d'espera–, han de tendir a esperar el mateix temps –ciutadans amb mateixa situació clínica i social han de tendir a esperar el mateix temps. Ciutadans, independentment també d'on visquin, també han de tenir un accés amb aquesta equitat a les prestacions en llista d'espera.

Evidentment, la transparència, que no me la vull deixar, però que no ho és tot i vostè té raó en això. I aquesta proactivitat també, que s'ha intentat incorporar, en la capacitat per oferir les alternatives, com vostè deia, a les persones que abans que finalitzi el temps d'espera, no només el de garantia, sinó també el de referència estipulat, puguin tenir una solució. L'apoderament des de l'atenció primària, i la millora

de la qualitat dels registres que tenim. És important també saber aquests registres que tenim, amb quina qualitat els tenim, per afrontar les millores que hi hem de fer.

I és cert que venim d'un històric, d'un històric de les ordres, dels decrets. Quan el 2002 es van establir uns terminis màxims d'accés per catorze procediments quirúrgics, en aquell moment, amb un criteri bàsicament..., segons el criteri de major volum de pacients, no tant un criteri clínic o de prioritat assistencial. I, en canvi, a les ordres del 2015 ja incorporaven aquest criteri de rellevància clínica, on s'ampliïen aquests procediments de catorze a vint-i-set en el cas dels garantits, però a més a més, es fixen terminis màxims de referència per a tota la resta d'intervencions quirúrgiques, de noranta a 365 dies; per a proves diagnòstiques, de trenta a noranta dies; per a visites a consulta externa, de trenta a noranta dies, i per a visita al metge d'atenció primària, de quaranta-vuit hores.

L'ordre existeix i és cert que, per exemple, en el cas que m'ha comentat, de l'atenció primària, a vegades no es compleix. No és la majoria de vegades, i també ho hem de dir, per no donar un missatge equivocat, però sí que és cert que hem de treballar perquè això es pugui complir sempre, perquè precisament per això existeixen aquestes ordres de govern, siguin ordres, siguin instruccions o sigui el que sigui, per part del Departament de Salut.

I també analitzar-ne aquestes variabilitats, perquè és cert que, en molts centres d'atenció primària de Catalunya es compleix amb aquestes quaranta-vuit hores. I dir una altra cosa, que som l'únic país, a Catalunya, que fixa també aquests terminis de referència; això no passa tampoc a altres territoris de l'Estat espanyol. I una instrucció nova, que es va incorporar al 2016, del CatSalut, en aquest cas, sobre actuacions i informació, que això és rellevant, que s'ha de facilitar a les persones incloses en els registres de llista d'espera quirúrgica del Servei Català de Salut. Això és molt important, aquesta proactivitat de cara a la ciutadania és rellevant en el temps d'espera d'aquestes persones, no només és l'actualització setmanal de les dades dels registres de llista d'espera per part dels hospitals, que és exigida, sinó el lliurament als pacients, lliurament a les persones, d'un document informatiu d'intervenció quirúrgica en el moment d'incloure'ls en la llista d'espera, indicant el termini de garantia o de referència, segons el cas.

No perquè no sigui un termini de garantia vol dir que no s'indiqui aquest termini, i que la ciutadania no ho hagi de saber, no ho hagi de conèixer i no pugui tampoc dir: «Escolti, jo vull i haig de ser operat, operada, en aquest termini.» I aquesta comunicació des dels mateixos hospitals, de les alternatives d'intervenció, quinze dies abans que finalitzi el temps de referència en cas que no s'hagi..., que no es pugui complir o que no es pugui donar sortida a la seva situació. Això també passa en els temps de referència. I el CatSalut, perquè és, al final, el que ha de continuar garantint i ha de ser part activa d'aquest procés..., no ho deixem tot als centres, sinó que el CatSalut en forma part, de l'organització, i de la garantia de cara a la ciutadania.

I sí que el Pla integral de millora de les llistes d'espera va posar no només sobre la taula, sinó que va iniciar molts d'aquests procediments, amb un balanç que sí, que sobretot posava èmfasi en la reducció del temps..., no parlem tant d'aquest número de pacients, sinó de com és aquesta espera, de quina durada té aquesta espera, de si respon a criteris o és absolutament inadequada. I, d'això, crec que és important dir que el 43,4 per cent per primera visita amb especialista es va reduir el temps, i que es va reduir un 40 per cent el temps també per prova diagnòstica i que la reducció de la llista quirúrgica de pacients en llista d'espera, del temps, també va ser del 10,4 per cent.

I, per no ser alarmistes tampoc, remarcar que el 95 per cent de les persones que esperen per ser operades, és a dir, en el cas d'intervenció quirúrgica, estan dins dels terminis previstos. Això no vol dir que ens deixem de preocupar del 5 per cent, ja li dic que no ens deixarem de preocupar ni del 5 ni de la resta del 95 per..., no fos cas que se'ns pugui desviar. I que, en aquesta línia, treballarem des del Departament de

Salut, amb totes les complicacions i la complexitat que hi ha, per la gestió no només de les llistes d'espera, sinó de tot el sistema i de tot el departament, el CatSalut i les entitats que en depenen.

S'ha intensificat també el ritme d'intervencions quirúrgiques. És a dir, el Pla integral de millora realment va fer una intensificació per poder aconseguir aquests resultats, amb un augment d'activitat i per això no em quadren les dades que deia vostè l'altre dia, no?, de ser la tercera comunitat autònoma per la cua. Com és que tenim tanta o més activitat que altres llocs i continuem tenint una llista d'espera? Jo vull saber els criteris que en altres territoris –si vostè em ve amb una comparació– estan posant sobre la taula, perquè jo sí que sé els nostres criteris, no perquè els sàpiga jo, sinó perquè els sap tota la ciutadania i perquè són públics, perquè es publiquen les llistes cada mes, i perquè s'ha augmentat l'activitat amb relació a això.

I, per tant, intentem, a l'hora de fer comparacions, que les dades ens puguin quadrar i, sobretot, que puguin ser comparables. Perquè aquest augment d'activitat, que ha superat un 22 per cent la que hi havia el 2011, doncs, que va ser el primer any de la crisi i ha sigut..., i perquè s'han prioritzat, també, deu procediments amb major llista d'espera, com les pròtesi de genolls, raquis, hèrnies umbilicals, obesitat mòrbida, en els quals, en alguns d'ells encara no estem on voldríem, certament.

I aquesta millora de la proactivitat del sistema en la instrucció del 2016, més la més transparència, amb aquesta publicació mensual de les llistes d'espera per centre, que es poden consultar, això fa que el que estiguem parlant ara, en aquesta segona fase, diria jo, és de poder parlar de la qualitat d'aquests registres. I ja els ho vaig comentar l'altre dia, als diputats i diputades, que es van encarregar unes auditories externes de qualitat d'aquests registres de les llistes d'espera, que també som pioners en això, que es farà i es fa per tots els centres hospitalaris, en els quals alguns ja han acabat, aquestes auditories. I que aquestes auditories externes de qualitat dels registres ens serviran per analitzar moltíssimes coses d'aquests objectius en què nosaltres ens basem, que són: veure les variabilitats, proposar millores en aquesta gestió de llista i millores en el futur, per complir l'objectiu general, que és..., deixem de fer una gestió basada en la dada freda, passem a fer una gestió de les llistes basades en l'experiència de la persona, perquè no totes les persones en espera tenen el mateix grau de severitat, ni no tothom que espera, espera en les mateixes circumstàncies –diferents edats, edat laboral, persones a càrrec...–, i no totes les persones presentaran la mateixa millora clínica després de la intervenció, que són coses que també s'han de tenir molt en compte.

Les línies de treball en l'actuació de les llistes són molt clares: variables que influeixen en l'accessibilitat, la revisió del temps de referència i l'avaluació centrada en la persona. I com que se m'acaba el temps ara, li explicaré també això amb més detall en la segona intervenció i podré també apuntar algunes de les altres coses que vostè m'ha comentat en la seva primera intervenció.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per a la rèplica és el torn de la diputada...

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president. No, jo, dos coses prèvies, consellera, abans de..., aprofitar els cinc minuts; això. A veure, vostè parlava de la qualitat del registre i que són pioners en el registre..., sap? A mi m'agradaria que en aquest país fóssim pioners en no tenir els ciutadans i ciutadanes de Catalunya esperant, per formar part d'una llista d'espera. Per tant, que en aquests criteris entréssim el que no ens esperem per estar esperant; perquè, d'alguna manera, jo crec que és el que està passant.

Deia vostè que no sap quins són els criteris que s'utilitzen per la comparativa de les comunitats autònomes. Miri, jo ja li vaig dir l'altre dia, m'imagino que els deuen discutir, entre altres coses, els criteris, al Consell Interterritorial, i manifestar-li de

nou que vam quedar molt decebuts de que vostè no hi anés. Però, en tot cas, segur que estan allà, perquè, *vamos*, jo ho trec de les publicacions oficials, igual que qual-sevol diputat o diputada o els seus serveis tècnics del departament.

Amb el tema del temps d'espera, consellera, jo crec que tenim una diferència de base, i que..., respecte a una diferència també del que ha aprovat aquest Parlament. El Parlament va dir que s'havia de derogar el decret que establia els temps de referència i que tots els temps de referència passessin a temps garantits. I això és el que no s'ha acomplert. I això és la diferència fonamental de base, perquè vostè passa del compliment dels temps de referència quan, en realitat, estem parlant de *garantir* el temps. Perquè garantir el temps vol dir que et genera un dret i aquest dret que et genera, és el que tens dret..., l'exigeixes, perquè et puguin fer la intervenció en un altre lloc o et puguin atendre. Per tant, continuem incomplint les resolucions d'aquest Parlament, en el qual establia que s'havia de derogar el decret, i que mentre no es fes, es complissin els temps de referència, que tampoc es compleixen.

Perquè aquest decret –i això ho vam dir ja en l'anterior legislatura– en el fons és una certa trampa, passen de catorze a vint-i-set procediments, però és que em posen a dintre els procediments aquells que abans ja es donaven per garantits, perquè eren els procediments prioritaris. Revisi's aquest decret del 2015 i realment complim-ho. Perquè aquí està la base de les llistes d'espera; aquí està la base de la nostra reivindicació, que és la de garantir els temps i no anar amb temps de referència.

I després hi ha un altre tema, jo li parlava de fer un escenari pressupostari, però és que, escolti, si nosaltres no volem incrementar les visites als especialistes, i parlem sempre d'apoderar l'atenció primària, digui'm si de veritat aquest any, en el pressupost del 2019, dedicaran a la primària el 20 per cent del pressupost, i no el 16, que és el que hi havia últimament, i que és el que es demana. Digui'm si de veritat instal·laran ecògrafs als CAP –que només n'hi ha a cinquanta-set–, cosa que fa que es pugui fer la diagnosi i no s'hagin de derivar? Digui'm si, d'alguna manera, tindran capacitat d'intervenir en l'agenda de l'especialista i, per tant, prioritzar amb criteris clínics si ja entra o no entra a les llistes d'espera? Això és apoderar de veritat la primària, no el que estem fent, que..., és a dir, reunir-nos, però massa cosa més tampoc.

Vostè em parla del compliment de les quaranta-vuit hores. Escolti, quaranta-vuit hores en el CAP es poden donar en molts moments; li asseguro que aquest estiu no es donaran a molts CAPs de Catalunya. Perquè la cobertura que vostès han previst pels CAPs de Catalunya, i crec que demà també en parlem, no és suficient. I no és suficient a moltes zones de Catalunya. Fem una..., perquè ni l'increment ni l'acord..., tornarem a anar a l'autocobertura. I l'autocobertura, vostè sap que genera llista d'espera en el metge de primària, perquè això és així. I mentre tinguem problemes en la primària..., o sigui, igual que el Planuc, el Pla d'urgències. El Pla d'urgències tampoc va aconseguir superar les quaranta-vuit hores d'estada a urgències. Perquè, d'alguna manera..., jo ja ho sé, que és difícil i no li demano que ho faci d'avui per demà, igual que tampoc li vam demanar mai al conseller Comín –el que mai em vaig imaginar és que no ho faria mai–, però que d'alguna manera anés avançant cap aquí. Jo crec que estaria bé fer-ho.

Perquè jo sempre em plantejo el mateix, i també li deia l'altre dia: com és possible que a Catalunya, un 38 per cent de la població tingui doble cobertura? Per què hi ha tanta gent que acaba abandonat la pública i se'n va a la privada, si no és perquè ens cansem d'esperar? No, jo no, eh?, que només tinc pública; parlo en plural, però no. Però és cert que hi ha molta gent que..., perquè li donen l'oportunitat? «Home, si ve per la privada, doncs fàcilment l'hi podem fer abans.» Perquè existeix la doble llista –i vostè ho sap– i perquè molta gent acaba anant a la sanitat privada, perquè a la pública, tot i que és un sistema d'excel·lència, i ho reconeix, la gent sap que la seva intervenció pot durar una barbaritat, i, per tant, és una mica el que es va plantejar.

Al pla integral es van plantejar objectius, però, escolti, també és veritat que, dels 90 milions previstos inicialment, no n'hi van dedicar ni 40. I és veritat que hi ha ha-

gut un cert increment, però ni s'han incrementat professionals, ni s'han incrementat serveis complementaris. Vostè parla amb qualsevol metge, qualsevol cirurgià, i et diu: «No, és que aquest mes ja hem complert els objectius i és que l'hospital no em deixa operar més.» Aquesta és una realitat i vostè la coneix.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per a la resposta, és el torn de nou de la consellera.

La consellera de Salut

Gràcies, president. Diputada, jo li deia: «Li especificaré les línies de treball actuals en gestió de llista d'espera», perquè crec que són rellevants i crec que van d'acord amb les peticions que fa aquest Parlament i d'acord amb allò que vol la societat en general, que és, primer: estudi de les variables que influeixen en l'accessibilitat. Hem de reduir la variabilitat en la indicació, com l'altre dia també en parlàvem a la Comissió de Salut? Sí. La millor manera de veure-ho és tenir aquests registres amb qualitat, per veure la variabilitat, què passa aquí, què passa a un altre lloc i com els centres poden anar solucionant aquestes variabilitats.

Augmentar la capacitat resolutiva de l'atenció primària; també hi insistim. També hi insistim, i també es treballa en tota l'estratègia d'atenció primària en aquest sentit.

Potenciar la figura de la persona responsable d'accessibilitat en els centres hospitalaris. Aquesta persona responsable es va crear arran del Pla integral de millora de les llistes d'espera, i encara volem potenciar més aquesta figura, perquè és important continuar analitzant l'accessibilitat en la llista i en els nostres centres de les persones que en depenen, i estudiar aquesta accessibilitat amb una perspectiva de gènere, que això també ho va intentar introduir en la Comissió de Salut, perquè existeix desigualtat, i hem de saber per què existeix aquesta desigualtat, l'hem d'estudiar, l'hem d'analitzar i hem de posar les mesures oportunes perquè aquesta accessibilitat també tingui aquesta perspectiva de gènere.

Segon: sí, previsió dels temps de referència per a procediments quirúrgics i consultes a especialistes. He fet encàrrec al CatSalut perquè dugui a terme aquesta revisió amb criteri clínic i participació no només de persones expertes, és a dir, que acabaran sent professionals, sinó també d'usuaris –també d'usuaris–, de temps de referència, de procediments seleccionats; és a dir, revisió dels temps de referència, d'alguns procediments seleccionats..., també ja l'hi avanço, no podem fer una primera revisió de tots els procediments, però sí que aquestes mateixes persones expertes i usuaris seleccionin uns procediments per poder tenir una primera conclusió, com a molt tard, el primer trimestre del 2019. I això crec que és important fer-ho. Podem parlar de les ordres que hi havien, però, si hem de parlar d'alguna revisió o de derogar-les directament, jo crec que s'ha de fer aquesta feina, i ja n'hem fet l'encàrrec.

Tercer: impacte en l'usuari tant de l'espera com del resultat final, és a dir, aquesta avaluació d'aquesta espera centrada en la persona. L'impacte de l'espera..., no totes les persones que estan en llista tenen exactament les mateixes condicions ni d'entorn ni de situació vital, i això ha d'ajudar a fer una millor priorització, tots aquests components també socials que vam intentar introduir en la gestió de les llistes d'espera, perquè és un estudi d'aquest procés basat en els PROMs i els PREMs, que és un tecnicisme que ara s'està utilitzant, però és basat en l'experiència de la persona, del pacient, i basat també en el resultat. I jo crec que aquí hem d'anar a veure aquest impacte de l'espera i, sobretot, continuar posant transparència, i la transparència sempre a favor de la millora de la gestió de les llistes; estudiar els resultats d'aquestes auditories de la qualitat dels registres; fer-ne la comunicació pertinent a diferents nivells, perquè assegurin que aquests resultats que obtenim de les auditories dels registres, al final, es traslladin en una millora i en aquests processos de millora en

la gestió de molts centres per patologia, i, evidentment, que tinguin realment aquest impacte per a tothom.

Pel que fa referència a l'Enapisc, a l'atenció primària i a tot això que em demana, doncs sí, evidentment, nosaltres posem molt èmfasi en l'Estratègia nacional d'atenció primària; vaig dir: «La millor concreció és implantar aquests plans.» L'atenció primària com a eix vertebrador, ja no escrit en un paper, sinó intentar posar-la a la pràctica, i, evidentment, això haurà d'anar acompanyat de totes les mesures que ho facin possible en els propers no només pressupostos, perquè no tot és això, però sí que ens agradaria, quan parlem de pressupostos i de recursos, reconèixer també el nivell elevat que tenim de pensar que el finançament d'aquest país, quan les ingerències de l'Estat deixin de ser-hi, amb els sostres de dèficit –i aquí vostè, si vol i en té ganes, ens pot ajudar–..., el que genera aquest país per poder posar en funcionament aquestes polítiques de salut...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Salut

...polítiques socials, ens en sortiríem molt millor. Per tant, segur que la tindrà al costat.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre salut i gènere

300-00014/12

Seguim amb la següent interpellació, que és sobre salut i gènere. Presentada pel Grup Parlamentari Republicà, exposa la interpellació la senyora Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. Diputades, diputats..., consellera, divendres passat, a la seva compareixença, ens explicava el desplegament dels nous plans amb perspectiva de gènere, dins del Pla de salut 2016-2020. El mes de març, el departament que vostè lidera publicava també la *Guia per a la introducció de la perspectiva de gènere en la planificació de la salut*. I saben bé els diputats i diputades d'aquesta cambra que al Grup Republicà ens preocupa i ens ocupa la perspectiva de gènere; també, per sort, a altres grups d'aquest Parlament, i sembla que no tant a altres, que no els va agradar que la consellera Artadi parlés en femení a la seva compareixença o que ens reclamen un govern paritari, alhora que només proposen homes per a la Mesa del Parlament.

Però això no és el cas del nostre grup parlamentari. Nosaltres, doncs, apostem per les dones també com a regidores, com a alcaldesses, com va ser la primera alcaldessa, la Nativitat Yarza, també d'un municipi de la seva comarca de l'Anoia, com ho va ser el 21 de desembre amb la llista cremallera, com ho va ser proposant-la a vostè mateixa a la Mesa del Parlament, i ara la companya Delgado, o contra la lluita masclista, el patriarcat, els sostres de vidre, la bretxa salarial i tants altres temes.

Però, avui, consellera, la nostra lluita, sempre pacífica, és per incloure aquesta perspectiva de gènere també en la planificació de la salut. I ho volem fer perquè les dones emmalaltim diferent, el nostre cos expressa amb diferents signes i símptomes l'alerta, patim diferent, vivim diferent, ens curem diferent, i també morim diferent.

I els deia que emmalaltim diferent, i no soc pas jo qui ho diu, ho diu l'evidència científica. I ho diu perquè les dones patim tres vegades més depressions diagnosticades que els homes, perquè les dones patim deu casos més de fibromiàlgia per cada home que la pateix. I per això, consellera, li demanem no només que es tingui

en compte la prevalença de les malalties a l'hora de dedicar-hi recursos, sinó que aquesta prevalença estigui segmentada també pel sexe.

Els deia també que el nostre cos evidencia de forma diferent els signes d'alerta, i novament no ho dic jo, ho diu l'evidència científica. Si els parlo de dolor opressiu al pit, de cremor, de pessigolleig al braç o de debilitat, o bé, per una altra banda, els parlo de cremor a l'abdomen, de mareig i de mal de panxa, els professionals de la salut, i també sovint a la població, ens han ensenyat que el primer, el dolor opressiu al pit, el pessigolleig, la cremor, són signes d'infart, i en canvi, el segon, la cremor a l'abdomen, el mareig o el mal de panxa, ens han ensenyat que és angoixa o que és una indigestió. El primer requereix cures palliatives i, per tant, ingrés a l'hospital, i el segon, sovint, medicació ansiolítica i descans a casa. Doncs bé, tant el primer com el segon són signes d'infart, i la diferència és que els primers són signes d'infart en homes i els segons, en dones. I això, com deia, no els ho dic jo, ho diu també la premsa: «Les dones no sabem reconèixer un infart, tot i que és una de les causes més importants de mort entre les dones, perquè els símptomes són diferents.» I, com diu la Societat de Cardiologia, en la majoria dels casos les dones no s'adonen de que estan patint un infart, perquè no perceben el dolor al pit que la societat ens ha ensenyat a percebre com a infart, i no arriben a l'hospital, i tenen un pronòstic molt més greu que el dels homes.

Per tant, consellera, en això també li demanem que els professionals de la salut en la formació professional universitària, i també continuada, segueixin estudiant aquestes diferències en la simptomatologia, i també que la població puguem estar més i millor formada per detectar aquests signes d'alerta.

En tercer lloc, els deia que en general patim diferent, i novament, segons l'evidència científica, les dones tenim més en compte els factors psicosocials a l'hora de detectar o de patir les malalties. De mitjana, les dones triguem més a anar a l'hospital; abans acompanyem els nostres fills, els nostres pares, els nostres amics, les nostres amigues, que bé hi anem per nosaltres mateixes. I per això, com diu també el cirurgià vascular José Luis Pomar, de l'Hospital Clínic, les dones som més soferres i aguantem més el dolor. Per això seguim explicant als professionals i les professionals que cal que tinguin en compte no només els factors fisiològics, sinó també aquells psicològics, en el diagnòstic, en el tractament, però també en el seguiment de les patologies.

En quart lloc, els deia que vivim diferent, i, segons l'evidència –i ho podem veure a la seqüència temporal de l'enquesta de salut, a l'Esca–, l'esperança de vida i la qualitat de vida en anys és diferent. Les dones vivim més, però vivim amb pitjor qualitat de vida. Per tant, també ens interessa que puguem posar vida als anys i amb qualitat de vida, no només amb quantitat.

I els ho ensenyo també amb indicadors de l'última enquesta de salut: les dones fumem menys, bevem menys, mengem millor i, tot i així, tenim una salut pitjor. Per tant, amb aquesta promoció de la salut que el departament treballa, no només cal explicar a les dones que tinguin aquest estil de vida saludable, homes i dones, però especialment les dones, en l'activitat física, en el dormir, en aquesta prevenció, en aquestes revisions de mamografies, de citologies –també, diputada Escarp, al Baix Llobregat, evidentment que sí, també ens preocupen les dones del Baix Llobregat–, i aquest estil de vida..., perquè, a igual exposició, les dones patim més risc; per tant, cal que ens cuidem també més.

Deia també que ens curem diferent, i s'ha demostrat amb alguns fàrmacs i amb alguns tractaments en què homes i dones reaccionem diferent al mateix tractament. Per això demanem, com fan altres països i com també regula la normativa europea, que les dones, però també la gent gran, també els crònics, també els pluripatològics, no estiguin infrarepresentats, com ho estan avui dia, en els assajos clínics amb medicaments.

I finalment li deia, consellera, morim diferent, i de nou no ho dic jo, ho diu l'evidència. En el cas, per exemple, que m'ocupava de l'infart, les dones morim o tenim una probabilitat de morir d'un 50 per cent davant un infart, mentre els homes, un 30 per cent.

Per tant, per causes biològiques, perquè les nostres venes, les nostres artèries, són més petites; per causes psicològiques, perquè som més sofertes o perquè triguem més a anar a les urgències, o perquè el sistema encara no té prou indicadors, prou diagnòstic o prou investigació al servei també de les dones, per millorar els indicadors globals i la qualitat de vida i de la salut, també li demanem que tingui en compte aquests criteris.

Per tant, consellera, deixi'm que la felicitat per les accions que ja han començat a emprendre. Sabem que a vostè i a bona part del seu equip els preocupa i els ocupa la igualtat, els preocupa l'equitat, i voldríem encoratjar-la a seguir per aquest camí i demanar-li que ens expliqués a la cambra i al conjunt de la ciutadania quines seran aquestes propostes, aquestes accions que emprendran per a seguir incloent la perspectiva de gènere també en les polítiques de salut.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn, per a la rèplica, de la consellera Vergés.

(Pausa.)

La consellera de Salut

Sí, diputada Espigares... M'he esperat a que entrés, perquè realment ha sigut una exposició molt bona de la necessitat que vaig constatar, que vaig voler explicar, que també em demanava la diputada Marta Ribas amb aquest equitat també no només territorial i social, sinó també de gènere, que cal introduir aquesta perspectiva de gènere en les polítiques de salut, a totes les polítiques. I aquí em miro, i m'hi adreçaré també, els companys i companyes de Govern, però també a les polítiques de salut, de les quals soc responsable. Perquè té raó en moltes de les dades que ha dit, i les ha exposat molt i molt bé.

Salut i gènere van de la mà. Diferències de salut entre dones i homes transcendeixen i de molt aquelles diferències biològiques que puguem tenir..., sinó que també hi ha molts factors construïts socialment que afecten també aquestes diferències de salut entre homes i dones. Que aquesta incorporació de la perspectiva de gènere a la pràctica sanitària millorarà, de ben segur, els resultats en salut de la població ja en tenim unes quantes evidències; però, sobretot, el que tenim és un camí molt llarg per recórrer per continuar millorant també aquests resultats en salut si incorporem aquesta perspectiva de gènere. I que aquesta perspectiva ha de ser absolutament indestruïble de la definició, del desplegament i de l'avaluació, també, com vostè ha parlat, de totes aquestes polítiques. Això és una prioritat per aquest departament en aquest legislatura, evidentment.

Equitat en salut de dones i homes implica eliminar aquestes desigualtats, implica eliminar els factors que les produeixen, aquestes desigualtats. Per tant, no tot anirà relacionat amb el Departament de Salut, però sí que serà una encarregada, com espero que ho siguin tots vostès, de també fer-ho conèixer a tota la població, donar el màxim d'informació, com vostè també demana, perquè tot això vagi canviant i perquè l'equitat en salut per a dones i homes es vagi introduint. Perquè hi ha una interseccionalitat, també, en el factor home-dona: les dones també som diverses, també hi ha diversitat de les dones, les condicions socials també hi tenen a veure, i el nivell econòmic i l'estructura familiar; i, per tant, totes les condicions de vida i d'entorn.

I, quan analitzem les dades per gènere, simplement el que estem fent és constatar. I aquestes dades analitzades al que ens han de portar és a fer polítiques diferents, que tinguin en compte aquesta transversalitat de gènere, amb la formació de

professionals. I vostè ho ha dit també molt clar i és molt important: la formació de professionals i la informació també a la població i a la ciutadania en general.

Què hem fet? Vostè ja ho ha dit, amb la *Guia per a la introducció de la perspectiva de gènere* que es va publicar aquest mes de març, amb un primer acte..., per constatar, com a consellera de Salut, per constatar, en una unitat d'atenció integrada a les agressions sexuals que tenim una xacra molt important a la nostra societat, amb aquestes agressions sexuals, on la majoria de víctimes són dones, però tots els agressors, al cent per cent, són homes. I que fins que les dones, les infermeres d'aquella unitat d'urgències no van dir «constatem que no estem atenent bé aquestes dones», no es van començar a posar les bases perquè hi hagués una unitat que mirés i tingués aquesta mirada cap a les víctimes.

Perquè el protocol d'embarassades que també vaig poder presentar, malauradament –i dic «malauradament»–, va haver d'introduir, en aquesta actualització que hem presentat, un cribratge de la violència masclista, des del primer trimestre. I dic «malauradament» per constatar, també, aquesta xacra que tenim a la nostra societat. Perquè sempre intentem que l'Esca presenti les dades segmentades per sexe i per gènere, perquè les dones tenen comportaments, com vostè ha dit, més saludables, però pitjor estat de salut. I aquest era el resum i el titular de l'última presentació de l'Enquesta de salut de Catalunya que vam tenir: les dones pateixen més depressió, major o greu. I, sobretot, també, i ho vaig dir a la Comissió de Salut, tres de cada quatre persones que viuen soles, més grans de setanta-cinc anys, són dones. I això també implica en l'estat de salut, en migranyes, en mal d'esquena crònic cervical, en fibromiàlgia, com vostè també ha dit, en depressió o ansietat, en medicaments per dormir receptats pel metge, amb una diferència també allucinant entre homes i dones.

I també constatar allò que ha dit vostè: les dones viuen més anys, però viuen pitjor. L'esperança de vida de les dones és de 86,3 anys i dels homes de 81 anys, però l'esperança de vida amb bona salut de les dones és de 68,5 i dels homes de 68,7. I aquesta és una diferència que hem de tenir en compte en la prioritització, en els plans que aprofitem i en l'accent i en la perspectiva que hi posem sempre, en aquestes polítiques de salut. Perquè si impulsem nous plans, per què els hem d'impulsar amb perspectiva de gènere, com vaig dir al Pla nacional d'atenció a l'artrosi? Doncs perquè la població de seixanta-cinc anys o més afectada d'artrosi, un 28,5 per cent són homes, un 56,8 dones. La diferència és molt gran.

I perquè l'informe de salut ens diu que el 40 per cent de la població adulta pateix una malaltia o problema de salut crònic o de llarga durada és un 42 per cent en dones i un 36 per cent en homes. Això són un munt de dades que ens reflecteixen aquesta necessitat, com de crònics, i ens reflecteix també, en homes i en dones, el diferent ordre de prevalença d'aquestes patologies cròniques: mentre en homes és tensió arterial, colesterol elevat i mal d'esquena crònic, i l'artrosi està al punt setè, en dones el primer és el mal d'esquena crònic, lumbar o dorsal, el segon la tensió arterial alta i el tercer ja és l'artrosi, artritis o reumatisme. Per tant, aquesta diferència entre l'ordre en el que es pateixen els principals trastorns crònics en homes i en dones també és diferent, i aquí hem d'insistir en veure quina és la prioritització que ha fet el sistema sempre, en aquests trastorns crònics. Doncs no sempre ha estat adequada a aquesta diferència entre homes i dones.

Perquè –també vostè ho ha apuntat en la investigació– investigar en malalties neurodegeneratives és investigar amb perspectiva de gènere. I per què ho dic així, amb una frase tan contundent? Perquè dins de les causes principals de mortalitat entre dones i homes, mentre en homes la principal causa és el tumor maligne de pulmó i després les isquèmies del cor, la bronquitis, resta de coses del cor, cerebrovasculars i, en aquest sisè lloc, hi ha les demències, en les dones les demències estan en la posició número u i l'Alzheimer en la número dos. Per tant, això, aquesta frase que he dit, «investigar en malalties neurodegeneratives és investigar amb perspectiva de gènere».

nere», respon a unes dades i respon a un ordre i a unes causes principals de mortalitat, aquí sí, diferents entre dones i homes.

Incorporar aquesta perspectiva de gènere per què millora la salut de la població? Per què? Perquè concreta polítiques, perquè afavoreix l'anàlisi de la situació per gènere, que et permet conèixer les desigualtats socials de gènere generades pel sistema; que el sistema continua sent un sistema patriarcal en aquesta manera de pensar i en aquesta manera de definir polítiques. Perquè millora la identificació dels problemes; perquè estableix les prioritats d'una manera diferent; perquè fixa uns objectius diferents, segons si analitzes les dades amb aquesta perspectiva de gènere o no. Perquè determina aquestes activitats i aquestes intervencions que hauran de ser prioritàries en el futur. I perquè preveu, també, els recursos, com es destinen, on es posen, com es prioritzen, de quina manera i de quina manera es posen en marxa aquestes intervencions i se'n fa l'avaluació. Augmenta l'eficàcia, perquè redueix la ineficàcia, la redueix en polítiques perquè no estan adequades a aquesta perspectiva. Redueix les desigualtats en salut i fa les polítiques més equitatives.

Què farem? Sis línies que estan introduïdes aquí a la *Guia per la introducció de la perspectiva de gènere*. I, sobretot, ja els dic, també, que creem un focus grup d'igualtat de gènere en salut, amb perfil tècnic i amb persones expertes en l'àmbit, que en una segona fase incorporarà partits i entitats, també, i que posarà les bases d'unes jornades d'igualtat de gènere en salut per establir compromisos clars i actuacions concretes amb perspectiva de gènere en salut, també en allò a què feia referència vostè pel que fa a la investigació.

En el PERIS, incorporem el criteri que les investigacions tinguin mirada de gènere. Com? Molt fàcil –molt fàcil. Estudis sense dones, no hi ha subvenció. Estudis sense dones, no hi ha recursos, perquè hem de garantir que als projectes de recerca...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Salut

...i als assajos clínics –acabo president– hi hagi més dones participants i s'avalui l'impacte diferencial entre dones i homes.

Moltíssimes gràcies per la intervenció, senyora Espigares, diputada.

El president

Ara, de nou, per a la rèplica, és el torn de la diputada Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies...

El president

Des de..., interpreto que des de l'escó. (*Veus de fons.*) Molt bé.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, consellera, per millorar la salut de les dones, que, com ha dit, també és millorar la salut de totes les persones, perquè globalment ajudarem; per aquesta formació als professionals, que ja estem molt i molt ben formades –i així ho demostren els països que no paren de requerir infermeres, metgesses, perquè marxin a treballar a fora–, però que també cal que introdueixin aquesta perspectiva de gènere, i amb la voluntat de treballar amb aquest focus de treball que deia, també, aquí les diputades i segur que molts dels diputats d'aquesta cambra estem a la seva disposició.

I acabaré amb unes paraules que no són meves, perquè avui, ben tornades a Catalunya, tot i que encara no a casa seva, perquè les volem lliures, com diu la presidenta Forcadell: «La república o serà feminista o no serà.»

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Consellera?

La consellera de Salut

Així molt ràpid, també, president. En aquesta línia treballarem. I també hi vull insistir: la Carme Forcadell era una persona, com a presidenta del Parlament, que no tenia discursos buits, sinó que feia canvis i els proposava. Aquesta és la intenció que jo també tinc de continuar el seu llegat en el Departament de Salut, per introduir aquesta perspectiva de gènere, que crec que tothom haurà constatat en aquesta cambra, homes i dones, que és necessari poder introduir i poder treballar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre els serveis d'atenció a la primera infància

300-00013/12

Passem a la següent interpellació, que és sobre els serveis d'atenció a la primera infància, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Exposa la interpellació la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president, i bon dia a totes i a tots. Abans de començar amb la interpellació, sí que m'agradaria fer dos apunts. El primer és donar la benvinguda a les seixanta persones que arriben avui al port de Barcelona, en el vaixell d'Open Arms, fugint de la guerra i de la misèria. Només els podem dir que casa nostra és casa vostra.

I el segon apunt que volia fer és sobre el trasllat dels presos i les preses polítiques a Catalunya. Nosaltres creiem que aquestes persones haurien d'estar en el carrer, haurien d'estar lliures. També volem insistir en que l'apropament és un dret i no és un privilegi; però, en qualsevol cas, sí que volem enviar-los una forta abraçada, i ens alegrem que puguin estar més a prop dels seus familiars i de les seues persones més estimades. *(Aplaudiments.)*

I ara sí, conseller, molt bon dia; felicitar-lo pel càrrec. Com que no ens coneixem gaire, i encara no ha sigut la seua compareixença a la comissió, ja li avance que la meua intenció aquesta legislatura és fer oposició, una oposició ferma, però no obstructiva. I per això li volem dir que pot comptar amb la nostra col·laboració, sempre que parlem de millorar el sistema d'educació públic del nostre país pensant en qui més ho necessita.

I per això avui presente una moció, presente una interpellació sobre polítiques públiques de suport a la primera infància que està centrada, principalment, en escoles bressol, en espais familiars i en les accions de suport i d'apoderament parental. També entrarien les llars de criança, però sabem que el Departament d'Afers Socials està treballant en el tema i, per tant, esperarem a veure quina és la proposta.

El que ara tenim, pel que fa a escoles bressol i a espais familiars, és un sistema desagregat, fragmentat, amb diversos models, desequilibrat territorialment, amb una qualitat que és molt desigual, que no sempre està cobrint les necessitats reals que hi ha en el país. I el que em sembla més greu és que no té lideratge pedagògic, no hi ha una foto global i, per tant, no hi ha un pla de país. És cert que s'estan fent coses, però s'estan fent de manera aïllada; són algunes molt interessants, però ens semblen insuficients. I per això el que plantejem és la necessitat d'un pla de desenvolupament infantil que estiga centrat en la primera infància on estiguin implicats tots els actors, el Departament d'Ensenyament, però també el de Salut, també el d'Afers Socials, òbviament els municipis, la comunitat educativa, que tinga un lideratge de la Generalitat sense irrompre en l'autonomia municipal i de centre, i sempre

amb la visió i amb la intenció de tindre un objectiu comú. També l'hi dic, aquest pla no ens l'hem tret de la màniga, sinó que el proposen expertes. Sense anar més lluny, la Fundació Bofill fa poc..., veig que té vostè l'informe; ha presentat aquest informe el Jaume Blasco, que el que demana precisament és aquesta coordinació i aquesta coherència en les polítiques de primera infància.

Sabem que hi ha també un pla per la infància i l'adolescència des d'Afers Socials, però que no és un pla, és un pacte; a més, és de 2013; les dades de la web estan actualitzades des de..., la darrera és de 2015. En cinc anys, jo li diria que no ha servit de res. O, si vol, li ho dic d'una manera més políticament correcta: no s'han assolit els objectius, si vol que ho diguem així. I, a més, és que els experts i les expertes demanen un pla específic per la primera infància, perquè adolescència i infància és massa ampli i no permet concentrar esforços i energies.

Quan parlem de primera infància sovint tenim la tendència de reduir-ho tot a les escoles bressol –i és cert que tenen una importància cabdal en l'èxit educatiu de les etapes posteriors i en l'equitat–, però per nosaltres entren moltes més variables en joc.

Les polítiques públiques a favor del zero a tres anys estan directament relacionades amb el model de país, amb l'economia; hi ha tota una tasca de cures no remunerada que en el 99 per cent dels casos recau sobre les dones i que a més és invisible en el treball. Les dones no tenim per què escollir entre ser mares o la nostra carrera professional; li diria més: un país no pot prescindir del talent de les seues dones, amb el dret a formar una família, siga quin siga el model de família, òbviament. Ser pare o mare no hauria de ser una heroïcitat. I amb els valors, perquè de ple entra en la igualtat d'oportunitats i en la justícia social. I qui més necessita aquestes polítiques públiques són aquelles famílies que tenen menys recursos econòmics, socials o culturals. I ja diem que nosaltres no pensem deixar abandonades aquestes famílies. Per tant, parlem de model de país i parlem de futur per al país.

I per això necessitem una estratègia transversal, que és aquest pla per al desenvolupament infantil centrat en la primera infància, que no només és de zero a tres anys, sinó que també s'hauria de començar a pensar en el zero a sis, que és l'etapa sencera.

Pel que fa a les escoles bressol, sí que ens agradaria fer cinc apunts. El primer, com no podria ser d'una altra manera, és el tema del finançament, no? S'ha convertit en un mantra el tema del finançament de les escoles bressol. No faré tota la cronologia de com hem arribat a aquesta situació lamentable d'infrafinançament que tenen les nostres escoles bressol, però sí que volem dir tres coses molt concretes al respecte.

La primera: el deute s'ha de pagar; no defensarem la condonació d'aquest deute. Els ajuntaments estan ofegats econòmicament. Només l'Ajuntament de Barcelona..., la Generalitat té un deute amb l'Ajuntament de Barcelona de 40 milions d'euros, que podrien estar destinats a fer moltes altres polítiques socials.

La segona cosa que li volem dir del finançament: han de posar diners a partir d'ara, tal com marca la llei i tal com vostè ja va anunciar a l'anterior Ple. Això sí, no sabem ni quants diners ni com ho farà. Esperem que vagen molt bé aquestes reunions que vostè té pendants amb l'Associació Catalana de Municipis i amb la federació.

I, en tercer lloc, creiem que estos diners s'han de posar incentivant la tarifació social i no per renda del municipi, sinó per la renda disponible bruta de les famílies. El nostre model, i això ho sap tothom, és el de l'escolaritat gratuïta, el de l'educació gratuïta des dels zero i al llarg de la vida. Però entenem que la situació financera és delicada i, per tant, acceptem la tarifació social com una manera d'anar augmentant progressivament cap a la gratuïtat total.

La segona cosa que li volem dir: la tan enyorada planificació, que no només és necessària en les escoles bressols, sinó en totes les etapes educatives, però és que en escoles bressol és inexistent. I ací volem parlar d'a on i per què obrim noves places. Per nosaltres és prioritari l'equilibri territorial, no només pensant en la demanda,

que és important, sinó també pensant en l'índex d'atur del municipi, la renda familiar disponible de les famílies i el nivell educatiu. El Síndic de Greuges ja ha fet palès en més d'un informe que cal estimular la demanda de les famílies socialment més desfavorides. Per tant, hi ha llocs on haurem d'estimular aquesta demanda. I això es fa amb oferta pública, amb tarifació social i amb campanyes de difusió.

La tercera cosa: lideratge relacional i pedagògic. Hi insisteixo, sense irrompre en l'autonomia municipal i de centre, el departament sí que ha de marcar o almenys ha de col·laborar en marcar aquest horitzó i aquesta visió. I això s'ha de fer principalment amb dues coses: millorar, aprofundir la formació dels mestres, tant teòrica com pràctica, per donar coherència pedagògica a tota l'etapa, i la formació de persones als serveis territorials del departament, perquè hi hagi especialistes que puguin anar teixint xarxa.

La quarta: la coeducació com a eix essencial a totes les etapes educatives i també en la bressol. Des de l'Ajuntament de Barcelona s'està fomentant; ja hi han moltes llars d'infants que estan treballant la coeducació, amb una associació que ho fa molt bé –però n'hi han altres–, com és CoeducAcció. Cal acompanyar els equips de l'escoles bressol en el procés de descobriment d'estereotips de gènere i les discriminacions; cal garantir que les escoles bressol són espais lliures de sexisme, i cal donar altres referents no estereotipats als nens i a les nenes.

I la cinquena: els menjadors. El temps de menjador, ho hem dit sovint, ha de ser part del projecte educatiu; a més, la contractació d'aquests serveis ha d'anar acompanyada de criteris de proximitat i certificació ecològica. En l'anterior legislatura, al Ple d'emergència social i de reactivació econòmica vam aprovar una bossa d'ajuts per a les beques a les escoles bressol que no s'està complint. I, per tant, insistim en que facen cas a les resolucions del Parlament; tan senzill com això.

Això pel que fa a les escoles bressol, que ja diem que tenen un 35 per cent, aproximadament, d'escolaritat. No és una taxa que està malament; som els cinquens de l'Estat, i, si ho comparem amb la resta d'Europa, bé, és un percentatge que està bastant bé, però no ens podem quedar amb aquesta part de la foto, perquè als altres països europeus, les escoles bressol van acompanyades de moltes altres mesures d'acompanyament familiar. Per tant, aquella menor cobertura d'escoles en altres països va associada amb uns permisos de paternitat i maternitat potents i dignes, no com el que passa aquí. Esperem que amb la proposta que s'està treballant, que va presentar Unidos Podemos, aconseguim permisos iguals i intransferibles per a mares i pares, i també altres serveis d'atenció regulats a la llar d'infants, als espais familiars, i atenció fins i tot en serveis domiciliaris, com el que passa a la resta d'Europa.

Pel que fa als espais familiars, a Catalunya en tenim vuitanta; són quaranta menys que fa deu anys; un percentatge que és molt baix i que s'ha vist agreujat per la crisi econòmica que hem patit. El mateix informe de la Fundació Bofill insisteix en la seua necessitat, perquè va directament relacionat amb la resiliència dels infants, amb els comportaments delictius, amb la participació dels infants quan siguen grans en el mercat laboral, pel seu èxit educatiu; són la millor eina per incidir directament en aquelles famílies que tenen uns problemes més greus de recursos.

I aquí el que li demanem són tres coses molt clares. La primera, un programa marc, una regulació pròpia, perquè no tenen ni partida pressupostària pròpia ni una regulació; per tant, un marc que fixe les condicions, els criteris, els objectius i un pla formatiu per a tots els professionals. La segona, la col·laboració en la planificació; no pot ser que només quaranta municipis de Catalunya tinguin espais familiars. I la tercera seria la corresponsabilitat en el seu finançament. I novament tornem a parlar de diners, però és que estem parlant de model de país, i, si és una prioritat no deixar els nens i les nenes de les famílies més vulnerables abandonades, necessitem invertir i prioritzar quines són aquelles mesures que considerem imprescindibles.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Respon el conseller d'Ensenyament, senyor Josep Bargalló.

El conseller d'Ensenyament (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., diputada Albiach, jo crec que coincidirem en moltes coses de les que vostè ha dit, començant per la primera, que m'hi referiré molt poc. Nosaltres necessitem una oposició que sigui feta des d'una perspectiva constructiva. Tot govern necessita oposició, evidentment, i tot govern necessita una oposició que vulgui construir. Perquè segurament que ens equivocarem i segurament que vostès ens indicaran quins són els nostres errors i, per tant, ens ajudaran a fer-ho millor.

L'etapa de zero a tres anys és, evidentment, una etapa molt important. Si creiem que l'educació certament és un procés d'aprenentatge al llarg de tota la vida, el procés d'aprenentatge comença precisament quan la persona s'inicia. Evidentment que aquí estem parlant d'uns elements que són molt diferencials en la resta de les etapes, eh?, primer, perquè són uns elements en què hem de parlar d'educació però segurament que no hem de parlar d'escolarització; que quan hem de parlar de projectes educatius, aquí ens hem de referir més a aspectes d'horaris, a aspectes de menjadors, que a aspectes, per exemple, curriculars, on seria un error; o quan hem de parlar de la professionalització de les persones que atenen a aquestes edats, estem parlant d'una professionalització que segurament és molt més diversa que a la resta de l'etapa educativa, i on també hem de parlar d'una oferta molt distinta, perquè la realitat és molt distinta.

En aquest sentit, és evident, per exemple, que nosaltres hem de parlar, com ha fet vostè, de les escoles bressol, de les llars d'infants, evidentment, però tampoc hem d'oblidar ni deixar de banda els espais familiars, que coincideixo amb vostè en que són unes xifres que, comparades amb el que és l'àmbit europeu, són molt baixes. Però també hem de parlar de les mares de dia; també hem de parlar de les llars de criança; també hem de parlar dels espais de criança compartida, i també hem de parlar d'altres elements que estan..., els nostres carrers, les ludoteques, etcètera.

Per tant, primer li anuncio que estem treballant de manera molt decidida en una proposta de reforma –en alguns elements substancial i en d'altres no tant– del Decret 282/2006, en què volem situar-nos en un element que vostè sap que és molt de debat, i que és un element en el qual compartirem la nostra preocupació amb vostès, amb els altres grups parlamentaris i amb la resta de la comunitat educativa, que és: fins a quin punt hem de regular? –fins a quin punt hem de regular? És a dir, fins a quin punt hem d'entrar en els espais de criança compartida amb la regulació? Fins a quin punt hem de permetre que aquesta diversitat continuï existint? I jo crec que potser coincidirem en un punt de partida. És a dir, no hem de regular-ho tot –no hem de regular-ho tot–; tot el que fa referència a les famílies i al zero-tres no ho hem de regular tot, però hi ha uns elements que ara estan desregularitzats en què ens hi hem de posar a marcar unes mínimes pautes, eh? I, per tant, hem de saber trobar l'equilibri d'ambdues coses.

I, per tant, jo li responc, primera, diguem-ne, petició al primer punt de la futura moció, eh?, com vostè vulgui: el programa marc, doncs, que és el que, d'una manera o altra, ens demana també la Fundació Bofill en el seu informe. No sé ara si programa marc és la definició. És a dir, una planificació conjunta entre els diversos departaments del Govern que tenen a veure amb el tractament de la infància zero-tres, i, com vostè ha apuntat, segurament, amb la voluntat que sigui zero-sis. Ho hem de fer. I ho hem de fer també amb la comunitat. I ho hem de fer també amb els ajuntaments. Per tant, sigui un programa marc, sigui el que sigui, entomem el que ens diu la Fundació Bofill. Hi ha molts de serveis; calen més serveis; cal que tot estigui estructurat, tot estigui planificat; cal que tots els agents sàpiguen quines són les regles del joc, i cal que algú ho lideri. La Fundació Bofill diu que ho lideri el Departament

d'Ensenyament. Vostè em permetrà que ho puguem debatre en govern i ho decidim en govern, qui ho lideri, perquè, diguem-ne, tot i que el Govern és solidari, és molt fàcil dir que ho lideri el Departament d'Ensenyament, així, d'entrada, essent com soc jo el conseller, no? Per tant, d'acord, i ja parlarem de qui ho lideri.

El finançament, molt ràpidament. Hi insisteixo un altre cop: volem tornar a participar en la corresponsabilitat del finançament de les places públiques zero-tres. Ho farem a partir d'una proposta que presentarem a la Comissió Mixta Departament d'Ensenyament, Associació de Municipis i Federació de Municipis, que hem fet ja una proposta de reunió i que es farà abans de final de juliol. En aquest finançament volem que, si més no, encara ara hi continuïn participant les diputacions, perquè ens calen. En aquest finançament..., i estem d'acord amb vostè i amb altres agents en que hem de parlar de la tarifació social, hem de parlar també de la complexitat del territori o de la complexitat de la llar d'infants, i, per tant, que ha d'haver-hi un finançament fix i un finançament variable d'aquestes places públiques; és a dir, un acord de finançament fix i un acord de finançament variable. Hi estem d'acord.

Diu que no està d'acord amb la condonació del deute. En parlarem, eh? És a dir, si el Departament d'Ensenyament es veïés obligat a finançar totes les places públiques que ha deixat de finançar en aquests anys a tot arreu, d'aquells ajuntaments que s'han queixat davant dels tribunals i d'aquells que no, li asseguro que no estaríem parlant de la nostra proposta de corresponsabilitzar-nos a partir del futur, eh? I, per tant, n'hem de parlar, eh?, n'hem de parlar. És evident que hem d'assumir el que calgui, és evident que hem d'assumir el passat i és evident que tot el passat no el podem assumir. Pressupostàriament, vull dir, eh? Per tant, n'hem de parlar.

La planificació. Estem d'acord que hem de planificar. Miri, l'educació zero-tres, la formació dels infants zero-tres té quatre elements, quatre elements que són clau. Primer, el desenvolupament de la capacitat dels infants. És cert que, si intervenim educativament en l'etapa zero-tres, intervenim en un millor desenvolupament de les capacitats dels infants. L'etapa zero-tres no és una preprimària, no serveix per formar per la primària, però sí que serveix per ajudar a desenvolupar la capacitat dels infants. Segon, l'educació zero-tres serveix per contribuir a detectar i modificar situacions de risc social o desigualtat dels nostres infants; també serveix per això. Serveix també per iniciar un vincle de socialització entre el sistema educatiu, la societat i les famílies. I serveix també, com vostè ha apuntat, per l'equilibri territorial, des d'un concepte molt divers de què és l'equilibri territorial. Enguany tancarem una prova pilot, en la qual ja hi han participat vuitanta municipis, que és justament un joc zero-sis: és situar en les escoles d'infantil i primària del món rural el zero-tres, de manera que en l'escola d'infantil i primària del món rural comenci pel zero-tres; amb una participació municipal, però amb una assumpció de despeses, diguem-ne, central per part del departament.

Això què significa? Significa que hi ha municipis a Catalunya que no podrien tenir llar d'infants que en tenen, però significa que en aquests municipis els infants que necessiten llars d'infants no van a un altre, i, per tant, et mantenen matricular en la primària en el seu propi municipi. I, per tant, diguem-ne, assentem les famílies en el seu propi municipi.

Això té un aspecte d'equilibri territorial, però, com vostè ha dit, hi ha un altre aspecte, que és que a Catalunya tenim més oferta de places zero-tres que demanda, en números generals, globals. Però jo faria trampes si em quedés aquí, perquè és evident que ens certs barris, en certs municipis, als llocs on hi ha més atur, als llocs on hi ha més problemes socioeconòmics hi ha falta de places. Per tant, no ens hem de quedar en dir «en tenim més que les que ens demanen», que és cert, sinó en dir «hem de planificar allà on fa falta». I, per tant, també, estic d'acord amb vostè en el punt que parlava de la col·laboració i la planificació, i amb totes les coses que li he dit hem estat parlant sempre de corresponsabilitat amb el municipi.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, conseller. De nou, és el torn de la diputada.

Jéssica Albiach Satorres

Doncs gràcies, conseller. Sembla que podrem arribar a acords. He escoltat molt bones paraules; això després s'ha d'acabar traduïnt en fets. Compartim la diagnosi, però veurem si compartim la proposta.

Vostè assenyalava: «Haurem de parlar al Govern si assumeix el lideratge Ensenyament o no.» La Fundació Bofill diu que l'hauria d'assumir Ensenyament. I nosaltres creiem que també. I per una raó molt senzilla: perquè cal fomentar la connexió entre escoles bressol, espais familiars, però també amb els centres d'educació infantil i primària, i promoure la coherència i la coordinació educativa. Per tant, té tot el sentit del món que ho faci Ensenyament i no es veja des d'una vessant només social, perquè també té un component educatiu fort.

També parlava: per què no podem condonar el deute? Doncs perquè hi han moltíssimes fórmules. Nosaltres tampoc estem proposant que el deute es pague tot i ara; es pot fer en diferit. Perquè, clar, diu: «És que si nosaltres ara paguem tot el deute, no ens en podem correspondibilitzar en un futur.» Clar, i si vostès han estat uns quants anys fent les coses malament, i aquesta tasca l'han assumit els ajuntaments, què passa amb totes aquelles mesures socials que podrien haver tirat endavant els ajuntaments i que, per la irresponsabilitat de la Generalitat, no han pogut tirar endavant els ajuntaments? Clar, vull dir, és que al final això és una deixadesa de funcions en cascada, i acaben assumint la responsabilitat que tindria la Generalitat els ajuntaments en detriment de les polítiques per a les quals sí que tenen competència.

Molt ràpidament. L'altre dia llegia un article on científics de diverses universitats dels Estats Units han demostrat com els infants criats en entorns de pobresa –i recorde que a Catalunya un de cada quatre infants està en situació de vulnerabilitat– tenen problemes de desenvolupament del seu cervell. Això passa per les situacions d'estrès, per la manca d'estimulació, perquè l'alimentació no és l'adequada, perquè les famílies no poden oferir la millor alimentació, i ha quedat clar que això serà un llast per a aquests infants durant tota la seua vida. De fet, s'ha demostrat que aquests problemes de desenvolupament en el cervell estan directament relacionats amb el 20 per cent dels casos de baix rendiment escolar. I el baix rendiment escolar ja sabem com acaba; acaba en un fracàs escolar, acaba en un abandonament escolar i acaba en molts problemes per a l'edat adulta.

Amb això què vull dir? Que no podem parlar..., vostè l'altre dia, al quaranta aniversari de la Federació d'Ensenyament de Comissions Obreres, parlava del seu compromís per la lluita contra la segregació escolar, i nosaltres ahí ho compartim, però és que no podem parlar de lluita contra la segregació, d'innovació, d'avaluació per competències i de tantes i tantes coses que ara en parlem molt i que tan de moda estan, si comencem la casa per la teulada i no comencem la casa pels fonaments. I els fonaments són una estructura de polítiques de primera infància que tinga accés universal, que arribe a les famílies en una situació més vulnerable. Perquè, hi insisteixo, el Síndic de Greuges... És cert que hi han més places d'escoles bressol de les que segurament n'hi ha demanda, però és que és fonamental generar aquesta demanda, perquè les famílies que tenen menys recursos ni es plantegen anar a les escoles bressol. I perquè hi han moltes famílies que no només necessiten anar a les escoles bressol, és que segurament necessiten també l'acompanyament dels espais familiars i necessiten les accions de suport parental.

Estem vivint el que alguns experts i expertes –i el Jaume Carbonell ho diu– anomenen la «tercera revolució pedagògica». Jo crec que no podem parlar d'una veritable revolució pedagògica si tenim els infants d'un, de dos o de tres anys, si tenim un de cada quatre infants de Catalunya als quals estem condemnant a no tindre les ma-

teixes oportunitats que els seus companys i companyes. Perquè no només és injust i cruel, sinó és que no ens ho podem permetre com a país.

Per tant, jo el que li demane és que aquestes bones paraules que vostè ha fet servir en aquesta interpellació acaben concretades en un pla, en un pla que realment tinga recursos, en un pla responsable, en un pla que siga sostenible, en un pla que no depenga només de qui està en el Govern, perquè jo crec que hi han polítiques que van molt més enllà dels interessos partidistes, jo crec que hi ha projectes que van molt més enllà de qui es penja la medalla; hi han projectes que són vitals per al futur del país, i el futur del país són els nostres infants.

Per tant, li demane que aquestes bones paraules que vostè ha emprat les faça concretes.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn, de nou, del conseller. Quan vulgui.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, president. Diputats, diputades..., diputada Albiach, evidentment, eh?, el discurs teòric, el relat, si no se sustenta en accions i les accions no tenen un calaix pressupostari, doncs bé, quedem en la part, diguem-ne, de la cordialitat parlamentària i no passem d'aquí. Que ja està bé, eh?, que ja està bé, perquè, diguem-ne, la cordialitat parlamentària sempre és un pas endavant respecte a l'agressió innecessària. Però com que vostè i jo no ens agredirem, l'hi reconec.

Primer, hem d'aconseguir l'accés universal, eh? Hem de treballar per l'accés universal. I hem de treballar per un accés universal en què, hi insisteixo, hem d'aconseguir l'oferta necessària i adequada en aquelles parts del nostre territori en què, per qüestions d'atur, per qüestions de realitats socioeconòmiques, no tenim les places suficients i, com vostè ha dit, l'oferta que fem no és suficientment atractiva per aquelles famílies que podrien demanar una plaça si estiguessin en condicions de fer-ho.

Per això, insisteixo de fer aquest pas per la tarificació social, eh?, de fer aquest pas per la tarificació social, per fer aquest pas per aconseguir la gratuïtat d'aquells casos que des dels serveis socials ens ho apunten. Per això també el pas cap als espais familiars i altres fórmules que no siguin necessàriament la de llar d'infant. I evidentment que això ho hem de fer a través d'una planificació. Nosaltres estem treballant en el decret, en la reformulació del Decret 282/2006, perquè és una primera eina, perquè és una primera eina per deixar algunes coses clares, com, per exemple, per regular els espais familiars, d'una manera que ara no està fet. Però és evident que hem de treballar en aquesta planificació que vostè ens demana. I jo també estaria d'acord, la meua proposta també seria que fos liderada per Ensenyament, diguem-ne, torno a dir-l'hi.

Pel que fa al deute, jo simplement el que li he dit és que si quantifiquem tot el deute, tot, d'aquells ajuntaments que ens l'han demanat i dels que no, perquè hem de ser justos i també quantificar el deute de qui ens ho ha donat i qui no. Perquè no se'ns escapa ni a uns ni als altres, ni a vostès ni a nosaltres, que alguns ho han demanat en funció del color polític i alguns no ho han demanat també en funció del color polític, però nosaltres això, a l'hora de fer política governamental, no ho hem de distingir. Per tant, hem de treballar –el que vol dir. I quines propostes posem nosaltres damunt sobre la taula perquè s'entengui qui hi estarà a favor.

I finalment alguna reflexió al voltant del que també vostè ha dit. Els estudis de neurociència, que estan molt avançats, i de la neurociència implicada en l'educació, que estan molt avançats, i que a més a més ens estan ajudant molt, i que són, diguem-ne, allò de la innovació educativa més avançada, ens diuen evidentment que, en la formació intel·lectual del nostre alumne, de la persona, del ciutadà, de la ciutadana, el zero-tres és clau. I que és clau en aspectes diversos: és clau a través de la

socialització; és clau a través del contacte, i per això la coeducació en el zero-tres és, per exemple, una eina de política de gènere i d'erradicació de futures violències, per exemple, una de les moltes eines.

I la nutrició també és molt important en aquests moments. Per tant, les polítiques de menjador en aquestes etapes també són molt importants. I de vegades menjadors que no hem de pensar-los només en les llars d'infants sinó, per exemple, en els espais familiars en els quals de vegades són només dos hores, una hora, tres hores, però que en alguns espais familiars l'espai menjador és molt important.

L'altre dia em dia una psicopedagoga, que estàvem parlant d'aquests temes..., deia: «És que a vegades potser només caldria tenir el lloc on portar-los a menjar i la resta tenir-los en àmbits familiars, àmbits col·lectius...» Bé; n'hem de parlar, hi insisteixo. Ho hem de planificar, hem de ser oberts, hem d'entendre les situacions de les famílies, dels territoris, les necessitats dels nostres nens, nenes, el que el zero-tres... Hem acabat dient zero-tres perquè vam decidir un bon dia que el tres a sis era la «pre», eh?, però que, si no, seria el zero-sis. Hem d'entendre, per tant, aquesta etapa com etapa complexa; no entendre les llars d'infants com un repositori de nens i nenes sinó com un lloc de treball, també.

I, per tant, ens hi posarem a treballar. Primer, amb el Departament de Treball i acció social, unes primeres passes per proposar a la comunitat educativa, al món municipal i als grups parlamentaris un inici d'aquesta planificació ja establerta que vostès ens demanen.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)

Abans d'acabar, com deuen haver notat, hem saltat un punt de l'ordre del dia, el primer punt concretament, que era la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. De conformitat amb el que estipula el Reglament, en concret l'article 49.2, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la composició actual de les meses de la Comissió del Síndic de Greuges i de la Comissió de la Sindicatura de Comptes està inclosa en el dossier del Ple que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego, doncs, que se m'eximeixi de la seva lectura. I, si no hi ha inconvenient, podem donar per informat el Ple? Sí? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs suspenem el Ple fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i tretze minuts i es reprèn a les tres de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la lletrada Mercè Arderiu i Usart i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, de Cultura, de Treball, Afers Socials i Famílies i de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El president

Bona tarda, seguim amb l'ordre del dia..., si us plau, diputats, diputades, seguim amb l'ordre del dia.

El dotzè punt és el debat i votació de la Proposta de resolució de la creació d'una comissió d'investigació sobre l'aplicació de l'article 155, de la Constitució espanyola

a Catalunya. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà... (*Remor de veus i pausa.*) Tenen raó, tenen raó, disculpin, he avançat un punt.

Proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment de les polítiques per a persones amb discapacitat

252-00008/12

El primer punt d'aquesta tarda, com bé m'avisen, és la Proposta de resolució de la creació d'una comissió de seguiment de les polítiques de les persones amb discapacitat. Aquesta proposta està presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, per tant, per presentar aquesta iniciativa té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Noemí de la Calle. I disculpin el malentès.

Noemí de la Calle Sifré

Bona tarda a tothom. En primer lugar, querría agradecer la presencia de las entidades que hoy nos acompañan: Dincat; Acapps, Associació Catalana per la Promoció de les Persones Sordes; Fesoca, Federació de Persones Sordes de Catalunya; Down Catalunya, Cocarmi, i l'Associació Sumem. I gracias, también, por su asistencia, a Álex Hernández, intérprete de signos.

Pero lo que les quiero agradecer, por encima de todo, es el trabajo que han hecho, intentando que esta propuesta prosperase, intentando convencer a algunos grupos parlamentarios de la necesidad de la creación de una comisión específica de políticas de discapacidad, tal y como ya existe en el Congreso de los Diputados. Y es por eso que estamos aquí.

En Cataluña hay más de medio millón de personas con discapacidad, y el hecho de pertenecer a este colectivo implica, por un lado, desigualdad. Como, por ejemplo, la falta de oportunidades laborales, educativas, y de participación política. En el curso de 2016, la tasa de alumnado con discapacidad en las universidades catalanas era del 1,21 por ciento. Además, a la falta de oportunidades educativas y laborales, Cocarmi ha cifrado en más de 23.000 euros anuales el sobreesfuerzo económico que tienen que realizar, de media, las personas con discapacidad para poder desarrollar su proyecto de vida.

Por otro lado, también, sufren violaciones de su dignidad. Por ejemplo, cuando sufren violencia, abusos y prejuicios. El 31 por ciento de las mujeres con discapacidad han sufrido violencia machista y los niños con discapacidad son víctimas de violencia con una frecuencia de casi cuatro puntos, superior a los que no tienen discapacidad.

En el período de 2006 a 2016, que es el último del que se tienen datos, los juzgados de familia de Cataluña han resuelto 167 procedimientos de esterilización a personas con capacidad de obrar modificada. Y sí, estamos hablando de esterilizaciones forzosas, en Cataluña, en pleno siglo XXI. Y también padecen de poca autonomía, por ejemplo, cuando no existe infraestructura para que hagan uso del transporte o de edificios públicos. Además, el 75 por ciento de los edificios destinados a vivienda no son accesibles y esto acaba convirtiendo la propia vivienda en una prisión, con graves consecuencias para el desarrollo de sus vidas.

Esta falta de derechos y oportunidades, que no es exclusiva de Cataluña, también hay que decirlo, motivó que la Organización de Naciones Unidas convocara en 2006 una convención internacional sobre los derechos de las personas con discapacidad, que fue ratificada por España en 2007. Sin embargo, en Cataluña, pues no se han adaptado todavía las leyes a los mandatos y valores de la convención. La primera interpelación que hice en esta sede parlamentaria fue precisamente por ese motivo, cuando se cumplían diez años de esa convención y estaba a punto de finalizar el plazo para adaptarse a ella.

Todos los partidos del arco parlamentario votaron a favor de que el Govern adaptara nuestra normativa, nuestras leyes autonómicas. Y aquí seguimos, dos años después, sin adaptar los valores y mandatos de la convención, entre ellos, pues, la no discriminación, la igualdad de oportunidades, la accesibilidad, el acercamiento a las nuevas tecnologías o el derecho a la información.

El trabajo conjunto y la presión de las entidades del colectivo ha permitido avanzar en el reconocimiento de derechos y prestaciones. Pese a ello, en los últimos años, las políticas de discapacidad han sido las grandes olvidadas por los últimos gobiernos de la Generalitat. En Cataluña, hay una total falta de promoción e impulso de la ocupación de las personas con discapacidad, tanto en la empresa ordinaria como en los centros especiales de empleo. No sólo no hay un compromiso en el cumplimiento de la Lismi en la empresa ordinaria, por parte de la inspección de trabajo, sino que, en el caso de los centros especiales de empleo, año tras año, han sufrido el retraso de los pagos del Govern.

En 2016, por ejemplo, en septiembre aún no se había cobrado la parte correspondiente a enero. Y en 2017, en pleno julio, estaba todo el sector en pie de guerra, porque tampoco habían cobrado. Una de las últimas cosas que hizo la *conselleria*, antes de finalizar la última legislatura, fue firmar una orden recortando las ayudas en un 50 por ciento, algo que las entidades han llevado a los tribunales por incumplir la normativa estatal de subvenciones.

Las entidades protestaron en septiembre ante la *conselleria* por estos recortes, y lo que recibieron por parte de ella fue la burla en forma de tuits diciendo que habían asistido a esta protesta cuatro gatos, que tiene tela tratándose de personas con problemas de movilidad y reflejó, pues, la falta de sensibilidad y empatía de los que gobernaban y hoy en día siguen gobernando. Luego llegó el 155 y les sirvió para echarle la culpa, pues de eso, de la total ineficiencia e inactividad del Gobierno, pero sirva esta intervención para recordar que, ya en julio de 2017, las entidades reclamaban el pago de las subvenciones y denunciaban los recortes.

Y que, yo misma, hice una interpelación a la *consellera* para preguntarle por esos recortes y por la desprotección social a la que nos sometía el Govern. Por no hablar de la infrafinanciación histórica en políticas de discapacidad, que apenas sobrepasa el 1 por ciento del presupuesto de la Generalitat. Otra deuda pendiente, la Ley de autonomía personal y vida independiente que, desde la época del *conseller* Cleries, pues, nos la llevan anunciando a bombo y platillo, pasando por la *consellera* Munté, la *consellera* Bassa y veremos si el *conseller* El Homrani también nos intenta vender la moto la semana que viene.

Seguimos..., la Ley de accesibilidad catalana, cuyo reglamento debería haber estado redactado hace años, y ni se ha hecho el reglamento, ni se ha dotado presupuestariamente.

Miren, en los últimos años, el número de personas con discapacidad en Cataluña se ha incrementado en más de un 166 por ciento y desde nuestro grupo parlamentario, a lo largo de la legislatura pasada, intentamos paliar la falta de interés del Govern en lo relativo a las políticas de discapacidad, pues, pidiendo entre otros, un plan de inclusión en el mundo rural, garantizar los derechos reproductivos de las mujeres con discapacidad, de hacer estudios específicos sobre la pobreza en las mujeres con discapacidad, ya que de media cobran 8.500 euros anuales menos que los hombres.

Pedimos que se fomentase la emprendeduría de las personas con discapacidad, que se desplegara la Ley de accesibilidad, que se aumentase el presupuesto en inserción laboral y, por ejemplo, también, ya que la Generalitat no pagaba a las entidades sociales, pues, pedimos que el Instituto Catalán de Finanzas habilitase el acceso a las líneas de crédito y que, cuando hiciesen efectivo el pago, lo hiciesen pagándole a las entidades los intereses de demora.

Esta es solo una muestra de todas las iniciativas que presentó mi grupo parlamentario y que fueron aprobadas, propuestas que se han quedado en papel mojado,

porque el Govern no ha hecho nada al respecto. Y es por ello que no nos extraña que los grupos parlamentarios que dan apoyo al Govern, Esquerra Republicana y Junts per Catalunya, mientras prometen un grupo de trabajo a las entidades, pues, que las entidades no quieren y que no serviría para nada, hayan anunciado que vayan a votar en contra de la creación de esta comisión. Una comisión de seguimiento que, como su nombre indica, serviría para hacer seguimiento de las políticas públicas de discapacidad, que serviría para realizar, no sólo propuestas, sino también un control al Gobierno.

Y miren, nosotros no vamos a dejar de hacer oposición, porque lo quieran ustedes, no lo hicimos cuando éramos tres diputados, no lo vamos a hacer ahora con treinta y seis. Durante estos meses, las entidades han recibido múltiples excusas para no apoyar esta comisión. La más utilizada es que ya hay muchas comisiones y que estamos sobrecargados de trabajo, pero eso no es cierto. En la pasada legislatura llegamos a tener treinta y dos comisiones. En esta llevamos veinticinco, siete comisiones menos, y lo que es realmente preocupante es la imagen que se ofrece a la ciudadanía, de no querer más trabajo, y esa es la peor imagen que se puede dar, cuando hay una desafección tan grande de la ciudadanía hacia la política, precisamente, por estas actitudes de los viejos partidos.

También les han dicho que hubo un acuerdo de no crear más comisiones, cuando lo que se acordó fue racionalizar la creación de ellas. Y ya hemos visto el criterio de cada partido. Algunos solo ahorran en políticas sociales, mientras que nosotros hemos pedido la creación de una comisión sobre discapacidad o sobre personas mayores o sobre autónomos, otros piden abrir una comisión del 155, o del Proyecto Castor, para el que no tenemos competencias. (*Algunes aplaudiments.*) Y lo que ya es de traca es que el propio *president* del Parlament solicite una comisión para hablar de los cuatro fugados, mientras su grupo parlamentario le niega una comisión al más de medio millón de ciudadanos catalanes con discapacidad. Esas son sus prioridades, el monotema de siempre. Solo quieren utilizar el Parlament como caja de resonancia del *procés*, lo quieren paralizar, como ya hicieron, se lo quieren cargar para que no les controlemos, no quieren hacer trabajo normal en las *conselleries*.

Esperemos que el PSC no ceda a los intereses de Pedro Sánchez en sus cambalaches con los partidos secesionistas, porque las personas con discapacidad no pueden ser una moneda de cambio. Este juego que se traen con los partidos nacionalistas nos aleja cada vez más de la agenda social. De verdad, le pido al Partido Socialista que deje de «pedrosanchear». Realmente: «Cambiarle el nombre a la Comisió d'Afers Socials va a solucionar algo? No blanqueen al Govern a cambio del Gobierno de España, al menos, no en temas sociales.

Precisamente en este pleno, ustedes presentan una moción sobre los grandes temas de país: ¿La discapacidad es para ustedes un gran tema de país? ¿Qué son, para ustedes, los grandes temas de país? Porque, para los otros, la igualdad de oportunidades de las personas con discapacidad, o las personas mayores sí lo son. Por favor, no sean la muleta del Gobierno, porque a quien favorece que no se cree esta comisión es al Gobierno, cuántas menos comisiones, menos fiscalización y menos oposición.

Quiero recordar, para finalizar, las palabras recogidas en un manifiesto que presentó Cocarmi en 2015 y que siguen muy vigentes: «Ninguna situación política, ningún momento histórico, ningún enfrentamiento partidista puede dejar de lado a una de las personas más vulnerables de la sociedad, las personas con discapacidad y sus familias.» Aún están a tiempo de replantear su sentido de voto y, cuando pulsen el botón de voto no piensen en quién presenta esta propuesta, háganlo mirando a los ojos y pensando en las personas que necesitan que este Parlament se implique de una forma real y eficaz, para asegurar los derechos humanos y la igualdad de oportunidades recogidas en la Convención de las Naciones Unidas.

Gracias.

(*Algunes aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, és el torn del diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Bona tarda, senyor president, senyores i senyors diputats, senyors conseller, consellera. Saludo, també, les diverses entitats representatives del col·lectiu de discapacitats que ens acompanyen avui des de la tribuna d'aquest Parlament. Avui debatem la proposta del Grup Parlamentari de Ciutadans, de crear una comissió de seguiment per a polítiques de persones amb discapacitat i certament, les diferents entitats representatives del sector que, durant els darrers anys ens han vingut a veure per reclamar més visibilitat i sobretot, més efectivitat en les seves polítiques, en les polítiques de discapacitat d'aquest Govern, doncs, de fet no els falta raó.

Els darrers set anys de Govern de Catalunya no s'ha caracteritzat per noves i potents polítiques envers els col·lectius de persones amb discapacitat, tot al contrari. Ens hem acostumat a tenir una legislació, la catalana, que no està adaptada a la Convenció internacional de drets de persones amb discapacitat de Nacions Unides, que es va aprovar l'any 2007 i, onze anys després, aquí estem. Tenim una llei de llengua de signes catalana sense reglament i sense pressupost associat des de fa vuit anys, que provoca, per exemple, que els alumnes sords de batxillerat i de cicles formatius disposin d'interpret només la meitat de les classes.

Tenim una llei d'accessibilitat sense reglament aprovat i sense pressupost associat des de fa quatre anys. Tenim uns centres especials de treball ofegats econòmicament, pel retard, any rere any, de la publicació de les ordres de pagament que subvenciona el salari mínim interprofessional dels que hi treballen, amb un govern que, a més a més, incompleix les mocions aprovades per aquest mateix Parlament i que fixen en un 50 i un 75 per cent la subvenció del salari mínim interprofessional, en funció del tipus de discapacitat, un tema que fins i tot ha arribat al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Tenim una política d'inclusió laboral a l'empresa ordinària que és gairebé inexistent; es fa dels centres especials de treball l'única oportunitat de vuit de cada deu persones amb discapacitat a Catalunya. Vivim en un país, senyores i senyors diputats, on l'Administració triga un any en comunicar oficialment el grau de discapacitat d'un menor. Tenim un decret d'escola inclusiva que no s'aplica i que deixa sense recursos d'acompanyament i suport educatiu centenars de menors que tenen necessitats educatives especials als nostres centres escolars. Vivim en un país amb llista d'espera: llista d'espera per dependència –85.000 persones, la més alta d'Espanya–, amb llista d'espera per rebre, com els deia, un certificat de discapacitat, amb llista d'espera de més de dos anys per accedir a una plaça residencial per a persones amb discapacitat, sempre que visquis en un territori de Catalunya on tenen aquest tipus de servei. Vivim en un país on algunes persones amb discapacitat no poden pujar als trens de rodalies, o bé perquè els trens no estan adaptats o perquè les estacions no ho fan possible.

Aquests i d'altres problemes han estat tractats en aquest Parlament durant anteriors legislatures i continuen sent els temes dels que parlarem segurament durant aquesta legislatura, perquè la manca de solucions només fa que perpetuar els problemes.

Doncs amb aquest reguitzell de temes, algú podria pensar que està més que justificada la creació d'aquesta comissió de seguiment de les polítiques per a persones amb discapacitat. Però si fem un exercici de sinceritat amb el conjunt de ciutadans, i també amb les entitats del sector de la discapacitat, potser els hauríem de dir que una comissió de seguiment no garanteix que els seus temes es debatin més o que els seus problemes es solucionin de manera més ràpida.

Sota el nostre punt de vista, el que el Grup de Ciutadans planteja és gairebé duplicar quelcom que ja tenim. La Comissió legislativa de Treball, Afers Socials i Fa-

mílies és la comissió on es discuteixen els temes de discapacitat, i no existeix cap raó objectiva que justifiqui la creació d'una nova comissió, ja que no tenim les lleis d'aquest sector per aprovar, no tenim un gran nombre de propostes de resolució que justifiquin la creació d'una comissió de seguiment.

Dejar de hablar de discapacidad en la Comisión legislativa de Treball, Afers Socials i Famílies contribuiría a vaciarla de contenido. Ya no hablamos de infancia, porque hay una comisión de infancia; no hablaríamos de discapacidad porque hay una comisión de discapacidad. Tampoco hablaríamos de *gent gran*, porque quieren crear una comisión de *gent gran*. Por lo tanto, solo hablaríamos de servicios sociales, y hablar de servicios sociales es hablar muy parcialmente de *benestar social*.

Siguiendo esta lógica de Ciudadanos, se me ocurren otras comisiones de seguimiento que tendrían la misma importancia y que contribuirían también a vaciar y a dispersar los temas sociales del control parlamentario: una comisión de dependencia, de servicios de atención domiciliaria, de centros especiales de empleo, de cuidadoras no profesionales, de desahucios, de modelo de servicios sociales... Se me ocurrirían muchas comisiones de gran importancia, también, para la vida de los catalanes y catalanas.

Y, por otro lado, me he tomado la libertad de ver cuál fue la actividad de la Comisión de Afers Socials i Famílies de la pasada legislatura, para ver la cantidad de resoluciones en el ámbito de discapacidad que justificarían una nueva comisión en este ámbito. De las sesenta y siete propuestas de resolución que se discutieron en esa comisión, solo ocho tuvieron que ver con discapacidad: tres del Partido Socialista, tres de Ciudadanos y dos de Cataluña Sí que es Pot; es decir, un 12 por ciento. Ocho de sesenta y siete. No hay, por lo tanto, una justificación de peso para crear una comisión de seguimiento, después de haber presentado en la comisión legislativa ocho propuestas de resolución en dos años. Tampoco para esta legislatura: se han presentado cuatro propuestas de resolución sobre el ámbito de la discapacidad, tres del PSC y dos de Ciudadanos, una de las cuales es la que estamos discutiendo hoy aquí.

Y, ante esta evidencia numérica –y, si no, revisen ustedes el SIAP–, el resto de grupos tuvimos que escuchar en boca, en este caso, de la presidenta del Grupo de Ciudadanos, la señora Arrimadas, el pasado martes, en el *faristol*, que consideraba una desvergüenza y una pena que los partidos hayan decidido tumbar esta comisión porque sus diputados tienen mucho trabajo y no tienen tiempo para trabajar por la discapacidad. Ojo, lo dice la presidenta del grupo con más diputados en este Parlamento, que da lecciones de trabajo a los demás mientras registran una sola propuesta de resolución en la comisión de discapacidad. (*Aplaudiments.*) Claro. Y además tenemos que escuchar que no lo queremos porque tenemos un cambalache con los grupos independentistas, porque Pedro Sánchez tiene facturas, digamos, que pagar por el apoyo..., claro, facturas que podrían traducirse, por ejemplo, en que el compromiso con la discapacidad se demuestra también en que la secretaria de estado de Servicios Sociales es una persona con discapacidad. Por ejemplo, ese también es un compromiso muy claro por parte del Gobierno Sánchez. Y aquí no se trata de pagarle facturas a nadie.

Lo que está claro es que, teniendo en cuenta estos antecedentes declarativos, no sería de extrañar que al acabar este debate el Grupo de Ciudadanos corra a hacer algún tuit o alguna nota de prensa diciendo que solo ellos se preocupan por la discapacidad, que el resto no queremos trabajar porque no apoyamos su propuesta y que no queremos mejorar la vida de este colectivo.

Además de estas mentiras y declaraciones demagógicas, espero que también publiquen alguna verdad, como por ejemplo que Ciudadanos y el Partido Popular vetaron la creación de un fondo estatal por la flexibilidad universal en el Congreso de los Diputados, o que ambos demorasen también la tramitación de la ILP contra el copago de dependencia, pidiendo prórrogas y prórrogas, que hasta el Cermi les pidió por favor que dejaran de pedir prórrogas en este sentido. (*Aplaudiments.*)

O también pueden explicar que a pesar de que en las reuniones de portavoces hemos sugerido a sus representantes otras alternativas a esta comisión, que hemos intentado buscar el consenso de las fuerzas políticas de este Parlamento en tratar este tema, ustedes se han mantenido inmóviles, esperanzados en colgarse la medalla de la creación de la comisión de discapacidad y quedar bien ante el sector. De hecho, la propuesta de hoy solo viene avalada por su grupo parlamentario.

Por todas estas razones, nuestro grupo parlamentario se abstendrá en la votación de esta comisión.

Y el sector es muy plural. Hemos hablado durante estos días con ellos, nos hemos reunido también con anterioridad, y desde el Grupo Parlamentario Socialistes i Units per Avançar ya asumimos hace meses la petición de mayor visibilidad del colectivo de personas con discapacidad en las comisiones parlamentarias. Y en esa línea propusimos en la reunión de portavoces el cambio de nombre de la actual Comisión de Treball, Afers Socials i Famílies, añadiendo «*persones amb discapacitat*». Un cambio simple, que daba visibilidad al colectivo, que se le daba en una comisión legislativa, que es lo que pide el sector, una comisión legislativa, que es lo que pedía el sector y que parece ser que otras fuerzas, pues, no vieron de buen grado, seguramente porque tenían ya preparada una propuesta como la que hoy estamos debatiendo.

Pero nosotros no vamos a seguir hablando de discapacidad generando falsas expectativas. Lo que queremos es concretar soluciones para algunos de los problemas que antes hemos citado. Y por eso, junto a otros grupos, hemos presentado una propuesta de resolución conjunta de creación de un grupo de trabajo sobre discapacidad, que se aprobará en la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies, para que en el periodo de un año analicemos y concretemos qué leyes catalanas deben ser modificadas para adaptarlas a la Convención internacional sobre los derechos de personas con discapacidad, de Naciones Unidas. Un tema concreto, eficaz, limitado en el tiempo, que exigirá conclusiones y que debe permitir una serie de cambios legislativos de vital importancia para el colectivo de personas con discapacidad.

Mientras tanto –y acabo–, nuestro grupo parlamentario estará especialmente atento y activo ante las innumerables problemáticas que afectan a las personas con discapacidad de nuestro país, no proponiendo comisiones sin contenido, sino dando contenido a las comisiones y grupos de trabajo que existen o que puedan existir, invitando a la participación activa de las entidades representativas y defendiendo con sinceridad y con *responsabilidad* las políticas pendientes que Cataluña tiene con el colectivo de personas con discapacidad.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, de la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Saludar les entitats del sector presents avui a l'hemicicle, conseller, consellera, diputats, diputades... S'ha dit, però crec que val la pena reiterar-ho: estem parlant de més de mig milió de persones, de més de 551.000 persones a Catalunya, que són persones amb diversitat funcional, persones amb discapacitat, més d'un 7 per cent de la població catalana. Població que ha de fer un sobreesforç econòmic, d'uns 23.000 euros de mitjana, segons els càlculs fets per Cocarmí, amb preus i dades de la ciutat de Barcelona, per poder-se garantir els elements vitals bàsics. Població que té una taxa d'ocupació al mercat ordinari ridícula, molt més ridícula sempre quan a més hi creuem l'aspecte de gènere, molt més ridícula encara per a les dones, perquè hi ha un incompliment constant de les lleis que obliguen a que hi hagi un percentatge de llocs de treball reservats per a aquest col·lectiu. És una població

que pateix una taxa de risc de pobresa cinc punts superior a les persones sense discapacitat, segons l'índex Arope.

Això només per posar algunes dades bàsiques que retraten per què estem parlant d'un col·lectiu que requereix una atenció també política especial. Requereix polítiques específiques, perspectiva específica des de la discapacitat en totes les polítiques i en totes les accions, i visibilitat.

En canvi, aquest col·lectiu i les entitats més representatives d'aquest sector porten anys denunciant la manca de dades per conèixer les realitats vitals del col·lectiu, la manca de lleis adequades o la manca de desplegament i de dotació pressupostària de les lleis existents. També de dotació pressupostària per mantenir aquells serveis que haurien de mantenir-se amb qualitat o, evidentment, per desplegar-ne de nous.

Des de Catalunya en Comú Podem creiem que ja és hora d'atendre totes aquestes demandes, aquestes queixes, aquestes reivindicacions justes, i que cal fer-ho parlamentàriament, especialment en dues línies. D'una banda, estudiant i proposant totes les adaptacions necessàries en la normativa catalana per adaptar-nos per complir la Convenció internacional de les Nacions Unides de 2006, sobre els drets de les persones amb discapacitat. Crec que en això coincidim segurament tots els grups: ho tenim pendent i és no només necessari, sinó obligat, que ho fem. Però també hi ha una altra línia en què hauríem d'estar treballant parlamentàriament, que és en la revisió i el control de tot allò que es fa des del Govern, aplicant aquesta mirada transversal de l'atenció a la discapacitat: aplicar-ho a treball, aplicar-ho a rendes, a pobresa, a escolarització inclusiva, a accessibilitat, a participació política i social, a les polítiques respecte a discriminacions i violències, respecte a drets, respecte a les prestacions i respecte a la iniquitat territorial dels serveis, que afecta també especialment aquelles persones que ja estan afectades per un altre tipus de discriminació, com en aquest cas és el de la discapacitat.

Permetin-me fer referència a cinc temes concrets que han estat tractats, sí, molt, els últims anys al Parlament de Catalunya, que han estat objecte de debat en aquests darrers anys al Parlament i que continuen estant a mitges o absolutament pendents.

La Llei d'accessibilitat de Catalunya, aprovada per aquesta cambra fa quatre anys i que no ha estat desplegada encara reglamentàriament.

La Llei de llengua de signes catalana, també aprovada per aquesta cambra, que també està pendent de desplegament i de dotació pressupostària, per garantir la comunicació oral de les persones sordes i sordcegues.

Lleis eternament anunciades pel Govern però que mai han evolucionat més enllà d'un powerpoint, lleis essencials per a aquest col·lectiu, com és la llei d'autonomia personal.

La revisió del sistema de contractació de gestió de serveis, perquè ens cal desmercantilitzar allò que ja s'ha mercantilitzat en aquest sector i *blindar* aquella part que encara no ha estat objecte de mercantilització i de l'especulació del mercat.

Mesures pressupostàries per millorar les condicions laborals del personal de serveis de residències, de centres de dia, d'atenció a les persones amb discapacitat intel·lectual. Recordo que el 2011 es van flexibilitzar les ràtios de personal d'aquests serveis i va provocar una sobrecàrrega de feina –2011–, i que encara no s'ha revisat aquesta flexibilització. O sigui, portem sis anys de sobrecàrrega de feina en el personal d'aquests serveis, que s'uneixen a nou anys de congelació salarial.

Tots aquests temes han estat tractats d'una forma o d'una altra durant els darrers anys en el Parlament de Catalunya i continuen pendents o continuen, doncs, per res desplegats. Hi ha molta feina a continuar tractant en aquest Parlament..., en una comissió específica, sí, per què no? Hi ha molt de treball a fer de control del que es fa i del que no es fa des del Govern de la Generalitat. I hi ha molta feina també a fer per impulsar canvis, nous enfocaments, noves perspectives, nous serveis.

El debat avui, però, està en quina és l'eina millor per fer això des del Parlament de Catalunya. Què serà més útil per fer aquest control i impuls de polítiques sobre

la discapacitat des del Parlament? Què serà més útil per posar el focus en aquesta transversalitat, mirada, des de la discapacitat en totes les polítiques? Quina seria l'eina més útil per donar el màxim de visibilitat a aquests debats i a aquestes propostes? Què és més útil per extreure'n objectius concrets que puguin ser traslladats a canvis efectius?

Doncs mirin, depèn de quina d'aquestes preguntes, la resposta és un grup de treball o la resposta és una comissió específica. Perquè la realitat no és blanc o és negre. Hi ha certes coses per a les quals pot ser més útil un grup de treball i hi ha certes coses per a les quals pot ser més útil –i també s'ha de reconèixer per part dels grups que avui hi votaran en contra– una comissió específica. I això no és equidistància, és realisme.

Sigui com sigui, avui sobre el que ens hem de pronunciar és sobre una d'aquestes propostes concretes que es posa a debat en aquest Parlament: és sobre la proposta de fer una comissió de seguiment específica sobre la discapacitat. I sí, té utilitat. Té utilitat, per exemple, per a la visibilitat, molta més utilitat que un grup de treball. Té utilitat per a la visió de transversalitat, molta més que la d'un grup de treball encabit en una comissió específica. Té utilitat per a la perdurabilitat en el temps.

Nosaltres hi votarem a favor, per aquestes utilitats. Hi votarem a favor, a més, perquè som gent de paraula, i vam donar la nostra paraula a les entitats representatives d'aquest col·lectiu que si algú portava aquesta proposta al Parlament hi votaríem a favor. Tenim paraula, i creiem que és de justícia escoltar i actuar per situar on cal la necessitat de donar resposta a la manca de garanties de drets de les persones amb discapacitat al nostre país.

I al Parlament, senyora De la Calle, hem de poder parlar de tot –de tot–, ho diu la representant d'un grup parlamentari que s'està mostrant constantment, si per alguna cosa, no?, crec que ho tenen clar, és per no vetar debats, perquè no es vetin debats i per oposar-nos a que es vetin debats. Aquí s'ha de poder parlar de tot: del 155, i del Castor; de tot allò que ens afecta a la gent, i, evidentment, també, de polítiques socials. I, en tot cas, el que estaria bé és que tothom, tots els grups, quan parlem del tema que parlem, del 155, del Castor o de les polítiques socials, ho fem amb rigor, i ho fem amb responsabilitat, sense utilitzar mai la gent i els seus drets com a arma llancívola per fer política de curta volada.

Nosaltres treballem, volem treballar, tantes hores com faci falta, i ho farem en aquest sentit. Perquè aquest és el sentit dels nostres compromisos electorals i de la nostra feina: la lluita pels drets civils i socials, situant sempre les persones al centre, la lluita per una societat inclusiva, amb cohesió social, i fent-ho amb rigor i amb responsabilitat.

En aquest sentit, treballarem amb l'eina que sigui que s'acabi engegant en aquest Parlament: una comissió específica o un grup de treball. Comissió específica, ens sembla correcte; comissió de seguiment, i, per tant, votarem a favor d'aquesta proposta avui presentada per Ciutadans.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, i en nom seu, del senyor Vidal Aragonés. Sí? *(Pausa.)* Des de l'escó?

Vidal Aragonés Chicharro

President, si no hi ha inconvenient, perquè ja s'ha parlat suficientment dels termes de la discussió, i volem fer una intervenció, doncs, acurada al que és la centralitat, primer, jo, donar la benvinguda als i les entitats representatives de les persones amb discapacitat que ens acompanyen en el dia d'avui.

Aquest subgrup ja anticipa, avança, que votarà en contra de la proposta de resolució del Grup de Ciudadanos, de Ciutadans; i no és perquè estigui en contra dels objectius que planteja el Grup de Ciudadanos, sinó que pensin..., o perquè pensa que

aquests objectius es cobriran molt millor no en una comissió específica de seguiment, sinó dins de la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies, veient els temes que, d'altra banda, des del Grup de Ciudadanos se'ns haguessin plantejat en una comissió específica.

Al respecte, ja s'hi ha fet referència en el dia d'avui, diferents grups i subgrups hem presentat una proposta en la que apostem per crear, dins de la Comissió de Treball, un grup de treball sobre discapacitat; és a dir que ningú, derivat de la votació que es pugui esdevenir avui, pugui arribar a la conclusió que el tema de la discapacitat, o de les persones, perdó, amb discapacitat, es tractarà més o menys, sigui quina sigui la votació. No parlem d'això, el dia d'avui, sinó d'anar a resoldre quin és el format o el mecanisme que considerem més eficient.

Des de la CUP - Crida Constituent, l'exercici que hem fet és, com a mínim, intentar entendre i traslladar a la institució què és el que pensen sobre l'actual moment les entitats representatives de persones amb discapacitat. I, per una banda, les entitats representatives del que sempre ens parlen –si nosaltres, evidentment, no ho hem entès malament– és de la necessitat de polítiques transversals, de la importància de polítiques transversals; però també, aquestes entitats ens fan, ens han fet arribar una necessitat d'aprovar una llei catalana de drets, no discriminació i inclusió a la comunitat de les persones amb discapacitat.

Si, evidentment, ens quedem com a centralitat amb aquestes dues qüestions, per una banda, la necessitat de transversalitat, i, per una altra banda, també, la necessitat d'una determinada llei, doncs, una determinada llei no es pot dur a terme en una comissió específica de seguiment, sinó que una determinada llei s'haurà de dur a terme en una comissió que tingui caràcter legislatiu.

I la comissió, evidentment, que té un caràcter legislatiu per a aquestes matèries és la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies, i és per això, evidentment, que nosaltres votarem en contra de la proposta de Ciudadanos, perquè estem a favor que pugui haver-hi un exercici més eficient per tenir aquesta llei que ens estan demandant les entitats representatives de persones amb discapacitat.

El president

Gràcies, diputat. Tot seguit, és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. És el torn de la senyora Levy.

Andrea Levy Soler

Sí. Brevemente, porque creo que los argumentos que centran el objeto de la comisión planteada son por todos compartidos. Yo creo que no es cuestión de nueva ni vieja política, es cuestión de buena política el no echarnos a la carrera de a ver quién quiere llevar, corriendo y deprisa, el decir que es el que más representa las políticas sociales. Yo creo que en esto haríamos bien de saber que todos en este Parlamento estaremos a favor de querer trabajar para llegar a esos análisis, a esa formulación de propuestas, y a esas recomendaciones que tienen que nutrir, justamente, ese grupo de trabajos que, en opinión de este subgrupo parlamentario, puede ser más eficaz.

No es una cuestión de fondo la que estamos debatiendo o la que vamos a llevar a cabo en esta votación, sino del fondo de la cuestión. Y estoy absolutamente convencida que todos los diputados, los cientos treinta y cinco de esta cámara trabajan igual si es una comisión de estudio, trabajan igual si es una comisión de seguimiento o si es una comisión parlamentaria. No hagamos demagogia, pues, con la forma. No hagamos demagogia tampoco con este fondo, que en cualquier caso siempre va a ser un desiderátum. Siempre va a haber necesidad de trabajar más y más por esas personas, por esas entidades que hoy nos acompañan aquí y que tienen, pues, el derecho, como cualquier ciudadano, de verse representadas en esta cámara y en estas instituciones. Y más poniendo de manifiesto que en esta cuestión, y como han recordado el resto de compañeros de los otros grupos, ciertamente, el Gobierno de la Generalitat tiene cuentas pendientes, tiene muchas cuentas pendientes.

Tiene cuentas pendientes cuando ha negado ayudas necesarias a esos centros especiales de trabajo, poniendo en riesgo, además, trabajos de muchas personas con discapacidad, cuando tienen una lista de espera en residencias que supera los cuatro años en muchísimos casos, o cuando cada vez se destina menos presupuesto público a la discapacidad. Recordemos, y recordemos siempre que, además, Cataluña es la comunidad autónoma que más recortó en tiempos de crisis en políticas sociales.

Y otro dato que nos debería alarmar, y por eso creo que compartimos, al menos los grupos parlamentarios que no formamos parte del Gobierno independentista, la necesidad de que se lleven a término los estudios, análisis y propuestas en comisiones en este Parlament, es además cuando la justicia está investigando si la *conselleria* de Afers Socials i Treball, encargada de esas prestaciones sociales, destinó parte de su presupuesto a estructuras y estados y al referéndum ilegal, por lo tanto, desviando fondos públicos que deberían ir destinados a estas entidades y a estas asociaciones, para seguir con su proceso independentista.

Por lo tanto, no hagamos demagogia con la forma, podemos compartir, o no, cuál es la mejor herramienta para llevar a cabo esos análisis y esos trabajos; pero yo creo que en el fondo todos los diputados, me atrevería a decir, estamos de acuerdo en que es necesario seguir implementando, seguir proponiendo y seguir estudiando las ayudas y las mejoras para este colectivo.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. És el torn, ara, per part del Grup Parlamentari Republicà, del senyor David Rodríguez.

David Rodríguez i González

Bé; gràcies, president. Bona tarda a tothom, especialment als representants de les diferents entitats del sector de la discapacitat que avui ens acompanyen. És una llàstima que es faci partidisme amb determinades qüestions que haurien de quedar al marge. Seria normal discutir sobre les polítiques que afecten les persones amb discapacitat, però no sobre si cal crear una comissió per tractar-les, quan, de fet, ja n'hi ha una, es diu «Comissió d'Afers Socials». Té sentit crear una comissió al marge?

Una part de les nostres responsabilitats com a polítics consisteix a explicar a la ciutadania per què algunes de les seves demandes són possibles i d'altres millor que no. Aquesta és la manera d'actuar que a mi m'agradaria que tinguéssim com a grups al marge de les legítimes discrepàncies polítiques: tractar la ciutadania com a persones adultes i poder explicar-los que, de vegades, la resposta ha de ser «no», encara més quan el que es planteja avui no és el que demanava el sector.

Tampoc no he escoltat gaires arguments a favor de la creació de la comissió, més enllà de les crítiques al Govern. I, curiosament, sí que hem sentit a parlar del procés, no sé qui és el del monotema. No passa res per dir que no, si sabem explicar-ho i som capaços de donar la resposta a les legítimes necessitats que demanden. Al cap i a la fi, una comissió només és una eina, no una finalitat en ella mateixa. I no devem estar tan equivocats quan una majoria àmplia de grups parlamentaris, ja no dic de diputats, de tots colors, ho compartim. Si veus que estàs a l'autopista i tothom ve en direcció contrària, potser que et comencis a plantejar que el que t'estàs equivocant ets tu. Perquè el que ja és intolerable, i deixa ben clara la intenció de Ciutadans amb aquesta proposta, és la resposta arrogant a la qual ja ens comenceu a tenir massa acostumats, a la posició de la resta de grups.

Avui la vostra proposta no prosperarà, i si tinguéssiu un mínim d'humilitat, us hauríeu de preguntar què és el que heu fet malament i per què. Heu volgut fer com si actuéssiu sols, pensant en «no s'atreviran a votar en contra perquè no voldran quedar malament amb el sector, i nosaltres ens apuntarem un "tanto"». Aquest és el problema: pensar més en el «tanto» que en l'efectivitat de l'activitat del Parlament i tractar la ciutadania com a menors d'edat.

Doncs ja ho veieu, i me'n congratulo, aquest Parlament és més seriós del que vosaltres us penseu. Voleu dir que pel sol fet de crear una comissió es té més visibilitat? Fem una enquesta i preguntem a la ciutadania quantes comissions de seguiment té el Parlament? Voleu dir que per a vosaltres no és important que les polítiques de treball tinguin visibilitat, atès que en aquesta legislatura s'ha suprimit la Comissió de Treball? Voleu dir que per a vosaltres no és important la pobresa, atès que no hi ha una comissió pròpia? Hem de fer una comissió de totes i cadascuna de les temàtiques socials que afecten la nostra societat? Què en fem, de la Comissió d'Afers Socials?

Potser el que caldria, abans de fer propostes per aconseguir ningú, amb la intenció d'esgarrapar quatre vots, és fer un plantejament seriós i ampli sobre com podem organitzar millor el treball al Parlament per tal de respondre millor a les necessitats del conjunt de la ciutadania a la que ens devem. Hi ha una certa demagògia i populisme en aquesta qüestió, que no s'aguanta per enlloc. I l'ús del sector de la discapacitat, com en d'altres sectors socials, per a un interès partidari, ens sembla especialment execrable.

Si vostès creuen que cal parlar més d'aquesta qüestió, tenen els mecanismes per fer-ho. I això només és responsabilitat seva. Puc entendre que critiquin el Govern, només faltaria que l'oposició no ho fes; que justifiquin la seva crítica amb la necessitat de crear una comissió és el summum de la demagògia. Vol dir que en tota la resta de qüestions en les que no demanen una comissió pròpia el Govern ho fa perfecte? La setmana vinent tindrem en comissió la compareixença del conseller i estic convençut que quedarà clar que per al Govern les polítiques d'atenció al sector de la discapacitat són una de les seves prioritats. Podrem anar-ho seguint des del Parlament, com hem fet fins ara, i podran criticar-ho, si ho creuen convenient, i també felicitar-los, si cal, tot i que ja sé que això no s'estila tant.

Ara bé, una vegada dit tot això, també hem escoltat el sector, i entenem algunes de les demandes que proposen. Compartim la necessitat d'avaluar l'adaptació de la legislació catalana als principis de la convenció de les Nacions Unides dels drets de les persones amb discapacitat, i no només pel que fa referència a les àrees d'affers socials, que foren objecte d'estudi durant el 2011, sinó a tot el conjunt de lleis i normatives que impliquin altres àmbits competencials, com treball, justícia, ensenyament, habitatge, empresa, etcètera. Per això hem consensuat, cinc grups parlamentaris d'aquesta cambra, cinc, la creació d'un grup de treball sobre aquesta qüestió, i que pugui proposar modificacions, desenvolupament o una nova legislació específica sobre aquest àmbit, i que al mateix temps estudiï la modalitat més adient de transposició pròpia de la convenció per part del Parlament de Catalunya, atès que aquesta acció no ha estat feta formalment en aquest país.

Entenem que aquesta és una manera molt més efectiva de treballar per al col·lectiu i facilitar en un termini breu, donar resposta a les seves principals demandes. Lamentem que Ciutadans no s'hagi volgut sumar a un acord general dels grups al Parlament, i hagin preferit una actitud arrogant i partidària.

En qualsevol cas, nosaltres votarem en contra de la seva proposta i defensarem en comissió la creació del grup de treball sobre discapacitat, perquè estem convençuts que aquesta és la millor eina per ajudar el sector.

Malgrat tot, si volen parlar del funcionament de les comissions del Parlament, com sempre, estem oberts a parlar de tot, però partint d'un plantejament general, i a partir d'aquí optimitzar el treball que es fa des d'aquesta casa, de manera sensata i rigorosa, en benefici del conjunt de la ciutadania.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Finalment, és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Josep Maria Forné.

Josep Maria Forné i Febrer

Bona tarda. Senyor president, consellera, conseller, senyors diputats, entitats del sector que ens acompanyeu, gràcies per acompanyar-nos i per estar al davant de..., l'espero i la defensa del sector i dels seus drets i de les polítiques que han de defensar les garanties d'igualtat de les persones amb discapacitat.

Si m'haguessin de preguntar quines dues coses m'han estranyat més, o quines dues coses m'han interpellat més del món parlamentari i que més voldria canviar, una és, la primera, la que en diria el «nominalisme»; és a dir, que aquí moltes vegades tots plegats intentem fer creure que movent les paraules construïm coses, i només és que, com diem, movem les paraules, no? I l'altra és la pura gesticulació que fem a vegades aquí. La gesticulació forma part de la vida política, i ja està bé, i és normal; ara bé, quan la gesticulació és demagògica i utilitza drets i necessitats de les persones, aleshores, aquesta sí que ja demana una urgència de canviar-la.

Avui estem parlant de la creació d'una comissió específica de seguiment sobre discapacitat. Estem parlant d'aquest mitjà, no estem parlant de la implicació de la cambra, ni de cap dels grups, ni de cada un dels diputats en el compromís de la defensa dels drets de la igualtat d'oportunitats de les persones amb discapacitat i de les seves millores de les condicions de vida. No estem parlant d'això. Perquè, en això, jo crec que tots hem coincidit que tots hi som i tots hi estem implicats; a vegades amb més encert o menys encert, però aquí, assenyalar uns i assenyalar els altres, que uns volen treballar més i uns volen treballar menys, això sí que és gesticulació demagògica, i és gesticulació d'aquesta que s'ha d'abandonar ja.

Avui estem parlant de la creació d'una comissió específica de seguiment sobre la discapacitat. I estem parlant d'això. I com s'ha dit anteriorment en les intervencions d'alguns dels diputats i diputades que m'han precedit, estem mirant si aquesta és la millor eina per poder aconseguir l'objectiu de l'acompanyament de les necessitats de les oportunitats d'igualtat del sector de la discapacitat. Això és el que estem avaluant aquí. I, en aquest sentit, nosaltres hi votarem en contra.

Em sembla que ho ha dit la diputada Ribas: hi ha avantatges; a la vida no tot és ni blanc ni negre, i segur que podem trobar aspectes positius de la creació d'una comissió de seguiment específica de la discapacitat –segur que hi poden haver elements positius. Però també hi ha elements positius en un grup de treball, i aleshores hem de sumar i restar i mirar quins són els arguments pels quals votar favorablement una cosa o una altra.

No estem deixant sense cap mena de consideració la demanda que fa el sector de visualitzar-se, de fer atenció a les seves necessitats, a les seves demandes. No estem fent pas aquesta mena de, diguéssim, mirada a un altre costat de les seves crides i les seves necessitats. Estem oferint una altra alternativa. Estem oferint una alternativa, que és el grup de treball. I un grup de treball que el que significa és un compromís específic per aconseguir un resultat i un pronunciament que permeti..., i, en aquest cas concret, és l'adequació de la normativa catalana a les directrius de l'ONU.

A més a més, voldria aportar alguns altres arguments pels quals justificar el vot contrari a la creació, que no demagògicament al descuit, ni molt menys, del sector de la discapacitat; no pas només per la importància demogràfica del 8 per cent de la població catalana, sinó perquè encara que fos una sola persona ens mereixeria tota la nostra atenció.

Per què més? A més a més d'oferir una alternativa, com pot ser la creació d'un grup de treball a aquesta comissió, per què? Doncs, perquè les coses tenen un històric. Hi ha un històric, i és que ja vam parlar, a l'hora de configurar les comissions d'aquesta legislatura, de la creació d'una comissió de discapacitat específicament. I vam mirar diferents fórmules; el tema del nom, com s'ha comentat; el tema d'una altra... I es va acordar que no. I els acords serveixen per complir-los –els acords serveixen per complir-los. Podem estar en desacord, però un cop s'arriba al pacte, s'arriba al pacte. I es va arribar a aquest pacte. I aquest és un.

La comissió específica de seguiment de la discapacitat ja té una comissió que permet fer seguiment de les seves consideracions, que és la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies. Té aquesta comissió. I a més a més de tenir aquesta comissió, li estem oferint ara una concreció que va més enllà, i és la del grup de treball. Per tant, no queda deserta la seva problemàtica.

S'ha repetit, per diverses intervencions precedents, que si algú utilitza demagògicament dir que no hi ha cura de les problemàtiques, de les demandes del món de la discapacitat, perquè no es crea una comissió, llavors què vol dir? Que dels altres actors i les altres necessitats que no tenen comissió és que no hi ha cura? És que hi ha algun..., tots els diputats que estem aquí, que no som sensibles, per exemple, als problemes de la dependència?, als problemes de la pobresa?, als problemes... És que no hi som sensibles? És que no m'ho vull creure; és que és impossible que aquí no hi hagi aquesta sensibilitat.

Visualitzar les demandes de la comunitat de discapacitats es pot fer de moltes maneres. Estem oferint una alternativa. Estem oferint una via. Una via, a més a més, pactada i acordada. I aquesta és la nostra preocupació. I això és el que entomem, i aquest és el compromís que nosaltres prenem. I si es creu que no és suficient l'acció de govern que es fa, per a això existeixen les diferents maneres de..., les propostes de resolució, les mocions..., per anar controlant el Govern i esperonant-lo perquè actuï d'una altra manera, o que actuï d'una manera que es consideri més pertinent.

Al cap i a la fi, el sector no busca la diferenciació, el sector el que busca –i en això hi serem tots– és la igualtat en els drets i les oportunitats. No busca la diferenciació; no busca una singularització en una nova comissió. I si hi ha aquesta demanda, i si persisteix aquesta demanda o si es formula en un altre context, clar que es pot considerar. De fet, això no s'acaba aquí per sempre més. La possibilitat de crear comissions en un altre context, en una altra legislatura, en un altre moment, està sobre la taula. Però el que no podem acceptar de cap manera és que se'ns digui que no hi ha sensibilitat, ni preocupació ni ganes de treballar per unes persones que estan demanant igualtat d'oportunitats i de drets. I en aquesta igualtat d'oportunitats i de drets, hi som els 135 diputats d'aquesta cambra.

Per aquesta posició, nosaltres votarem en contra de la creació d'aquesta comissió de seguiment de la discapacitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Estem cridant a votació.

(Noemí de la Calle Sifré demana per parlar.) Sí. Senyora De la Calle...

Noemí de la Calle Sifré

Demano la paraula per contradiccions del diputat Moreno.

El president

Digui. Trenta segons.

Noemí de la Calle Sifré

Sí. Señor Moreno, con su intervención ha justificado la necesidad de crear una comisión específica donde se trate el tema de la discapacidad de forma integral, porque ni usted mismo se ha enterado de las propuestas sobre discapacidad que hay actualmente desperdigadas por las diferentes comisiones, que, en el caso de Ciudadanos, no es solo una, como ha afirmado usted, sino siete, repartidas en las comisiones de Afers, Educació i Territori, porque no hay una comisión específica para ello.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Moreno...

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Per allusions.

El president

Trenta segons.

Raúl Moreno Montaña

Senyora De la Calle, jo crec que ho he dit força clar. A la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies, vostès han registrat al SIAP una sola proposta de resolució, que a més a més té a veure amb els peatges.

Per tant, jo el que li dic és: a banda de que vostè proposi una comissió de seguiment en temes de discapacitat, si ho fa, el que hauria de fer d'una altra manera, o el que hauria de fer per complementar això, és fer una política consistent en la defensa de les persones amb discapacitat, cosa que no fan ni en aquest Parlament ni en el Congrés dels Diputats, quan vostès han vetat el fons d'accessibilitat perquè totes les persones puguin accedir d'igual manera als seus edificis, als seus equipaments de manera fàcil.

Per tant, vostès, més enllà de demanar...

El president

Senyor Moreno, se li ha acabat el temps

Raúl Moreno Montaña

...comissions, el que haurien de fer justament és fer política.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Procedim, doncs, a la votació d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

(Pausa.)

Aquesta proposta de resolució queda rebutjada per 43 vots a favor, 68 en contra i 22 abstencions.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola a Catalunya

252-00011/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la... *(Remor de veus.)* Si us plau, silenci. *(Pausa.)*

Passem al següent punt, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola a Catalunya.

Aquesta proposta ha estat presentada conjuntament pels grups parlamentaris de Junts per Catalunya i del Grup Parlamentari Republicà. *(Remor de veus.)* Silenci. *(Pausa.)* Per tant, per presentar aquesta iniciativa, iniciarem el debat amb els dos grups parlamentaris proposants, i posteriorment farem el torn d'intervenció per defensar les esmenes i posicionar-se, amb el temps màxim de deu minuts per a cada un dels grups parlamentaris, i de cinc per als subgrups.

Així doncs, per tant, en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la senyora Magda Casamitjana.

Endavant, diputada.

Magda Casamitjana i Aguilà

Moltes gràcies, president. President, diputats, diputades, consellers, conselleres, avui els grups parlamentaris de Junts per Catalunya i el Grup Republicà presentem aquesta Proposta de resolució de creació d'una comissió sobre l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola. Hem rebut esmenes del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. He parlat també, per descomptat, i com sempre farem, amb el Grup Parlamentari de Ciutadans, malgrat que no hi estiguin d'acord; amb el Partit Popular, i amb la diputada Elisenda Alamany, de Catalunya en Comú Podem, amb qui m'he compromès a incorporar l'abans, el moment i el després d'aquest 155.

Demanem als grups parlamentaris amb qui no ens hem posat d'acord que facilitin la creació d'aquesta comissió, que ha d'aclarir molts dubtes, moltes incerteses, molts recels i molts indicis o sospites d'il·legalitat. La realitat és que la confusió, el desconcert i la perplexitat de molts i molts ciutadans respecte a aquest malaurat fet són vius i actius.

En la conversa que he pogut tenir amb el diputat Pedret, queda palès que vivim una realitat completament diferent i que queda reflectida en l'exposició de motius de cadascú. Però, senyor Pedret, no tots els socialistes o la gent del Partit Socialista de Catalunya pensen com vostè. Deia en aquell moment, un alt dirigent del PSC: «Etic segur que la majoria de socialistes no ho aproven. I farien bé, Pedro Sánchez i Miquel Iceta, de posar-ho a consulta de la militància del PSOE i del PSC, *(veus de fons)* tal com diuen els estatuts que es farà...

El president

Un moment, un moment... Un moment, diputada, un moment.

Magda Casamitjana i Aguilà

...en assumptes d'especial rellevància.»

El president

Diputada, diputada, un moment, si us plau. *(Pausa.)*

Magda Casamitjana i Aguilà

I seguia dient, aquest alt dirigent, que Catalunya és una nació i té un dret que no deriva de la Constitució espanyola. És un atemptat d'incalculables conseqüències durant dècades, d'una presa de pèl jurídica, d'una estúpida política.

Avui a Catalunya, al carrer, es dialoga, es discuteix i es parla de tot, i sobretot d'aquest 155; n'és el protagonista principal. Al Parlament, doncs, no només n'hem de parlar, sinó que volem saber-ne molt més; ho volem saber absolutament tot: què ha passat durant aquests set mesos de 155, quines han estat les conseqüències reals, les que es veuen i les que no s'han vist directament però que han provocat greus perjudicis en el dia a dia de l'Administració, d'entitats i de persones. Tots els grups parlamentaris i partits polítics tenim la nostra versió dels fets, i en aquesta comissió tenim l'oportunitat de fer-les paleses.

Parlarem del context polític, per descomptat. També parlarem de la Constitució espanyola. I també d'aquest Estatut del 2006, que comptava amb el suport del 88 per cent del Parlament i, tot i així, va passar pel ribot del Congreso i va rematar el Tribunal Constitucional, i que, per cert, encara no ha estat referendat.

Cessaments, empresonaments, dissolucions d'organismes, paralització de subvencions i d'iniciatives per ajudar la gent, la imposició del castellà perquè sí, o l'intent de tancar i barrar els mitjans de comunicació catalans. Volem saber el perquè, sí, del cessament del Govern de la Generalitat i dels seus càrrecs de confiança; de la dissolució del Parlament de Catalunya, de la dissolució del Diplocat, del tancament de les delegacions del Govern a l'exterior, de l'aturada del desplegament de la renda garantida de ciutadania, de per què es congela el Pla de fosses de desapareguts durant la Guerra Civil i la Dictadura franquista, de per què la paralització d'una convo-

catòria de més de cinc-centes places de Mossos d'Esquadra, del perquè dels retards de pagaments i ajudes de subvencions.

Quins són els fonaments, digueu-me, de què tinguem 5 membres del Govern a l'exili, 10 persones retingudes, 251 persones cessades, 24 organismes suprimits o dissolts, 16 organismes intervinguts, 108 iniciatives normatives decaïgues, 8 nomenaments de càrrecs per part del Gobierno, 92 afectacions per contractació, 12 activitats cancel·lades o suspeses, 9 línies de subvenció aturades i 7 pèrdues d'oportunitats econòmiques?

Vull llegir aquí un exemple del que resumeix el que ha passat a tots els departaments i que ha provocat el desgavell de qui s'ha apoderat d'un país sense conèixer la seva Administració, ja no les seves persones i la seva cultura, i, menys, la gestió que se'n fa. La desídia i la ignorància volguda ha provocat un malestar i un atzucac immens. Mireu, diu l'exdirector del CatSalut i expresident de l'ICS: «Las consecuencias del 155 aún se notan en la sanidad catalana. Llegó en un momento en que gran parte de los contenidos de la legislatura ya estaban en marcha: el Plan contra las listas de espera, la Ley de universalidad, la nueva estrategia para la atención primaria, el impulso a la salud comunitaria, la lucha contra las desigualdades sociales, el foco en la salud mental. La aplicación del 155 blindó la asistencia sanitaria y el coste administrativo, que fue superior al calculado por el ministerio. El artículo 155 aún tiene consecuencias en la sanidad catalana. Fue difícil que el ministerio comprendiera el sistema de tarifas a proveedores sanitarios, ya que los retrasos pusieron en riesgo los salarios de las entidades proveedoras de servicios sociosanitarios, por ejemplo. Al final, logramos que lo comprendieran, pero otras veces no hubo tanta suerte: se vieron afectados subvenciones y convenios que no pudieron aprobarse en el 2017 y quedaron pendientes para el 2018, dilatándose en el tiempo. No fue fácil trabajar, llegamos a firmar *cuarenta mil* declaraciones responsables, unos documentos que aseguraban que lo que íbamos a gastar no tenía como fin ningún referéndum o acción ligada al independentismo. Hubo un control administrativo totalmente innecesario: los fonendoscopios no sirven para hacer referéndums. Se sobrepasó el objetivo de cumplir la constitucionalidad. Gracias al CatSalut, al ICS y a todos los profesionales sanitarios, el 155 tuvo menos impacto del que podría haber tenido.»

Diputats i diputades, vull donar-vos una xifra que avui no podem obviar. Avui, tot i així, amb 155 inclòs, ara, quasi el 80 per cent dels catalans rebutja l'amarga i cruel recepta judicial que s'ha imposat als empresonats. Aquesta dada del 80 per cent supera totes les divisions polítiques, i torna, president, al mínim comú denominador de l'anomenat catalanisme.

Calen respostes de les encara injustes conseqüències, sobretot personals, polítiques i de país. Acabo amb les paraules del company Joan Tardà: «L'Estat espanyol té deu persones honestes tancades a la presó per les seves idees, tancades per defensar la democràcia, la llibertat i el dret del poble a decidir. L'objectiu de les mesures cautelars de presó és clarament la humiliació, i que la prova que aquesta persecució és ideològica és el fet que la justícia els promet salvació sempre que renunciïn a la seva fe i acatin el manament diví de l'article 155.»

Gestionem, doncs, senyors i senyores, diputats i diputades, políticament, el que ens pertoca.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bé; bona tarda, diputats, diputades. Des de Junts per Catalunya i el Grup Republicà estem aquí per defensar la Proposta de resolució de creació d'una comissió

d'investigació del 155. El 27 d'octubre el Partit Popular, el PSOE i Ciudadanos van pactar el 155 i la seva aplicació aquí a Catalunya. L'aprovació del 155 va suposar un augment de la repressió que encara estem vivint; es va cessar discrecionalment el president Puigdemont, el vicepresident Junqueras i el Govern de la Generalitat, per així poder-los empresonar; es va dissoldre el Parlament de Catalunya, i es van convocar eleccions; la intervenció financera, que ja s'estava produint, de manera inconstitucional, perquè no tenia cobertura jurídica, es va convertir en una intervenció absoluta de les finances de la Generalitat; supressió de les oficines, càrrecs, comissions de la Generalitat... Es va suprimir l'autogovern de Catalunya.

Però el 21 de desembre es van revalidar els resultats, perquè hi ha una majoria independentista i republicana al Parlament de setanta diputats. I diguem-ho ben clar: no han respectat els resultats electorals perquè hi ha una majoria que es va ratificar al Parlament per investir el president Puigdemont.

Han vulnerat els drets civils i polítics del nostre president de grup parlamentari, Jordi Sánchez, del conseller Turull, empresonat en mig d'una sessió d'investidura, i els diem que la repressió dificulta el camí però no renunciem a la finalitat d'aconseguir una república catalana de progrés per a tothom. I amb aquesta comissió d'investigació estem absolutament determinats a posar llum al període més fosc des de la recuperació de l'autogovern a Catalunya, que és des del 27 d'octubre de 2017 fins al 2 de juny de 2018.

Tres són els objectius de la comissió d'investigació: el primer, saber què va passar abans de l'aplicació del 155; segon, el durant, responsabilitats polítiques i quantificació dels danys del 155, i tercer, què fem després d'aquest 155.

Amb relació a l'abans, volem saber qui va perpetrar el 155, més concretament quins sopars hi van haver a la Moncloa, a la Zarzuela, amb molts dels que ara es posen de perfil; quin va ser el paper del PSC, del senyor Iceta, del senyor Millo, del rei del 3 per cent..., del 3 d'octubre (*remor de veus*), de l'«a por ellos» –ui, sí; com que jo estava aquí en aquella època. Ja saben de les trucades i les pizzes amb què es van negociar les innovadores mesures cautelars adoptades pel Tribunal Constitucional amb la investidura del president Puigdemont. Vostès tenen responsabilitats polítiques davant els danys que s'han ocasionat, i la nostra responsabilitat és exigir-les.

Ara tenim el nou Govern espanyol del president Sánchez, i en aquest Govern hi trobem la vicepresidenta Calvo i la ministra Batet, ambdues van ser negociadores amb el PP del 155. Esperem veure una altra cara d'aquestes ministres d'aquest Govern, que acceptin el joc democràtic, que es pot parlar de tot, i també del dret a l'autodeterminació del poble de Catalunya. I és que no podem suposar que..., el 155 va suposar un cop a la democràcia, un cop a les urnes, un cop allò que havien elegit els ciutadans de Catalunya.

Els senyors del Partit Popular, amb només quatre diputats, es van valer d'ocupar la Generalitat i el 155, i les urnes els han castigat, no els han donat mai les claus de la Generalitat. Els senyors de Ciudadanos ja sabem com respecten l'autogovern de Catalunya, amb un senyor Rivera que defensa mantenir *ad aeternum* el 155 i fins i tot limitar la representació de l'independentisme al Congrés i al Senat. I, amb el PSC, doncs recordar al senyor Iceta que hi havien alcaldes, no?, de reconegut prestigi, persones del món del Partit Socialista, que també es van posicionar en contra de l'aplicació del 155.

Volem saber el durant. Per què? Perquè entenc que aquest article 155 és absolutament inconstitucional. Podríem entrar en discussions jurídiques, però, per exemple, el professor Eduard Roig, nou cap de gabinet de la ministra Batet, afirmava: «El 155 se trata de un instrumento político, y, como toda decisión política, la interpretación sobre cómo alcanzar el objetivo e incluso sobre su concreta configuración es polémica.» I jo els dic: «El 155 és una qüestió política i no jurídica, i que va afectar els interessos de tots els ciutadans.» I és més, el mateix Eduard Roig afirmava que «la

suspensión del Parlamento no entra dentro de las posibilidades que el 155 abre». Per tant, van aplicar un 155 absolutament inconstitucional.

Els animo, des del faristol, a dur la mateixa interpretació extensiva del 155..., a dur-la a altres àmbits de la democràcia, al reconeixement del dret a l'autodeterminació i el principi democràtic que hauria de regir la Constitució, perquè la Constitució espanyola no és d'elecció, és de submissió, a on en l'article 2 ens consagra el principi d'indissolubilitat de la nació espanyola, i, en canvi, nosaltres el dia 1 d'octubre el que volíem era una república d'adhesió i no una república de submissió.

També volem determinar quin és el context polític legal i determinar els danys que el 155 ha causat als ciutadans i que el mateix síndic de greuges va detallar en un informe, i aquí el tenim, els danys que la meua companya, doncs, ha referit anteriorment, però aquests danys han afectat tots els ciutadans. O és que vostès, quan governaven i hi havia el tripartit, només governaven per a aquells que els havien votat? Doncs el Govern actual també governa per a tots aquells..., els hagin votat o no.

I a quins danys ens referim? Persecució ideològica de càrrecs de la Generalitat, com, per exemple, el cessament de la cap de comunicació dels Mossos, que la seva trajectòria ha estat reconeguda internacionalment arran dels atemptats d'agost; indefensió jurídica de la Generalitat, i aprofitar-se, per les obres del Sixena, d'aquesta inseguretat i aquesta exposició de la Generalitat, doncs, abusar-ne; tercer, afectacions a la contractació pública tan sensibles com, per exemple, que els Mossos no podien comprar material per garantir la seguretat dels ciutadans; els concerts econòmics, subvencions endarrerides a les entitats socials, paralització del suport a la internacionalització, del Pla integral d'urgències de Catalunya, amb una dotació de 16 milions d'euros per dotar de recursos els hospitals a l'hivern; burocratització, he vist com rectors signaven declaracions responsables per comprar un paquet de folis als grups de recerca. I també destacar, per exemple, com han abusat del 155 per demandar el president Mas. Per tant, arbitrarietat, abús, indefensió. I, per tot això, cal exigir-ne responsabilitat polítiques. I en aquest moment també hem de reconèixer de manera expressa i emotiva la tasca dels servidors públics de la Generalitat durant aquests mesos de 155, en els quals, de manera compromesa amb els interessos de país i els ciutadans, han continuat prestant els seus serveis públics i la seva activitat, i, per tant, un enorme i sincer agraïment. (*Aplaudiments.*)

També aquí hem de dir la limitació que hem viscut com a diputats i diputades. Durant els mesos del 155, no hem pogut dur a terme la nostra funció de control de l'activitat del Govern del 155. I, per tant, entenc que una comissió del 155 ens pot ajudar a complir amb els deures que no hem pogut fer de control del Govern del 155.

I tercer objectiu: què fem després del 155? Un cop hem analitzats els danys, doncs, creem aquesta comissió parlamentària en el Parlament per poder executar aquelles funcions que durant molts mesos no hem fet, i, a nivell de govern, celebrem el nomenament de Pau Villòria, comissionat per la presidència per al desplegament de l'autogovern..., que el senyor Villòria m'ha demanat avui que excusés la seva presència, però que es posa a la disposició de tots els diputats i diputades per poder treballar en aquesta comissió d'investigació. Les seves tasques bàsicament es cenyiran a quantificar i a reparar els danys del 155 i a instar-ne les responsabilitats corresponents.

I, per tant, donada la transcendència jurídica, social i també diria històrica, crec que està completament justificat que aquest Parlament aprovi una comissió d'investigació per poder determinar el context polític, per poder determinar aquests danys, per poder determinar-ne les complicitats i les responsabilitats.

I, finalment, perquè, com consta a la placa de la plaça de l'U d'Octubre de Girona, amb paraules sàvies del professor Xavier Antich, hi ha una cosa pitjor que l'oblit: no saber que s'oblida. I aquesta és la nostra tasca: fer saber i conèixer els danys del 155 perquè ningú pugui dir ni un dia que no sabia que oblidava.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit és el torn, per part del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, del senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, president. Bé, en primer lloc, el nostre grup vol fer esment dels elements que creiem que han caracteritzat el context polític en el qual s'ha aplicat finalment el 155. Per tant, volem fer esment necessàriament de la revolta democràtica i popular dels dies 1 d'octubre i 3 d'octubre, amb l'antecedent també del 20 de setembre, i la conseqüent declaració de la república del 27 d'octubre, i ara sí, efectivament, el cop d'estat, el cop d'estat del 155, que va ser la reacció de l'Estat espanyol a aquesta revolta democràtica i popular en el nostre país.

D'altra banda, sense menystenir els efectes administratius de l'aplicació del 155 i el bloqueig i entorpidiment de múltiples actuacions de la Generalitat, com se n'ha fet esment a bastament, les destitucions i la supressió d'organismes públics, cal constatar, si més no des del nostre punt de vista, que els serveis bàsics i les funcions ordinàries de l'Administració pública a Catalunya han estat gestionats per part de l'Estat amb certa normalitat –amb certa normalitat. Des del nostre punt de vista, això demostra la minsa autonomia de la que disposem, i que paradoxalment vostès –volem dir la majoria de grups– avui volen recuperar com a prioritat.

I, en aquest sentit, cal tenir també en compte les resolucions del Tribunal Constitucional prèvies al 155, l'article 135 de la Constitució, el FLA, entre altres condicionants limitadors de l'autogovern i que, avui, en absència del 155, continuen plenament vigents i limitant de forma molt contundent l'autogovern de Catalunya.

En aquest marc, cal destacar la resistència i la resiliència de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i de l'escola pública catalana, malgrat els intents d'intervenció de l'Estat, exemple a seguir –aquesta és la nostra opinió i la nostra proposta– en la creació d'estructures d'Estat i de construcció de sobirania, amb una excepció que volem remarcar, la renovació dels concerts a les escoles que segreguen per sexe, que l'Estat espanyol va córrer a formalitzar, fent palès com l'escola concertada és avui una baula feble en la nostra sobirania educativa.

Tanmateix, des del nostre punt de vista, allò especialment greu en l'aplicació del 155 ha estat la dissolució del Parlament de Catalunya i la convocatòria d'eleccions autonòmiques anticipades, la dissolució del Govern de la Generalitat i, amb paraules dels lletrats del Parlament, si no ho recordo malament, «la imposició d'un estat excepcional, sota la doctrina del Tribunal Constitucional, que impedeix que aquest Parlament abordi lliurement certs debats i resolucions relacionades amb el dret a l'autodeterminació», impediment, sembla ser, avui encara vigent a la vista de la polèmica i de la controvèrsia que, segons alguns grups, ha generat la nostra moció, que veurem demà, sobre la restitució de les lleis suspeses i anul·lades pel Tribunal Constitucional.

I, finalment, per anar acabant, el sentit de les nostres esmenes que van en la línia d'aprofundir en el context i les causes del cop d'estat, inclosos, però, tres factors que creiem que no s'han de menystenir. Per un cantó, el que va ser en aquell moment la decisió del Govern de Junts pel Sí de no sostenir la declaració de la República i el que ens sembla també molt rellevant, des del punt de vista del que pretén abordar aquesta comissió, la decisió, al nostre entendre, del Govern de la Generalitat en aquell moment, de l'Administració pública catalana en aquell moment, d'acatar l'aplicació del 155, d'obeir l'aplicació del 155, és un tema que crec que haurem de discutir, per què no va haver-hi resistència i desobediència a l'aplicació del 155?

Tampoc no hem de perdre de vista que el 155 ha estat retirat, però, com dèiem abans, segueixen les altres restriccions que ens fan una autonomia intervinguda. Des del nostre punt de vista, efectivament, només la República restituirà la dignitat a les nostres institucions, respectarà la democràcia a Catalunya i permetrà un veritable autogovern.

I, finalment, també van les nostres esmenes en el sentit de la necessitat d'una visió i valoració de conjunt que inclogui el 155, la repressió, la manca d'independència judicial i l'actuació del conjunt dels actors del règim del 78 com a sistema. Vam veure el règim del 78 com a sistema perfectament cohesionat i perfectament articulat, que va configurar un veritable estat d'excepció i de suspensió de la democràcia a Catalunya.

Finalment, vull celebrar i agrair l'acceptació de les esmenes per part dels grups parlamentaris proposants i també esmenants. Em consta que han fet un esforç polític que cal valorar i que, sense dubte, reforçarà la creació d'aquesta comissió i els seus objectius.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn, per part del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, del senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. President, consellera, conselleres, consellers; diputats i diputades, abans d'entrar en l'argumentació en si mateixa, m'agradaria fer una consideració a la diputada Casamitjana, que feia referència a una conversa telefònica que, efectivament, vam tenir, gràcies a la deferència que ens va trucar per parlar de l'esmena que havíem presentat en aquesta proposta, en què, potser he estat jo que no he acabat de comprendre el que m'atribuïa, però jo diria que no vam tenir cap debat al voltant de la qüestió de l'autodeterminació, eh? Per tant, si citem converses telefòniques, citem el contingut de les converses que se cenyien estrictament a això. Ara, parlar sobre autodeterminació? No en tenim absolutament cap inconvenient, ho deia la ministra Calvo, fa molt poc, ho deia la ministra Batet, encara fa menys, i no tenim cap inconvenient a parlar-ne. De fet, no només tenim i hem tingut debats sobre això, sinó que tenim material publicat al voltant de la qüestió, n'hi ha a bastament vinculat a la qüestió de Catalunya i, de fet, són vostès, els membres de la majoria parlamentària independentista, tan conscients de les dificultats existents per encaixar el cas de Catalunya en aquest dret internacionalment reconegut, que al seu dia van encunyar tot un terme, diguem-ne, innovador en el debat del dret com és «el dret a decidir», per trobar un encaix millor a la pretensió que legítimament persegueixen, però en què no els acompanyem. Per tant, cap problema en parlar d'això.

Després, la veritat és que parlava també la senyora Casamitjana d'una voluntat de parlar de tot i citava la diputada Alemany, del Grup de Catalunya en Comú Podem, amb qui s'havia compromès a parlar de tot. Jo no sé si a vostès els han convençut o no, no pretenc interpel·lar-los respecte a això, però a nosaltres ens ha costat una mica de creure ja amb la redacció original de la proposta, més encara després de la incorporació de les esmenes de la CUP i més encara després de les intervencions de la senyora Casamitjana i de la senyora Geis, que tinguin intenció de parlar de tot, perquè, quan un vol parlar dels efectes de l'aplicació del 155 i del seu context, ho ha d'incloure, efectivament, tot, i ho ha d'incloure, si és sincera la voluntat, fins i tot en la redacció mateixa de la proposta. Nosaltres intentàvem una redacció més equànime del queensem que ha anat passant en els darrers mesos i és evident que no hi coincidim, és evident que no hi coincidíem, però em sembla que hi ha una diferència substancial entre el que nosaltres preteníem i el que han fet vostès. Nosaltres manteníem gairebé íntegres tots els continguts de la seva proposta; això sí, hi afegíem el que nosaltres pensàvem que estava en l'origen de la situació en què ens trobem. Ara, d'això, vostès no en volen parlar –no en volen parlar–, tenen una dificultat amb la mera relació dels fets que, efectivament, es van succeir aquí entre el 6 de setembre i el 27 d'octubre. Entenc que aquesta relació de fets no els deixi especialment ben parats, quan, després, s'omplen la boca de les garanties constitucionals, de les garanties del procediment, etcètera, perquè hi va haver, entre el 6 de setembre i el 27

d'octubre, un intent de desposseir el conjunt dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya dels drets civils i polítics que estan emparats en l'Estatut i en la Constitució. I, després, alguns, com el diputat Riera, parlen de «cop d'estat», quan es refereixen a l'aplicació d'un mecanisme previst a la Constitució, com és l'article 155, respecte a l'aplicació del qual, tant des del punt de vista dels aspectes polítics i jurídics, com des del punt de vista de la gestió i dels efectes, estem absolutament disposats a discutir; de fet, ens sembla sa que la nostra societat i el seu Parlament discuteixin sobre això, però hem de discutir de tot el que ha passat aquests darrers mesos.

Perquè, mirin, vostès, ja que parlem de cop d'estat, són perfectament coneixedors, vam tenir ocasió de discutir-ne en una Junta de Portaveus relativament recent, de la definició que fa Kelsen, a la *Teoria pura del dret*, sobre el que és un cop d'estat. La cita no serà literal, perquè no la porto apuntada, però diu, aproximadament, que és qualsevol intent il·legítim de canviar la Constitució o substituir-la per una altra, prescindint dels mecanismes de reforma previstos a la mateixa Constitució. I, a més, diu que, per a això, per considerar-ho d'aquesta manera, és indiferent que estigui fet per un grup armat, per un petit grup de ciutadans organitzats, que es faci contra el Govern, que es faci des del Govern, que es faci amb ús de la força o que es faci sense ús de la força. Això és el que diu Kelsen respecte als cops d'estat. I el 6 de setembre es va aprovar, aquí, una llei que pretenia substituir la Constitució i l'Estatut, tot derogant-los per una llei aprovada aquí, sense cap garantia del procediment, sense cap majoria qualificada, sense cap legitimitat democràtica i que s'erigia en una mena de pseudoconstitució, de protoconstitució. No sé què diria Kelsen de què és un cop d'estat i què no. Però, en qualsevol cas, d'això també crec que n'hauríem de parlar.

I ens diuen, efectivament, que volen parlar de tot, que volen parlar de tot i que hem d'entendre, suposo, això no sé si ho han dit així directament, però hem d'entendre que, clar, després de la investigació, les conclusions, doncs, estarien obertes al que s'hagi debatut. A nosaltres ens dona la sensació que les conclusions ja estan bastant apuntades, amb l'exposició de motius de la proposta que ens porten, amb la redacció mateixa de l'objecte de la investigació que deixa poc a la imaginació, per dir-ho en termes col·loquials, perquè ja, directament, avança les conclusions i no gosaré dir que la redacció de les conclusions ja està fet, perquè, probablement, no sigui així, tenim entès que és costum fer les coses més a darrera hora, més improvisadament en aquesta majoria parlamentària, però, en qualsevol cas, ens sembla que les grans línies estan apuntades ja en les intervencions de la senyora Casamitjana i la senyora Geis. Per tant, un relat absolutament de part –absolutament de part–, eh?, com és, potser, comprensible en un primer moment, però, si la intenció sincera és d'arribar a una conclusió compartida per aquest Parlament sobre què va passar tots aquests mesos i també amb l'aplicació del 155, és un mal punt de partida, en deien en francès allò de *méfiez-vous des morceaux choisis* i jo crec que tenen tota la raó del món.

Miri, crec que una societat com la catalana, que ha viscut uns esdeveniments polítics i socials en els darrers anys i, amb especial intensitat, en els darrers mesos que han estat notablement traumàtics, que han polaritzat enormement la societat catalana, necessita fer un exercici sincer de veure si som capaços de teixir uns consensos bàsics, reteixir-los, en algun cas diríem, però, almenys, teixir uns consensos bàsics, un mínim relat compartit sobre allò que ha passat en els darrers mesos, en els darrers anys. Per fer-ho, evidentment, caldrà un exercici de síntesi entre posicions, punts de vista que estan molt allunyats respecte al que ha passat. I això és perfectament comprensible, abans, crec que també ho deia la senyora Casamitjana, vivim en mons diferents. Bé, des del punt de vista material i físic, òbviament, no, però és cert que, en aquest context de polarització i de tensió política, s'han anat configurant a Catalunya –i a nosaltres, com a PSC, ens ha preocupat sempre i sempre ho hem dit així–, en els darrers anys, s'han anat configurant dues comunitats polítiques diferenciades, amb una diferent narrativa política respecte al que havia passat en els darrers anys i

en els darrers mesos, amb una diferent explicació del perquè de les coses i, com més permetem que això se separi i s'allunyi, més difícil serà, després, seguir convivint i compartint uns mínims consensos bàsics, un marc de convivència. Perquè crec que era, en aquest cas, la senyora Geis la que deia: «No, nosaltres preteníem una república d'adhesió i no una imposició.» Doncs, si això és el que pretenien, el fracàs del seu projecte polític és rotund, rotund, perquè no hi ha hagut una adhesió de la immensa majoria de la societat catalana a aquest projecte polític que vostès defensaven i, és més, en la forma d'intentar implementar-lo, si no es pot parlar d'imposició, no sé de què s'ha de parlar. Va ser absolutament unilateral, però no unilateral només respecte a les institucions de l'Estat o al Govern de l'Estat, va ser unilateral respecte a una majoria social que no té una expressió parlamentària, degut a la distribució d'escons entre províncies, més que no pas a la Llei electoral, però que, en tot cas, no comparteix el seu projecte.

Per tant, crec que tots plegats i totes plegades hem de fer una reflexió al voltant de la insistència en intentar imposar un projecte polític perfectament legítim, com és el de la creació d'un estat català independent, a una majoria social que no el vol, que no el comparteix. I, mentre seguim instal·lats en intentar fer triomfar la narrativa d'uns sobre la dels altres, fracassarem col·lectivament. És això el que hem intentat dir des d'aquest faristol, des de fa molts anys, que, en una situació com l'actual, amb una distribució de preferències com és la que existeix a Catalunya al voltant de la qüestió de la secessió, qualsevol pretensió de victòria d'una meitat sobre l'altra meitat del país –i això no ho dic només a la bancada independentista– és un fracàs col·lectiu, és un fracàs col·lectiu. I ens fiquem això ben bé al cap i anem a aquesta comissió o a qualsevol de les comissions del Parlament amb això al cap o, sinó, el que ens espera és vint, trenta anys d'estancament polític i social a Catalunya, que és una cosa que no ens podem permetre de cap de les maneres.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pedret. A continuació, té la paraula per fixar posicionament, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Gràcies, vicepresident. Bona tarda, diputats, diputades, consellers, president, bien, hace ya unas semanas, cuando, por fin formaron gobierno, después de marear bastante la perdiz, a la vista, pues, del presidente y del resto de *consellers* que ustedes habían escogido. En Ciudadanos teníamos claras dos cosas, la primera, que ustedes no habían venido aquí a gobernar, ustedes han venido aquí a confrontar, y la segunda es que, lejos de hacer autocrítica, ustedes iban a seguir con el victimismo de siempre. Pues, miren, dicho y hecho.

¿Qué nos traen a este Pleno?, ¿una comisión para hablar de discapacidad? No; ya hemos visto que a ustedes esto no les interesa, ya ha quedado claro cuáles son sus prioridades. ¿Una propuesta para hablar de los problemas y las necesidades de los catalanes? No, tampoco; es que ustedes están más cómodos en el conflicto, en el lío. ¿Una comisión de investigación, por ejemplo, o de estudio para ver cómo luchamos contra la corrupción? No, hombre, no; ustedes ya se encargan de taparlo bien con la estelada, no. Ustedes hoy aquí hacen lo que ya les dijimos que iban a hacer: vuelven a traer una comisión para hablar de más *procés*, de más lío y de más victimismo.

Yo, últimamente, cada vez que leo algo suyo, pues tengo que hacer como si tuviera que activar el traductor de nacionalismo, ¿no? O sea, para saber qué es lo que dicen ustedes y qué es lo que en realidad pasó. Es un poco como aquello de lo que compras por internet y lo que luego te llega a casa. Pues esto es lo mismo: por un lado, está lo que ustedes explican que pasó y por el otro lo que pasó en realidad, ¿eh? Ponen en marcha esta fábrica de mantras, ¿no?, y salen propuestas, pues, como esta que nos traen ahora aquí. Así que hoy, este ejercicio que yo normalmente hago

en el despacho, pues lo voy a hacer hoy aquí para ver qué es lo que ustedes nos dicen con esta propuesta.

Empiezo por la exposición de motivos: nos dicen que el 27 de octubre el Gobierno español interviene Cataluña aplicando el 155 de la Constitución. Hombre, aquí a lo mejor se les ha olvidado un detallito, y es que el señor Puigdemont y los suyos acababan de dar un golpe a la democracia. Se habían saltado toda la legalidad vigente y habían vulnerado y pisoteado los derechos de todos los catalanes. Pero ustedes, de esto, aquí, ni pío, como si ustedes..., como si no hubieran roto nunca un plato, ¿eh? El primer mantra: qué buenos somos nosotros, qué malos son todos los demás.

Segundo mantra: nos dicen también aquí que, según ustedes, el 155 limitó las funciones del Parlamento. Pero, claro, las funciones del Parlamento, ¿cuáles son? ¿Legislar al margen de la Constitución, como hicieron ustedes con sus leyes de desconexión? ¿Las funciones del Parlamento son saltarse las resoluciones de los tribunales, como hicieron y como siguen haciendo, hoy lo hemos visto, saltándose la resolución del Tribunal Supremo? ¿Las funciones son gastarse el dinero de todos los catalanes en sus ilegalidades, que es a lo que se dedicaban? ¿Estas son las funciones del Parlament?

Miren, ¿saben quién limitó las funciones propias del Parlament? El señor Puigdemont. El señor Puigdemont cuando decidió cerrar a cal y canto el Parlament para que aquí no se pudiera hablar ni de sanidad, ni de asuntos sociales, ni de educación, ni de nada. Esas son las funciones propias del Parlamento. Pero ustedes..., ustedes intentaron amordazar a la oposición para que aquí ni siquiera se pudieran hacer las sesiones de control al Gobierno. Señora Geis, que se quejaba usted.

Por cierto, es lo mismo que pretenden hacer ahora con ese Parlamento paralelo suyo donde solamente van a estar los partidos independentistas. ¿Van a hacer una comisión de investigación también para esto? ¿O para esto no? Esto no hace falta investigar, ¿no? Ya nos lo explicarán.

Sigo con la exposición de motivos que tienen. Miren, nos dicen también que en las elecciones de diciembre las opciones soberanistas obtuvieron mayoría. Miren, las elecciones del 21 de diciembre las ganó Ciudadanos, y si los partidos nacionalistas suman mayoría es por culpa de una ley electoral injusta, que da más escaños a quien tiene menos votos en la calle. Que es curioso, porque a ustedes no les gusta ninguna ley española; ahora, esta les encanta, esta les gusta muchísimo, a ustedes y al bipartidismo. Ya sabemos por qué.

Siguiente párrafo. Siguen ustedes con la máquina de mantras en marcha, y nos dicen que el 155 ha supuesto un ataque a las legítimas aspiraciones del pueblo catalán. Su mantra favorito. Se lo vuelvo a repetir: las elecciones del 21 de diciembre las ganó Ciudadanos. Dejen ustedes de hablar en nombre de todo el pueblo catalán; dejen ustedes de pensar que Cataluña es suya; dejen ustedes ya de obviar a millones de catalanes que quieren seguir siendo catalanes, españoles y europeos, que están hartos ya de sus líos, de sus mentiras, de que ustedes vayan invadiendo las calles, las instituciones, las playas con símbolos que los excluyen. Ustedes, ustedes que se llenan la boca hablando de diálogo, empiecen por dialogar con esos millones de catalanes a los que llevan años ignorando y despreciando como si no existieran. Porque, ¿saben qué pasa? Mire, nos podrán ignorar, nos podrán despreciar, nos podrán declarar *non gratos*, pero ¿saben lo que no podrán hacer nunca? Callarnos, ni a nosotros ni al 1.100.000 de catalanes que ya han dicho basta.

Sigo ahora con lo que nos dicen ustedes..., acabo con la exposición de motivos, y ahora ¿qué es lo que nos dicen ustedes que tiene que investigar esta comisión? Primer punto: análisis de las causas y justificación del 155. Pues debe de ser que tienen ustedes amnesia. ¿Qué pasa, que no se acuerdan de los días 6 y 7 de septiembre? ¿No se acuerdan ustedes de cuando decidieron pasar por encima de la Constitución y del Estatut de autonomía? Ustedes silenciaron a la oposición en bloque, que representaba a más catalanes que el separatismo; vulneraron los derechos de millones

de catalanes y pasaron de todas las advertencias que les hicimos. Esa es la causa de que se aplicara el 155, y ustedes lo saben. ¿Qué van a hacer, qué se van a investigar, a ustedes mismos? ¿Van a llamar aquí al señor Puigdemont a comparecer, a que nos diga, a ver, a santo de qué se saltó toda la legalidad; que nos diga, a ver, a santo de qué utilizó de forma ilegal los datos de todos los catalanes, que nos explique por qué venía aquí a romper sentencias y a desobedecerlas? ¿Van a hacer eso? Vamos, o, mejor aún, ¿van a llamar aquí a comparecer al señor Tardà a que nos explique qué quería decir cuando nos dijo aquello de que el 155 nos iría de coña? Vaya, si es que ustedes sabían perfectamente lo que hacían, y sabían sus consecuencias. La responsabilidad del 155 es suya. Lo sabían entonces y lo saben ahora. Lo que pasa es que ustedes están mejor en el victimismo,

¿Qué más nos dicen que quieren investigar? Sí, sí..., quieren saber si la adopción era legal. Bueno, esto, ya, otro mantra suyo. Ustedes aquí, según ustedes, representan la legalidad y la democracia. O sea, es de traca. Los partidos separatistas hablando de legalidad, los que tienen cada semana al borde de un nuevo intento de situar al Parlamento al margen de la legalidad, estos nos vienen a hablar de legalidad.

Yo les recuerdo, además, que el 155 se implantó por la señora Artadi, que la tenemos aquí, y el señor Aragonès, de forma activa, además, nos dijo el Gobierno anterior. ¿Qué van a hacer? ¿Van a venir ellos a la comparecencia, a la comisión a comparecer? ¿Se van a preguntar a sí mismos o qué? Porque es que esto es absurdo.

Más cosas que piden ustedes: análisis de la vulneración de los derechos fundamentales de los ciudadanos. ¿De verdad ustedes nos van a dar derechos, o sea, lecciones de vulneraciones de derechos? ¿De verdad van a dar lecciones? ¿Ustedes se creen algo de lo que han escrito aquí, en esta propuesta de resolución? De verdad, los derechos de los catalanes se vulneran cuando ustedes intentan silenciar a la oposición que los representa. Los derechos de los catalanes se vulneran cuando ustedes utilizan sus datos de forma ilegal. Los derechos de los catalanes se vulneran cuando ustedes invaden las instituciones con símbolos que los excluyen. Empiecen a investigar por ahí.

Más cosas. Análisis y cuantificación de los daños ocasionados. ¿Pero ustedes son conscientes del daño que han causado con su dichoso *procés*? Ustedes han puesto en jaque el autogobierno de Cataluña, ustedes han dañado profundamente la imagen de Cataluña a nivel internacional, y lo siguen haciendo, señor Torra, con el espectáculo bochornoso de la semana pasada en Washington. Ustedes han provocado la huida de miles de empresas de Cataluña. ¿Cuantificamos esos daños, también? ¿Cuantificamos y analizamos el daño que han hecho a la sociedad catalana al partirla en dos? ¿Van a hacer una comisión de investigación sobre ese tema, o eso tampoco interesa?

Más cosas: «Análisis de las posibles responsabilidades, incluidas las penales», nos dicen. Yo es que ya no sé si pararme aquí..., porque, vamos, los que incumplen la ley, los que se fugan para no dar cuentas ante la justicia, estos nos dicen ahora que hay que investigar sobre las responsabilidades, incluso las penales. ¿De qué? ¿De la aplicación del artículo que está en la Constitución y que se hizo según los cauces legales? Yo, es que..., de verdad.

Otro punto, el último ya: impacto, repercusión internacional. Miren, este lo tendrán fácil, ¿eh?, porque si piensan ustedes llamar a comparecer a los que les dan apoyo internacional, con un cuarto de hora les sobra. Les sobra, vamos, porque es que ustedes, de verdad, o sea, pueden llamar a la extrema derecha europea, que se venga Salvini, y paren de contar –y paren de contar–, porque no tienen ningún apoyo internacional. Y desde las instancias europeas todo el mundo les ha dicho lo mismo, que ustedes lo que han hecho va en contra del estado de derecho; va en contra de la Constitución; va en contra del Estatuto de autonomía y, por tanto, va en contra del ordenamiento legal de la Unión Europea. De verdad, que es que de todo esto, no se salva ni un punto. O sea, de una comisión de mentiras es imposible que saquen una sola verdad. O sea, ¿de qué van a investigar, de cómo se declara la independen-

cia? ¿Qué van a investigar, cómo se pisotean los derechos de millones de catalanes? ¿Cómo ahuyentar a miles de empresas? No hace falta que investiguen, si es que eso ya les sale perfecto.

O sea, esto es el mundo al revés. No van a hacer una comisión para hablar del 6 y 7 de setiembre, ¿no? O van a investigar, por ejemplo, sobre el espionaje a los periodistas y a los partidos políticos, ¿no? No, no. Ustedes vienen aquí a pedir una comisión para recrearse en sus mentiras y recrearse en el victimismo. Una comisión de las mentiras para seguir con el lío y la confrontación, que es lo suyo.

Mire, igual ustedes consiguen convencer a otros, a otros de aquí, pues, de aquí dicen que hay normalidad y que aquí no pasa nada, pero a nosotros desde luego no nos engañan. Cuando de verdad asuman su fracaso, cuando de verdad quieran gobernar para todos los catalanes, cuando de verdad quieran recuperar la convivencia en Cataluña nosotros vamos a estar allí; mientras tanto, dejen de hacernos perder el tiempo.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Roldán. A continuació te la paraula, en nom de Catalunya en Comú Podem, la senyora Elisenda Alamany.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Gràcies. Diputats, diputades, consellers, conselleres, el 27 d'octubre del 2017 el president del Govern espanyol d'aquell moment, el senyor M. Rajoy, va decretar la suspensió de l'autogovern de Catalunya i la intervenció total de les institucions catalanes, de tots els catalans i totes les catalanes, pensessin el que pensessin i defensessin el que defensessin.

El divendres 27 d'octubre del 2017 va ser una data fatídica en què es va esmicolar l'autogovern d'aquest país tornant a èpoques fosques del passat. Èpoques que algunes pensàvem que no tornarien i que no tornaríem a veure ni a viure. La imposició del 155 va durar set mesos i tres dies, temps en què les institucions catalanes van ser anul·lades; institucions com el Parlament i la Generalitat, que tant van costar de recuperar, van ser suprimides.

Cal investigar el dany causat a les institucions de l'autogovern de Catalunya, però també és cert que a Catalunya li calen més debats de futur i menys de passat. I la reparació és important, tant com les solucions de fons i tant com les propostes polítiques que han de permetre construir un nou futur per a Catalunya.

La imposició del 155 és la recepta jurídica d'aquells que no tenen solucions polítiques, dels que deleguen l'acció política als debats jurídics fins i tot a la incertesa jurídica o als dubtes jurídics. Per això des de Catalunya en Comú Podem amb els nostres aliats al Congrés amb Unidos Podemos, amb Marea i Compromís vam presentar un recurs d'inconstitucionalitat davant de l'article 155, davant d'aquesta actuació. Actuació en què no oblidem que hi arribem per diversos motius, el principal l'autoritarisme del Partit Popular que ha actuat sistemàticament vulnerant drets i llibertats. Un autoritarisme que ha portat anys practicant des del Govern d'Espanya amb l'aprovació de la llei mordassa, amb la persecució de la crítica política a les xarxes socials, la censura artística, l'empresonament de cantants, i també darrerament de líders polítics i socials per les seves accions polítiques.

Però també hi hem arribat per al centralisme «aznarista» de Ciutadans, que efectivament van guanyar les eleccions el 21 de desembre, però per haver guanyat les eleccions hem escoltat molt poques propostes polítiques que condueixin a una solució, a una proposta de desbloqueig o per sortir de l'atzucac on es trobava Catalunya en els darrers mesos. Només hem vist propostes per generar més crispació, més tensió o, fins i tot, més fractura en la societat catalana, però ni una solució política.

I també hi hem arribat, malauradament, pel seguidisme del PSOE o pel silenci responsable del Partit Socialista de Catalunya en molts casos acomplexats pel Partit Popular d'Albiol, també per la fuga de vots a Ciutadans. Ja ens agradaria que sortissin de l'habitació fosca on es van posar amb aquests dos socis en algun moment.

Només han sabut aplicar receptes jurídiques quan no han tingut solucions polítiques. La intervenció ha durat 218 dies; una intervenció que va tractar el que ha passat a Catalunya com si fos una mena de desastre natural. Un desastre natural que obliga a declarar una mena d'estat d'emergència on s'ha d'intervenir via 155, com si el que ha passat a Catalunya no fos responsabilitat de les decisions del Govern d'Espanya o de l'absència de decisions del Govern d'Espanya.

El cas català, en definitiva, s'ha volgut resoldre amb un legalisme asfixiant també aquí, que demostra com alguns partits només tenen com a receptari exclusiu la imposició de la llei. Un receptari que per a alguns només inclou tribunals i policia; un receptari que els partits del 155 van imposar per bloquejar i seguir amb l'immobilisme que frena el progrés. I ja sabem o ja ho sabem que la dreta nacionalista a Espanya pressiona i tensiona per seguir limitant la democràcia i encotillant les lleis. Ja som conscients que aquesta dreta centralista arrossega i atemoreix la resta de partits polítics, però és el moment que alguns demostrin valentia i coratge també.

I, ja, sabent tot això, també, cal que el sobiranisme construeixi estratègies que ens facin més forts, que no ens portin a més derrotes o empètir els anhels de llibertat i de canvi que existeixen a Catalunya i que són anhels de llibertat i de canvi que són plurals i que són diversos. El sobiranisme ho és arrossegant grans majories socials i polítiques, concretades amb propostes que facin avançar en el progrés de la nostra gent o no ho serà. El sobiranisme o entén que això va de construir i no de proclames simbòliques, que això va de fer avançar el país o no serà guanyador.

Per nosaltres, per tant, aquesta comissió no només ha de servir per investigar el passat recent, no només per investigar la imposició del 155 i els mals provocats a les nostres institucions, que són les de tots els catalans i de totes les catalanes, sinó que també ha de servir per obrir una nova època; una nova època per fer passos endavant que ens permetin buscar solucions polítiques a les demandes de la gent, per trobar els camins del debat i els acords polítics.

És hora que, entre tots i totes, analitzem què és el que ha passat per obrir un temps en què el debat polític i no els debats jurídics siguin el pal de paller de les actuacions que es portin a terme en aquest Parlament. És l'hora de la política, és l'hora de posar solucions als reptes que tenim davant, reptes que ens planteja la societat d'avui, però també la que vindrà demà.

Aquesta comissió també ha de servir per construir un nou futur; ha de servir perquè aprenguem dels errors com a país, per no tornar-hi a caure mai més. Perquè ens adonem també que quan som més forts és des dels grans consensos, els que compartim entre totes les forces polítiques en aquest hemicicle; quan anem junts sobre propostes concretes, des de majories àmplies i plurals que s'assemblin a la societat que volem representar i a la que tenim el deure de servir.

Perquè ens proposem, entre tots i totes, que aquest país ja no es pot permetre més derrotes, i que es mereix començar a guanyar. I ens comprometem, perquè no, a emprendre nous camins per a la construcció d'un país que definitivament valgui la pena ser viscut, i que qualsevol pas precisament per a això, en aquest sentit, sigui sempre, a partir d'ara, per avançar.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Alamany. Per finalitzar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Per ser de la dreta centralista, no la veig massa atemorida, la veig molt somrient, senyora Alamany. És la segona ocasió que tenim en aquest mandat per parlar de l'aplicació de l'article 155. També vaig tenir l'opunitat de ser el representant del meu partit polític per parlar de la qüestió i vam fer esment d'una sèrie de dades que demostraven, sobretot posant l'exemple paradigmàtic del termini de pagament dels proveïdors –parlant de farmàcies i d'altres serveis–, que, en realitat, amb les mateixes dades de la mateixa Generalitat, el que es demostrava és que la Generalitat de Catalunya havia funcionat millor en els sis mesos d'aplicació del 155 que en els anys anteriors.

És a dir, que més enllà dels sentiments legítims que tothom pugui tenir, el cert és que l'article 155 va donar una certa estabilitat a l'economia catalana i va ser un temps de mig any de funcionament correcte de l'Administració com a prestadora de serveis públics. I això, dades a la mà, és absolutament indiscutible. De fet, vostès no parlen mai de dades. Només parlen de cessaments, que és evident que no els van agradar, o d'humiliació, (*remor de veus*) que és un argument massa líquid per poder comparar-se amb les dades objectives.

Quin és aleshores l'objectiu de la creació d'aquesta comissió d'investigació? Rondinar, rondinar i rondinar, que és la història del nacionalisme català; rondinar, rondinar i rondinar sense assumir les conseqüències dels propis actes. Durant tres anys –tres anys– diverses formacions polítiques d'aquesta cambra vam estar recordant pràcticament cada dia la llei, no les nostres opinions personals, sinó la llei. Vam recordar que una declaració unilateral d'independència portaria indefectiblement a la intervenció de la comunitat autònoma. No era la nostra opinió personal, era el que deia la llei. Vam recordar, durant tres anys, que la via unilateral portaria també indefectiblement conseqüències penals severes per als seus impulsors. No era la nostra opinió personal, era el que deia la llei.

Què feien vostès en aquell moment? Es reien de nosaltres. No ens titllin de repressors i tinguin la valentia i la dignitat de reconèixer que sabien perfectament on es ficaven. Perquè ho sabien. Ho sabien perfectament. L'aplicació de l'article 155 no va ser una bassa d'oli, no va ser agradable per a ningú. Les opinions eren diverses. Algunes persones pensaven –legítimament– que la seva aplicació era massa severa. D'altres deien que s'hauria d'haver aplicat abans; hi havia una corrent d'opinió molt profunda que deia immediatament després dels dies 6 i 7 de setembre, aquells plenaris d'infaust record. D'altres deien que la seva aplicació hauria d'haver estat una mica més profunda, i afectar àmbits com l'ensenyament o els mitjans públics de comunicació.

El cert, i el que és més sorprenent, greu i fins i tot depriment, és que què farien vostès si ara nosaltres tornéssim a recordar les conseqüències segons la llei dels seus actes? Es tornarien a burlar de nosaltres. I després què farien, l'endemà? Rondinar, rondinar i rondinar. Em nego a assumir una Catalunya rondinaire, queixosa, víctima, impotent. No som així; aquí a Catalunya podem fer les coses molt millor.

Aquesta comissió, el seu enunciat, reflecteix a la perfecció l'endogàmia en la qual estan vostès instal·lats, aquesta barreja delirant d'un complex d'inferioritat i a la vegada de superioritat. Com és possible que la raça superior del senyor Torra estigui colonitzada per uns borinots com nosaltres? Aquesta dramàtica contradicció queda perfectament reflectida en l'enunciat de la proposta. Com podem superar aquest deliri? –perquè és un deliri. Potser acceptant, senyor Torra, que som els mateixos, que no hi han colons i colonitzats, que en realitat som tots catalans. Potser acceptant que cal passar pàgina d'aquesta mena de masoquisme en el qual viuen vostès instal·lats, recreant-se tot el dia en el mateix. Sembla que els agradi. Potser acceptant, en definitiva i d'una vegada per totes, que només serem capaços de tornar a recuperar el progrés tornant a la legalitat i, per tant, tornant a construir plegats el futur.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández. A continuació, per indicar les esmenes que s'accepten i el text que es posa a votació, té la paraula en nom dels grups proposants la senyora Gemma Geis, per un temps màxim de dos minuts.

Gemma Geis i Carreras

Bé, bona tarda. Només donar gràcies, tant a la CUP, no? amb les esmenes que vam plantejar ahir, i també als Comuns, a l'Elisenda, que..., dir-li que en nits complicades en la repressió hem estat, i la sentim molt a prop, i espero també estar a prop en debats de futur, amb propostes concretes. Aquí sempre ens trobarem.

En relació amb el senyor Pedret, jo l'escolto, perquè crec que hi ha propostes, hi ha discurs i, per tant, el meu deure com a diputada és escoltar-lo. I amb relació a Kelsen, que l'altre dia ho va dir..., clar, jo no vaig tenir temps a la Junta de Portaveus, però, clar, tant Kelsen com Sieyès també diuen que el poder constituent es caracteritza precisament perquè no està vinculat a cap norma constitucional anterior. Per tant, sí que aquella frase..., però també la podem relacionar amb aquesta altra i, per tant, aquí podríem entrar en un debat jurídic.

Però el que li vull dir és que se l'escolta, i jo crec que aquí el que fa falta és..., em parla vostè dels dies 6 i 7. Jo crec que la comissió d'investigació la van fer els resultats del 21 de desembre, en el qual els ciutadans de Catalunya van votar quins eren els seus polítics i quines eren les seves responsabilitats polítiques. I amb els resultats del 21 de desembre, jo crec que d'alguna manera o altra es va avaluar per part dels ciutadans, i la resposta va ser una majoria independentista al Parlament de Catalunya.

I, d'altra banda també, diputat Pedret, quan vostè feia referència a quan he dit que la Constitució espanyola és una constitució d'adhesió, jo ho he relacionat amb l'1 d'octubre. Per què? Perquè l'1 d'octubre, al final, el que volíem nosaltres era elegir democràticament el futur de Catalunya, no era res més, sinó la facultat de decisió, que els encoratja que reconguin el dret a l'autodeterminació del poble de Catalunya.

I també, no ho sé, ja que hi estem posats, no?, dir-li l'autocrítica del Partit Socialista. Jo que fa sis mesos, doncs, no m'hauria imaginat estar avui aquí, amb tot el procés del nou Estatut d'autonomia, que no tinc ganes de viure'l, perquè crec que la societat catalana que va votar els partits independentistes està en una altra fase.

I finalitzar dient-li: no tenim conclusions escrites i com li he dit al principi, que l'escoltàvem, també li he dit que estarem amatents a aquestes conclusions.

I, finalment, deu segons, a la senyora de Ciudadanos. Vostè parla de reforma electoral, però veient les reformes electorals que proposa el senyor Rivera, segurament nosaltres és que no tindríem ni representació al Congrés. Per tant, vostès em fan realment molta por parlant de reforma electoral. *(Aplaudiments.)*

I al senyor del PP, a l'Alejandro, diputat Fernández, doncs, bé, dir-li que jo no em considero rondinaire, em considero molt lluitadora per les meves conviccions i per la meva dignitat. I crec que si...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyora Geis...

Gemma Geis i Carreras

...vostè estigués en la meva posició, jo li diria que no és un rondinaire, sinó que també té unes conviccions molt fermes.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Geis.

Acabades les intervencions, passem ara a la votació de la proposta de resolució. Hi ha cap petició de votació separada? *(Pausa.)* Hi ha cap petició de votació separa-

da? No? *(Pausa.)* Ho votam tot junt? *(Pausa.)* D'acord. Esperarem un parell de minuts, que hem cridat a votació.

(Pausa llarga.)

Quan hagin acabat de prendre possessió dels seus escons, iniciarem la votació.

D'acord amb el text que s'ha distribuït als grups parlamentaris, votarem la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola a Catalunya, amb la incorporació de l'esmena transaccional a la lletra *a* presentada pels grups parlamentaris de Junts per Catalunya, Republicà i Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i l'esmena número 2, del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, d'addició d'una nova lletra *g*. Entenc que tots els grups teniu el text definitiu que se sotmet a votació.

Per tant, comença la votació.

Per tant, la proposta de resolució queda aprovada amb 75 vots a favor, 57 vots en contra i cap abstenció.

Prosseguim amb l'últim punt de l'ordre del dia d'aquesta tarda, el tretzè, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi del treball autònom... Digui, senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Señor presidente, en los resultados que usted ha proclamado, he entendido que ha sumado siete votos al resultado que figuraba en el panel. Independientemente de que nosotros seguimos con la reserva que hemos hecho constar esta mañana, y que así lo haremos saber cada vez que el resultado venga de seis votos, yo entiendo que los que habían delegado su voto son seis, y no siete. Es así, ¿verdad? Se ha computado uno más, todavía...

El vicepresident primer

Senyor Carrizosa. Segons s'ha informat a l'inici de la sessió, hi ha tres vots delegats del Grup Republicà: senyor Oriol Junqueras, senyor Raül Romeva i la senyora Najat Driouech.

Carlos Carrizosa Torres

Najat, de acuerdo. *(Remor de veus.)* Sí, sí, sí. *(Aplaudiments.)*

El vicepresident primer

Bé.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi del treball autònom

252-00012/12

Per tant, podem iniciar el tretzè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació d'una proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi del treball autònom. *(Remor de veus.)* Els demanaria que si volen abandonar l'hemicicle ho facin en silenci, que puguem començar aquest punt.

Atès que aquesta proposta ha estat signada per tots els grups i subgrups parlamentaris, farem el debat en un únic torn d'intervenció de deu minuts per cada grup parlamentari, i de cinc minuts per als subgrups, perquè puguin fixar el seu posicionament.

Així doncs, té en primer lloc la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Laura Víchez.

Laura Víchez Sánchez

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Hoy es la primera vez que, en este Pleno, en esta legislatura, se debaten medidas para los trabajadores autónomos catala-

nes. Es la primera vez, pero afortunadamente no va a ser la última. No va a ser la última porque, aunque mi grupo parlamentario hubiera preferido una comisión de seguimiento o haber elevado el nivel del debate en este Parlament, nos hemos encontrado con la negativa del resto de grupos. Todo y así, hoy se va a consensuar la creación de una comisión de estudio para los trabajadores autónomos de Cataluña.

Quiero agradecer, sin embargo, al resto de grupos parlamentarios que tuvieran a bien introducir en esta petición nuestras enmiendas a una propuesta que a mi entender volvía a ser un gesto vacío..., un gesto bien queda. Pero con estas aportaciones vamos a poder marcar una agenda efectiva al Govern y no vamos a volver a dejar a los autónomos catalanes olvidados, al menos no mientras Ciudadanos pueda representarles en esta cámara.

Creo que es de sobra conocido que Ciudadanos ha trabajado de la mano de representantes de los autónomos para conseguir mejoras en el Congreso de los Diputados con la primera ley que presentamos en el Congreso, nada más entrar, que fue la Ley de reformas urgentes del trabajo autónomo. También aquí, en Cataluña, hemos trabajado, codo con codo, con las entidades que nos representan.

Los autónomos, como todos saben, merecen un foro en este Parlament donde se atiendan sus reivindicaciones y conseguir mediante los más amplios consensos políticas útiles para su día a día, en un marco de trabajo conjunto. Merecen este foro porque solo ellos son más de medio millón de trabajadores que suponen el 17 por ciento del total de trabajadores autónomos de toda España. En Cataluña representan a un 21 por ciento de la población activa. Además, más de un 20 por ciento de ellos tienen asalariados a cargo. Solo con estos datos estaría justificada la creación de esta comisión, con creces, pero merecen, además, este foro, porque el 46 por ciento, casi la mitad de ellos, tienen edad comprendida entre cuarenta y cincuenta y cinco años, franja de edad que merece toda nuestra máxima atención y cuidado.

Merecen este foro, también, por hacer especial mención a las mujeres autónomas, las más de 200.000 mujeres autónomas, que, siendo referentes en sus negocios, están siendo protagonistas de la recuperación económica y la generación de empleo.

Sepan que los negocios liderados por mujeres se mantienen más en el tiempo y han conseguido en muchos casos recuperar ya niveles previos a la crisis. Por tanto, merecen que se trabajen políticas que faciliten el emprendimiento pero también la consolidación del trabajo por cuenta propia en igualdad de condiciones. Vamos a exigir, además, que se cumplan las resoluciones que se han ido aprobando en este Parlament, como, por ejemplo, sobre dar cobertura a autónomos cuando están de baja temporal, ya sea por enfermedad, por maternidad o paternidad. Los trabajadores autónomos catalanes merecen este foro porque creemos que la Administración de Cataluña no hace todo lo que pudiera hacer por ellos, y con esta comisión vamos a darle un impulso a esa labor.

Mientras tanto, en otras administraciones, como, por ejemplo, en el Congreso, seguiremos fomentando que en la subcomisión creada en el Congreso se trabaje paralelamente en los asuntos en los que la Generalitat no tenga competencias. Por todo esto iremos proponiendo, de forma constructiva, medidas que sí se pueden llevar a cabo en Cataluña, como, por ejemplo, desencallar de una vez la constitución del Consell Català del Treball Autònom, el organismo donde tienen que sentirse representados los autónomos en su relación con la Administración. Este *consell* cuelga de un decreto del Govern con fecha 2010 y sigue sin arrancar. No me digan que no es curioso que con la facilidad que se tiene aquí de crear chiringuitos políticos, este, que puede ser uno de los pocos útiles que podríamos tener, lleve ocho años sin constituirse, sobre todo porque parte de un decreto del mismo Govern. Con lo cual, si el Govern no cumple con sus propios decretos, imagínese lo que hace con las propuestas de la oposición. Bien, pues, esto no lo vamos a tolerar.

Y en esta comisión que hoy creamos, vamos a exigir un calendario de acciones que agilice de una vez las políticas específicas de la Generalitat para los trabajadores

autónomos. Animo desde aquí a los diputados que vayan a formar parte de esta comisión que vengan bien desayunados esos días, porque hay mucho –mucho– trabajo por hacer. Hay que repensar la oferta de formación para los autónomos: más formación de gestión, más idiomas, más tecnología, más digitalización, más acceso a la innovación, más medidas para la conciliación, ayudas a la contratación, personalización de medidas por sectores de actividad.

Y no podemos dejar de pensar en la población con discapacidad que deciden autoemplearse. Resulta que un estudio publicado por Cermi destaca que la población con discapacidad que trabaja por cuenta propia presenta una tasa de pobreza inferior incluso a la de la población general. Así que ya les adelanto que una de nuestras propuestas va a ser promover el fomento del emprendimiento de las personas con discapacidad mediante asesoramiento integral y su acompañamiento.

Y, sobre todo, realizar la dotación presupuestaria justa en partidas destinadas a este colectivo, que este Govern ha venido infradotando histórica y reiteradamente en los últimos años en sus presupuestos. Necesitábamos este foro porque este Govern no tiene, o no se le conoce, ningún plan. Es más, con sus últimas erráticas decisiones, y según un informe de ATA, solo en el mes de octubre se llegaron a perder una media de cuarenta empleos autónomos al día. Por tanto, pensamos que el peso de los trabajadores autónomos en la economía catalana hace que este Govern tenga que añadirlo en su lista de prioridades, en políticas económicas y sociales. Debemos trabajar para que puedan ser un colectivo fuerte y dinámico, mejorando a la vez sus condiciones laborales.

Por tanto, les quiero pedir que aparquen, *conseller*, sus delirios de grandeza, que aterricen, y pónganse junto a nosotros, si quieren, por mejorar la calidad de vida de más de medio millón de catalanes que nos piden cumplir con nuestra obligación, que es trabajar duro, que es justo lo que ellos hacen.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Vílchez. Pel Grup Parlamentari del PSC - Units per Avançar, té la paraula el senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller, president, vull començar saludant els representants sindicals que tenim avui entre nosaltres a la tribuna: gràcies per ser aquí, també és part vostra aquesta feina que avui veurem una mica més a prop de realitzada... I saludar aquesta comissió també es fa en un moment en el qual els treballadors autònoms tenen bones notícies, cosa que, doncs, fa potser mesos que no ho vèiem, no?

Sense anar més lluny, aquesta setmana hem vist com el Govern de Pedro Sánchez vol impulsar diferents accions entorn als autònoms, com cotitzacions en funció d'ingressos reals, una demanda molt demanada i que avui veiem una mica més a prop. Sens dubte, ajustar la cotització dels ingressos ajudarà a incrementar les pensions que perceben, i, sens dubte, és un dels temes que més preocupen el col·lectiu.

Aquesta acció se suma a la implementació del pla contra l'explotació laboral, anunciat fa dies, i que inclou combatre l'abús que fan les empreses de la figura dels falsos autònoms, o la voluntat del nou Govern de revisar la prestació pel cessament d'activitat; temes tots ells importants i que aquesta setmana hem vist una mica més a prop.

Com bé saben, i ho deia també la diputada Vílchez, a Catalunya, com a la resta de l'Estat, el nombre de persones vinculades al treball autònom ha crescut i molt en els darrers anys. De fet, en els cinc primers mesos d'aquest any, el col·lectiu ha incorporat 8.000 treballadors per compte propi, essent la tercera comunitat autònoma on més ha crescut en el darrer mes de juny. Així doncs, els possibles beneficia-

ris d'aquesta comissió, del que pugui sortir d'aquesta comissió, van augmentant, dia rere dia, amb la qual cosa encara és més important que ens hi adrecem i busquem mesures per ajudar-los.

Els autònoms són un collectiu amb poca protecció social, és conegut per tots, i resulta evident amb la seva prestació d'atur i també amb la seva pensió, com abans comentàvem. Avui en dia, trobem una extensa varietat d'activitats on el treballador autònom és present, especialment en l'hostaleria o en la construcció, però, en molts altres, i en la nova economia també hi veiem reflectida l'activitat autònoma. Aquest creixement i els reptes que afronta el collectiu han portat a reivindicar la creació d'un espai propi, com és aquest que avui proposem, per debatre mesures específiques per a aquest collectiu.

És veritat que, abans de fer aquest nou impuls, cal revisar el que s'ha fet fins ara, mirar si ha sigut allò adequat, si no, i mirar què s'ha de modificar. Només així podrem consolidar, regular i millorar unes mesures que afecten, principalment, els collectius de Catalunya. És evident, i seria inútil negar-ho, que aquesta comissió l'afrontem des de diferents punts de vista, com la cambra també representa diferents punts de vista en el mercat de treball. Alguns grups aposten per fer créixer el nombre d'autònoms, impulsant l'autoocupació com a sortida de la crisi; d'altres, intenten representar el collectiu en exclusiva, pretenent erigir-se com l'únic referent en aquest àmbit i capitalitzant iniciatives que ho són de tots. I em sap greu dir-ho, però això és lleig. No només perquè s'haurien d'alegrar que aquest Parlament arribi a consensos amplis, de tothom, per tirar endavant una comissió com aquesta. És lleig perquè mentre alguns s'omplen la boca amb la paraula «autònoms», recolzen una vegada i una altra, la precarietat, l'abaixada de salaris i la devaluació de drets laborals.

I és més, també, perquè aquesta proposta, com bé saben els diputats, va néixer com a iniciativa conjunta d'En Comú Podem i del PSC. Però no és l'objectiu d'aquesta comissió que hi hagi una medalla per a aquests dos grups parlamentaris, ho saben bé els diputats. L'objectiu, i el que també ens honora com a diputats, ja ho vaig expressar amb un tuit fa poc temps, és que aquest Parlament arribi conjuntament a la conclusió que cal crear aquest espai per als autònoms. I estem contents que sigui així, que hi hagi un ampli consens en aquest tema, perquè liderar no és fer un tuit donant a entendre que impulsem una exclusiva, una comissió sobre el treball autònom; liderar és aconseguir un acord de totes les forces polítiques de la cambra per tirar endavant un espai on millorar les condicions laborals d'un collectiu important per al país. I, en aquest cas, el lideratge és compartit.

A alguns grups, i confio que siguin la majoria, ens preocupa que l'actual creixement dels autònoms sigui en gran mesura una estratègia empresarial d'externalització del treball, traslladant els costos als autònoms, que es veuen obligats a renunciar a unes millors condicions laborals per assumir costos ells mateixos. Tots coneixem casos on el fet de no trobar feina acaba obligant a fer-se autònom, no com a voluntat pròpia, no com a primera opció, sinó com una obligació, en darrer terme, amb la qual buscar-se la vida. Això està passant, tots ho sabem i caldria fer el possible per solucionar-ho.

Aquesta comissió només té sentit si som capaços de trobar els consensos necessaris, amplis, posant-los negre sobre blanc, i forçar el Govern que els tiri endavant. I segur que coincidim en algunes mesures, n'estic convençut. De ben segur que coincidirem en aportar mesures per acompanyar les dones autònomes, un collectiu que pateix especialment la desigualtat i la falta de conciliació.

Considerem, també, els greuges comparatius que hi ha entre treballadors assalariats i autònoms. És evident que hi ha un greuge comparatiu, i també estic segur que trobarem consens per reduir aquests greuges. Coincidirem que el fenomen dels falsos autònoms, ja siguin repartint amb una bicicleta o estant en un escorxador, cal combatre'ls, amb totes les mesures possibles, també des d'aquest Parlament. No podem disfressar l'economia col·laborativa del que és una explotació pròpia dels princi-

pis del segle passat. Per sort, els tribunals també comencen a desemmascarar alguna pràctica que és més que abusiva, i a multar les empreses pel que estan fent.

Estic convençut que podem acordar accions per millorar el finançament dels autònoms, millorar la seva formació, la innovació i, especialment també, per assegurar el relleu generacional amb els projectes que han emprès durant molts anys.

En definitiva, esperem que aquesta comissió no sigui un simple camí d'alguns per tenir un titular més, i que serveixi per millorar les condicions laborals de milers i milers de treballadors autònoms. Si és així, haurà valgut la pena aquest camí.

Gràcies, president, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Gibert. A continuació, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la senyora Iolanda López.

Yolanda López Fernández

Gràcies, vicepresident. Bona tarda a tothom, diputats, diputades i als convidats. El treball autònom va passar de representar el 15 per cent sobre el total de la població activa el 2010, a ser el 21 per cent en l'actualitat; un canvi de sis punts en el mercat de treball que hauria d'haver obert immediatament una llum d'alerta en qualsevol govern.

El mercat de treball català està substituint treball assalariat per treballadors per compte propi, ja sigui perquè la crisi aboca els ciutadans a autoocupar-se, degut a que ja no tenen lloc en el mercat de treball, ja sigui perquè hi ha empreses que obliguen els seus treballadors a constituir-se com a autònoms. És símptoma de bona salut? No ho sabem.

Els països europeus més estables tenen taxes d'autoocupació al voltant del 10 per cent; un de cada deu treballadors decideix emprendre un projecte per compte propi, en un mercat laboral que ofereix garanties. No sembla ser aquest el cas de Catalunya. El més greu de tot plegat és, a més, treure pit de la desatenció laboral: la Catalunya que emprèn com a relat de fantasia de la Catalunya abocada a emprendre.

No només la Generalitat no ha creat en vuit anys el consell català de treball autònom, sinó que ha contribuït a fer de la desprotecció laboral el model de societat de Catalunya.

Cal que assumim entre tots que les polítiques d'emprenedoria no poden ser polítiques de desprotecció. No poden ser tampoc campanyes publicitàries que amaguin els reptes i les realitats del sector. Cal assumir el treball autònom en la seva complexitat i fer de superar la precarietat del sector un dels reptes centrals de Catalunya.

Volem fer d'aquesta comissió d'estudi el primer pas cap a un diàleg social ampli, que ens permeti a tots els grups parlamentaris, entitats dels sectors, sindicats, abordar conjuntament el futur del país. Les polítiques de desprotecció laboral han sigut un fracàs tant per a la creació d'ocupació de qualitat com per a la reducció de la desigualtat social i de gènere. És fonamental que la constitució d'espais d'estudi com aquesta comissió o el Consell Català de Treball Autònom serveixi per superar les polítiques d'austeritat fracassades i abordar sense perjudicis un nou model laboral.

Un diàleg social que, al nostre parer, ha d'abordar dos grans reptes en matèria de treball autònom: el frau de llei, com ha dit el company del PSC... Sabem que a Catalunya tenim un problema en algunes empreses, que obliguen els seus treballadors a donar-se d'alta en autònoms per no reconèixer els drets laborals. Aquest és un problema central en alguns sectors de l'economia catalana: els falsos autònoms. Són ja el 30 per cent de les noves altes, i s'estima que hi podria haver seixanta mil falsos autònoms a Catalunya. Un problema que té dues dimensions: les empreses que externalitzen part de la seva activitat a falses cooperatives constituïdes per autònoms –ho hem vist, per exemple, a les empreses càrnies del país– o les noves plataformes d'economia col·laborativa, que en molts casos han tingut les portes obertes de l'Administració per desregular el mercat laboral. Cal acordar i planificar de forma ur-

gent una campanya sostinguda d'inspecció laboral, amb la finalitat de sancionar les empreses que contracten autònoms amb frau de llei. Aquestes empreses no només incompleixen els drets laborals de forma vergonyosa: també representen un frau a la seguretat social. Per tant, ens afecta greument a tots i totes.

El segon repte de futur és reforçar la sostenibilitat del sector. Posar ordre al sector és imprescindible per abordar els reptes de futur. Hem de fer del treball autònom un espai d'oportunitats, i no de precarietat. Contemplem, doncs, dos grans espais de treball: la lluita contra el frau i els programes per millorar l'estabilitat del treball autònom, i la seva capacitat de ser un motor d'ocupació estable i de qualitat. Fer dels programes públics una política de reforç i de planificació ordenada, que permeti a la Generalitat incidir de forma efectiva en l'estabilitat del sector, no només en la promoció de l'emprenedoria.

Moltes vegades s'ha assumit l'emprenedoria com un espai de propaganda perquè els governs justifiquin la seva incapacitat de generar un mercat laboral digne i que bolquin la responsabilitat tant en la joventut com en els treballadors en atur. Nosaltres volem defugir aquest tipus d'ajuts. El 61 per cent de les empreses d'autònoms avui en dia no superen els cinc anys de vida. Cal, doncs, deixar de fer dels emprenedors i dels autònoms un programa publicitari i estudiar conjuntament quins instruments poden impulsar per incidir en l'estabilitat dels autònoms i en millorar la qualitat del sector.

Considerem especialment interessant mesures en tres direccions: programes per paliar els problemes de finançament, accés al finançament tant per consolidar un projecte com per fer front al problema de la morositat del sector; programes per a la garantia dels drets laborals, que és el programa de substitució dels treballadors en cas de baixa o incapacitat; ajudes a la contractació en estable o d'inserció social... És necessari que abordem els riscos laborals de la precarietat i de la inestabilitat del sector, per acordar formes per incidir-hi. I per últim, programes de millora, reforçar dinàmiques de modernització, de millora i de formació en el sector. Cal analitzar les necessitats formatives tant en relació amb el sector com el coneixement d'actituds empresarials i fiscals.

Voldria considerar un tercer repte, si em permeten, de futur per a aquesta comissió. Abans he fet referència a la necessitat d'abordar el frau en el sector i la necessitat de reforçar-ne l'estabilitat, però crec que hi ha un tercer repte que és fonamental, que és que el Consell Català del Treball Autònom sigui una realitat i un ariet per dinamitzar el sector arreu de l'Estat. Cal que el consell funcioni, que faci funcionar el necessari Consell Estatal per al Treball Autònom, que comencin a caminar amb força, la comissió i el consell de Catalunya. Ha de suposar també l'inici d'un camí per començar a reconstruir la normativa laboral arreu de l'Estat. Cal avançar en la protecció del treball autònom, en la seva regularització, en les seves mesures fiscals i de cotització, que estiguin a l'altura de les necessitats del sector i de la societat. Cal que Catalunya sigui un espai de diàleg i de dinamització de les necessitats del treball autònom en aquesta nova etapa que s'obre. En la mesura que puguem avançar en el diagnòstic compartit, en propostes dialogades i treballades amb els principals agents del sector i en desplegar des de Catalunya respostes a les necessitats del treball autònom, podrem fer treballar des d'aquí construint majoria i interpellar el Govern de l'Estat per abordar els reptes que necessitin competències estatals.

Cal –i amb això acabo– que aquesta comissió sigui un primer pas per deixar enrere la Catalunya de l'austeritat i la precarietat i començar a construir entre tots una Catalunya de futur, més justa, que posi la dignitat laboral en el centre del seu model productiu.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora López. A continuació, pel Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el senyor Vidal Aragonés, per un temps de cinc minuts.

Vidal Aragonés Chicharro

Senyor president, si no hi troba inconvenient, també, per intervenir d'una manera molt ràpida des de l'escó. En primer lloc, volíem agrair als tres grups al Parlament que van presentar diferents propostes i comissions –de fet, una conjunta del Grup del Partit Socialista, o Socialistes Units, amb Catalunya en Comú Podem, i una altra del Grup de Ciudadanos– la capacitat per fer el que a l'anterior votació, o a l'anterior de l'anterior, no hem pogut fer, que és arribar a acords per a una única comissió. I també agrair-los la capacitat per poder transaccionar continguts que d'altres grups, o d'altres subgrups, havien presentat amb relació a la qüestió del treball autònom.

Dit això, des de la CUP - Crida Constituent també volem afegir una reflexió sobre el treball autònom i el fet de que tinguem una comissió d'estudi. Evidentment, tenim una comissió d'estudi perquè les competències que a dia d'avui té la Generalitat de Catalunya amb relació al treball autònom són pràcticament inexistents. Durant anys hem vist com el règim de seguretat social dels autònoms o del treball autònom es modificava i ho vèiem passar, perquè es regulava per part del Congrés i el Senat espanyols, o fins i tot ara fa ja més d'una dècada, el 2007, vam veure com es generava aquell híbrid de l'autònom dependent –realment, més que un híbrid, un oxímoron: o s'és autònom o s'és dependent, però autònom dependent no pot ser–, i ho vèiem passar des de Catalunya, perquè, evidentment, no tenim competències.

Quina ha volgut ser la petita aportació que ha fet aquest subgrup amb relació a aquesta comissió del treball autònom? Doncs la petita aportació que hem volgut fer és amb relació a la figura dels falsos i les falses autònoms i autònomes, i hem volgut fer aquesta aportació perquè en aquest cas sí que tenim competències, a través de la inspecció de treball o de la part de la inspecció de treball que és titularitat de la Generalitat de Catalunya, per poder actuar contra els falsos i les falses autònomes.

Per desgràcia, la realitat de la crisi capitalista ha provocat que aquells i aquelles que tenien relació laboral reconeguda hagin vist degradades les seves condicions laborals, però fins i tot aquells i aquelles que no tenen reconeguda la relació laboral han vist encara molt més degradades les seves condicions; en aquest cas no serien laborals, perquè no les tenen reconegudes, però en molts casos sí que retributives o d'organització de la feina.

El que venen a significar els falsos autònoms és una triple agressió. En primer lloc, agressió... I evidentment, quan parlem dels falsos i les falses autònomes, no estem parlant d'ells mateixos, sinó del frau, que no el provoquen aquests treballadors i les treballadores, sinó les empreses que els contracten. La primera agressió amb relació a la negociació col·lectiva dels treballadors i les treballadores que sí que tenen reconeguda relació laboral, que veuen tensades cada vegada més les seves condicions, perquè, si no, «tinc un autònom o una autònoma que em farà la feina amb uns costos inferiors».

La segona pressió, o la segona agressió, amb relació als autònoms i les autònomes reals. Tenim avui a l'hemicicle representants de les associacions d'autònoms i autònomes, que també veuen com aquestes figures dels falsos autònoms i de les falses autònomes al final acaben generant tota una sèrie de tensions sobre aquells i aquelles que són autònoms reals.

I la tercera agressió, la tercera pressió, la que fa referència a l'Administració o a l'Estat per infrafinançament, en el sentit de que paguen unes quotes, o arriben a pagar –no sempre té per què ser així–, unes quotes de seguretat social inferiors i fan una aportació inferior a la que realment els correspondria si fossin treballadors o treballadores amb relació laboral.

Per desgràcia, diàriament veiem com passen davant dels nostres nassos des de persones, treballadors i treballadores, que estan arrossegant bosses –i ho hem de dir així: arrosseguen bosses, fan de transportistes amb el seu cos– que ni tan sols tenen reconeguda relació laboral i el que això significa a tots els efectes; no únicament quant a condicions laborals, sinó també quant a condicions inexistentment reconegudes de seguretat social, si no és que ells o elles decideixen assumir-ne el cost.

Però aquesta setmana –i pensàvem des de la CUP - Crida Constituent que era important– hem vist com hi ha hagut una actuació concreta de la nostra Inspecció de Treball en relació amb una sanció per infracció d'1,2 milions d'euros. Per primera vegada s'actua amb aquesta contundència; durant dècades, evidentment que la Inspecció de Treball havia actuat amb una relativa contundència sobre figures fraudulentas, però ara hem vist, per primera vegada, que en allò que se'ns ha volgut fer passar com a economia col·laborativa, que no té res d'economia ni té res de col·laborativa, doncs, hi ha una actuació de la nostra Inspecció de Treball.

Per tant, la petita aportació que ha volgut fer la CUP - Crida Constituent en aquesta comissió és en aquest sentit, que pensem que s'ha de combinar allò que és una actuació amb relació als autònoms i les autònomes reals, que és la centralitat d'aquesta comissió, però també allò que podem fer per acabar amb l'actuació fraudulenta que suposen els falsos i les falses autònomes.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Aragonés. A continuació té la paraula, pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular, el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, doncs lamentar que no hi hagi cap representant del Govern per escoltar el debat que fem sobre un sector econòmic que crec que és important, com és el sector dels autònoms, amb la importància que té especialment a Catalunya.

Jo no sé si la creació d'una comissió d'estudi, que és el que aprovarem avui i que hi estem d'acord, segurament com a mal menor, o la creació d'una comissió de seguiment són els elements que aporten solucions als autònoms. Jo no sé tampoc si segurament aquest moment en què estem parlant dels autònoms i del treball autònom en el Parlament és el moment més delicat que travessen els autònoms. Un, que sovint, doncs, segueix les estadístiques per veure quines són les evolucions de l'economia, del mercat de treball i de la situació econòmica del país, veu ara –ho vam veure també en el seu moment– que en els darrers deu anys, si hi ha un moment crític que passen els treballadors autònoms en aquest país, és precisament l'any 2013, en el que es produeix una pèrdua d'aproximadament vuitanta mil treballadors autònoms a Catalunya –vuitanta-mil. Es passa de pràcticament 600.000, l'any 2008, als 518.000 de l'any 2013.

Bé, en aquell moment hi ha un grup parlamentari, el Partit Popular, que diu: «Escolteu, hem d'intentar posar remei a això i, per tant, hem d'intentar ajudar a tots aquells autònoms que s'estan quedant pel camí, que estan perdent llocs de treball, que s'estan perdent oportunitats i que, per tant, creiem que cal intentar prendre mesures per intentar corregir la situació que estan patint els autònoms.» I en aquell moment –2013– vàrem presentar una proposició de llei d'impuls i de foment de l'emprenedoria, precisament perquè en aquell moment detectàvem que hi havien aquells problemes. Segurament el nostre error va ser parlar d'autònoms; si haguéssim parlat d'independents, potser hagués tingut més sort, però com que eren autònoms, doncs no va tenir sort i la majoria independentista del Parlament va rebutjar aquella iniciativa, que el que pretenia era crear millors condicions per als treballadors autònoms i que poguessin desenvolupar-se com a empreses.

Bé, han passat uns quants anys; d'aquells vuitanta mil autònoms perduts en aquells anys, se n'han recuperat aproximadament la meitat. Queda, per tant, encara

feina per fer, i hi ha encara recorregut. I nosaltres volem tenir una visió més positiva del que és el treballador autònom.

Evidentment, hi ha frau; evidentment, hi han empreses que obliguen treballadors a donar-se d'alta al règim d'autònoms, i, evidentment, això s'ha de perseguir. Però si centréssim els treballs d'una comissió d'estudi precisament, únicament i exclusivament, en la persecució del frau –no dic que no ho hàgim de fer, dic que no pot ser l'única tasca–, no estariem ajudant en res a allò que es pretén, que és, precisament, ajudar i intentar impulsar el treball autònom.

Bé, en aquest sentit, home, les principals característiques –crec que és important tenir-ho present, eh?–, les més importants característiques del conjunt de treballadors autònoms és que són gran generadors d'ocupació. És a dir, tant per l'autoocupació com per contractació, aquestes petites empreses, aquestes microempreses generalment generen ocupació. Compte, no tenen una gran aportació al creixement econòmic, no tenen una gran aportació al PIB. Això ens dona una visió també important del sector, que és que segurament hi ha una part de poca eficiència i de poca productivitat en els treballadors autònoms, que és el que fa que tinguin una major aportació a l'ocupació i una menor aportació al creixement econòmic, i que a la vegada comporti el que deia la diputada de Catalunya en Comú, és que siguin llocs de treball volàtils, que tinguin una durada curta, i que una part important d'aquests treballadors autònoms en pocs anys desapareguin del mercat de treball i, per tant, no tinguin una continuïtat.

Per tant, aquest és un dels elements que considerem que és important, que s'ha de treballar.

Més coses. El treball autònom com a autoocupació. En moltes ocasions, i especialment durant les èpoques en què hem patit una situació de crisi molt important, han estat molts els treballadors que han trobat en l'autoocupació, en l'emprenedoria, precisament, una sortida a una determinada situació d'atur. I, per tant, creiem que això mereix tot el recolzament per part de les administracions, en el sentit d'intentar consolidar aquestes noves iniciatives.

També el treball autònom té una vessant d'innovació –també té una vessant d'innovació. Són moltes les noves empreses que es generen a partir d'innovacions, a partir d'empreses o de treballadors autònoms. I, en canvi, tenen limitacions. Limitacions molt evidents en la disponibilitat de recursos, per tant, en el finançament, i també per projectar-se internacionalment. I, per tant, són elements en els que creiem que cal treballar.

Per acabar. Crec que valdria la pena que en aquesta comissió d'estudi parlem també de com els autònoms poden tenir representació en aquest Parlament. Fins a la legislatura passada...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Acabo..., els diputats que accedíem a aquest Parlament i que érem autònoms, podríem mantenir la nostra condició d'autònoms o passar al règim general.

El vicepresident primer

Acabi, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Des de la legislatura anterior no se'ns permet mantenir-nos en el règim d'autònoms. Per tant, estaria bé, també, per a aquests treballadors que poguessin tenir representació en aquest Parlament i no es veiessin agreujats.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. A continuació, per també fixar el seu posicionament, per part del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Diputats, diputades, treballadores, treballadors del Parlament... Abans de començar, permetin-me que em prengui una petita llicència. Jo avui no estaria aquí, segurament, si una persona, referent al meu municipi, Sant Andreu de la Barca, no ens hagués deixat massa aviat: en Joan Lladó i Caus. I, de cara a la seva família, sé que avui és important que el mencioni en aquest faristol perquè aquesta era casa seva, i si la mort no hagués arribat massa aviat, segurament ell estaria ocupant aquest lloc. *(Alguns aplaudiments.)*

Bé; jo volia començar per explicar com hem arribat fins a aquest punt. Ens trobem damunt de la taula una proposta de resolució per part de Ciutadans per crear una comissió de seguiment del treball autònom. Ens trobem damunt de la taula una proposta de resolució per part del Partit Socialista de Catalunya Units amb En Comú Podem, per tractar una PR sobre el treball autònom, per crear-ne una comissió d'estudi. A més, tenim un compromís adquirit, que ja venia de la passada legislatura, on ja hi havia un treball previ molt important, on hi havia un consens general de tots els grups que estaven en aquesta cambra, per fer una proposta de resolució conjunta en defensa de la creació d'una comissió d'estudi per al treball autònom.

Gràcies a una de les entitats, que avui ens acompanya, la CTAC, que ens va reunir a tots plegats..., ens va demanar que féssim aquest pas, que tiréssim endavant amb aquesta comissió i que mantinguéssim aquesta unitat d'acció, que tant i tant bé fa als autònoms i a les autònomes del nostre país.

Perquè, al cap i a la fi, el que més necessiten és que anem plegats; el que més necessiten és que anem plegades. Les autònomes i els autònoms del nostre país, que ara mateix ja són més de 552.000, el que reclamen és que el seu Parlament pugui legislar. Malauradament, aquest Parlament no pot fer això. El Parlament que sí pot fer-ho és el Congreso de los Diputados, la legislació estatal és la que fa que avui ha-guem de crear una comissió en aquesta cambra.

Per què és la legislació estatal? Perquè són els qui tenen la competència. Nosaltres tenim una competència executiva; cert, tenim una competència executiva. Però no tenim la capacitat legislativa en aquesta matèria. I si no podem legislar no podrem anar a la mare de tots els problemes, no podrem anar al rovell de l'ou, no podrem assolir l'objectiu que realment volem assolir.

Per tant, tenim feina. Però, en efecte, tenim feina en aquesta cambra, però sobre-tot tenim feina a l'altra cambra. I quan hi ha grups que han tingut el poder durant anys i panys a Madrid, el que han de fer és també mirar quines han estat les seves trajectòries en el Congreso de los Diputados.

I quan el senyor Rodríguez apella a les deficiències que els autònoms i les autònomes han estat vivint en aquest país, també ha d'apellar a què és el que ha fet el seu grup, què és el que ha fet el PP per resoldre aquests problemes. I quan la senyora Vílchez també ho fa, també ha de pensar quin és el camí que podria haver recorregut exercint la seva força donant suport al Govern de Mariano Rajoy, M. Rajoy.

Per tant, tothom ha de mirar-se a si mateix, ha de veure què és el que podem fer i treballar per fer-ho. I aquest és l'èxit d'aquesta comissió, perquè de dues propo-sites de resolució diferenciades, que eren de tres grups parlamentaris, hem tingut la capacitat de posar-nos d'acord. I posar-nos d'acord vol dir que no es fa el que un dels grups vol sinó que tots cedim i tots acceptem. I això és el que ha passat.

Nosaltres també hem acceptat en aquesta proposta de resolució elements que sa-bíeu que, considerem que no pertocava incloure'ls però en canvi hi són. Hi són per-què és important que hi siguin. I quan elaborem les conclusions derivades d'aquesta comissió d'estudi veurem quina és l'evolució que podem definir i marcar de cara al

Govern, no només a la Generalitat, sinó també quins són els passos que podem demanar al Gobierno de Madrid, els passos que podem exercir amb aquells que tenen la capacitat legislativa, i l'àmbit competencial en això és bàsic i és essencial.

Jo volia també destacar un parell de casos particulars i avui ja em permetran, voldria llegir textualment les declaracions de Vanessa López, que la tenim present, aquí, a l'hemicicle com a convidada, que és la responsable del departament laboral de la CTAC, deia: «En la Llei 32/2010 i al Reial decret 1541/2011, concretament, els motius de situació de cessament d'activitat no contemplen, per exemple, el cas d'un autònom que treballi mitjançant contractes mercantils amb diversos clients i que aquests contractes finalitzin. Aquesta persona no pot acreditar pèrdues, però evidentment està en una situació de cessament d'activitat i la llei, encara que estigui cotitzant per a la prestació, no la protegeix.» És precisament això que no podem fer nosaltres i sí que poden fer des de Madrid, modificar aquesta legislació.

Vostès saben molt bé, perquè em consta, que molts de nosaltres hem tingut a les nostres pròpies carns, o també en el nostre cercle familiar o en el nostre cercle d'amistats, tenim molts autònoms en el nostre entorn, saben molt bé que l'autònom no pot fer ni vacances, ni posar-se malalt. Vuit de cada deu autònoms han declarat que han hagut d'anar a treballar malalts –malalts. Què és el que li passa a un autònom quan es posa malalt? Doncs, que si ho traslladem, en termes econòmics, el 70 per cent d'ells que paguen una base de cotització, una base mínima de cotització de 919,80 euros, perceben en cas de que no vagin a treballar, percebrien 525 euros, dels quals descomptats els 275 euros que ja han de pagar com a quota, es queden només amb 250 euros per passar el mes.

Això ho podem resoldre des del nostre Parlament? Malauradament, no, però tot i així aquí estem. Comissió d'estudi. Comissió d'estudi perquè és un tema que ens preocupa i és un tema que sí, senyor Rodríguez, també preocupa molt al conseller Chakir El Homrani. I li preocupa molt perquè ell va ser un dels grans impulsors de que aquesta comissió hi sigui; ell va ser un dels grans impulsors perquè aquesta comissió tirés endavant i ell –no en tinc cap mena de dubte– serà un dels grans impulsors de que el Decret 18/2010, on es determina el Consell Català del Treball Autònom, sigui una realitat.

Perquè sí, també ho hem d'admetre, les coses segueixen el seu temps, però a vegades aquest temps també s'esgota, i creiem que ha arribat l'hora de que aquest temps definitivament també s'esgoti. I, per tant, ens posem a la feina, en hi posem amb força, amb fermesa, amb convicció, hi treballarem.

I escolti'm, senyora Vílchez, aquí servidor és un dels que no esmorza mai pel matí, però tot i així no em falta energia, no em falten ganes, no em falta empena, no em falten ganes de treballar per als autònoms i per a molta altra gent del nostre país que sabem que pateix i que, malauradament, des d'aquest Parlament, no tenim les eines suficients com per donar-los un cop de mà. Així que ens trobarem, no sé si esmorzats o no, però segur que amb ganes, fermesa, convicció i, permetin-me la llicència, Laura, segur que amb molta –molta, molta– feina encara que no haguem esmorzat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Albert. I, finalment, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Eusebi Campdepadrós.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Senyor president, senyores i senyors diputats, les associacions d'autònoms que ens acompanyen, bona tarda a tothom. Ens hem de felicitar per la iniciativa, que conjunta, finalment, l'acord de tots els grups d'aquesta cambra de crear aquesta comissió d'estudi del treball autònom. Ja veuen que ens preocupa alguna cosa més que l'autodeterminació. I, de fet, si volem tenir un estat propi, una república, és precisa-

ment per disposar de les eines, com ara recordava molt bé el company del Grup Republicà, per disposar de les eines pròpies d'un estat, per poder treballar directament en aquesta problemàtica com en tantes altres.

Tenim un govern que podrà continuar la tasca tan necessària que es desenvolupava en aquesta matèria, però a més de desitjar encerts als consellers, que espero que algú els hi faci arribar, recordem l'injust i injustificat empresonament dels darrers consellers que van estar treballant des dels seus departaments, la consellera de Treball, la senyora Dolors Bassa, i el conseller d'Empresa i Coneixement, el senyor Josep Rull, que haurien de ser aquí treballant pel país i no injustament en una presó.

Compartim la preocupació que han esmentat diputats dels altres grups amb relació als falsos autònoms, amb relació al frau i que, per tant, m'adhereixo al que ells han manifestat amb relació a aquestes qüestions.

Començarem per repassar unes xifres que ens situaran sobre la importància de l'ocupació autònoma, tant socialment com econòmicament: el març del 2018 s'han tancat a Catalunya unes afiliacions de 3.335.000 afiliacions a la seguretat social, de les quals 552.000 són persones que treballen per compte propi. Suposen, per tant, un 16,6 per cent del total. D'aquestes, el 59 per cent són persones físiques; el 18 per cent –i això és una qüestió també a tenir en compte–, socis de societats; el 14 per cent membres d'òrgans d'administració i el 6 per cent només familiars col·laboradors.

Totes aquestes figures també hauran de ser objecte d'estudi i anàlisi, perquè es fa desviar cap a la cotització autònoma coses que probablement no haurien de ser així únicament per tal de privar del dret a l'atur en certes circumstàncies.

Amb relació al perfil dels autònoms, persones físiques, són majoritàriament homes –el 65 per cent; tenim aquí ja un problema de desigualtat ja present a la nostra societat en molts altres aspectes–, d'entre quaranta i cinquanta-quatre anys –aquests són el 46 per cent–, nacionalitat espanyola, i en el sector d'activitat la majoria en situació de serveis. I per situació professional, el 80 per cent no té assalariats, i, així mateix, la meitat té una antiguitat en el negoci de cinc anys o més, i el 85 per cent cotitza per la base mínima.

Aquí tenim unes primeres dades que ens han de fer reflexionar, donat que la meitat de les empreses autònomes tenen una antiguitat inferior als cinc anys, cosa que evidencia una dificultat de consolidació dels projectes. També, el fet de que majoritàriament els autònoms siguin majors de quaranta anys posa en relleu que els joves no es troben en condicions d'accedir amb facilitat a l'autoocupació. Les circumstàncies que ho provoquen, de motivació, informació o bé facilitat d'oportunitats, hauran de ser objecte d'especial atenció.

Un altre aspecte preocupant és el fet de que el 85 per cent cotitzi per la base mínima. Això ens situarà socialment. Si no hi ha cap complement de les pensions en el seu dia, que s'hagi pogut originar de l'estalvi del mateix autònom, cosa que, notablement, en la majoria dels casos no pot fer, tindrem una problemàtica d'un potencial futur de precarització econòmica d'aquests autònoms quan els arribi la jubilació.

Pel que fa a les cotitzacions, hem sentit del Gobierno una música que, per una vegada, ens agrada –encara que, evidentment, ens agradaria tenir nosaltres les competències per fer-ho–, sobre el plantejament d'una cosa tan lògica i present als països del nostre entorn, com és que l'autònom cotitzi pels seus ingressos reals, que això pugui ser una realitat. Esperem que aquest cop l'Estat compleixi.

Amb dades del març de 2018, el conjunt de l'afiliació autònoma a Catalunya ha crescut només un 2 per cent el darrer trimestre. Ha crescut sobretot el treball per compte d'altri; en canvi, el que és el creixement del treball autònom és pràcticament d'estancament: només quaranta-sis autònoms més.

Aquestes són unes dades preocupants i que més que justifiquen la creació d'aquesta comissió, donat que evidencien que el treball autònom, la creació de microempreses –però d'empreses, en definitiva–, amb l'esforç i sacrifici personal que això implica, no són atractius per a les persones que s'incorporen a l'activitat laboral i

productiva, que cerquen opcions d'ocupació amb menys risc, encara que sigui a costa d'una menor realització o satisfacció personal.

L'Administració de la Generalitat de Catalunya ha fet i fa esforços importants en pro del treball autònom a través del programa «Catalunya emprèn», o també del programa «Consolida't», del Departament d'Empresa i Coneixement. Dona serveis d'informació, assessorament i orientació, programes de formació, serveis de seguiment tècnic a la consolidació a l'activitat, serveis de finestra única empresarial, serveis d'acompanyament per a l'accés al finançament, d'alfabetització digital, d'assessorament d'oportunitats en el negoci de les noves tecnologies i foment de l'ús d'aquestes noves tecnologies en la gestió empresarial, i també de serveis de viviers d'empresa, facilitadors del traspàs de negocis, i també de segones oportunitats. Tot això és molt, està molt bé, s'ha de potenciar i dotar de tants recursos com sigui possible, però cal fer més i millor.

L'autònom percep l'Administració, totes –totes les administracions: la de l'Estat, l'ajuntament, la mateixa Generalitat i no cal dir les llunyanes europees–, com hostils. Els autònoms tenen un problema, des d'aquest punt de vista –i, per tant, tenim un problema com a societat–, però que ha de ser objecte d'especial atenció també d'aquesta comissió.

L'autònom ja hem vist per les xifres que majoritàriament treballa sol, però així i tot, a tots els efectes és una empresa, i una empresa a què li són d'aplicació totes les normatives generals i sectorials: de cotització social, fiscals, mediambientals, auditories administratives, prevenció de riscos, protecció de dades, blanqueig de capitals, i me'n deixo un grapat més. Normatives totes elles pensades per a empreses amb una mínima estructura, i moltes d'elles pensades per a grans empreses, però que són de completa i plena aplicació a l'autònom, que no té ni temps ni mitjans per fer-hi front. No dic pas que incompleixin la llei, tranquils, però sí que hem de saber trobar fórmules que conciliïn el compliment de la normativa amb una lògica adaptació a les dimensions de cada empresa. Hem d'acompanyar l'autònom i facilitar-li la vida, per tal de que continuï sent una font de dinamisme social i també de creació de riquesa.

L'autònom se sent sol i té la sensació de que ho ha de pagar tot i no té dret a res. Tots coneixem la brometa fàcil –i se n'ha fet referència–, que tots els autònoms hem sentit: que quina sort que tenim de ser autònoms, perquè així no ens posem mai malalts. Doncs, sàpiguen que als que som autònoms mai no ens ha fet cap gràcia.

Tenim l'obligació de fer que la imaginació, la creativitat, la il·lusió de crear projectes i oportunitats, de marcar-se reptes i créixer personalment trobin un camí plaer per córrer. Posem-ho fàcil als autònoms i no perdrem oportunitats per al país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Campdepadrós.

Acabades les intervencions, estic cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Podem procedir a la votació? Sí? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Bé, feta la votació de la Proposta de creació d'una comissió d'estudi del treball autònom, s'aprova per unanimitat. Són 109 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. *(Veus de fons.)* Disculpau, com que no hi ha els portaveus que tenen els vots delegats, no els podem computar.

Per tant, són 102 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i deu minuts.